BLESTEMUL VRACIULUI

7

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

BLESTEMUL VRACIULUI

Cronicile Wardstone 02

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 01

SPINTECĂTORUL DIN HORSHAW

Când am auzit primul ţipăt, m-am întors cu spatele şi mi-am dus mâinile la urechi, apăsându-le cât am putut de tare, de-am simţit că-mi plesneşte capul. În clipa aceea, nu puteam să-l ajut cu nimic. Cu toate acestea, am continuat să-l aud – glasul unui preot în chinuri – şi a trecut multă vreme până când, treptat, s-a stins.

Am rămas tremurând în hambarul întunecat, ascultând ploaia răpăind pe acoperiş, încercând să-mi adun curajul. Era o noapte nesuferită şi se pregătea să devină şi mai urâtă.

Zece minute mai târziu, când au sosit ţapinarul şi ajutorul lui, am dat fuga la uşă să-i întâmpin. Amândoi erau nişte zdrahoni, cărora eu de-abia le ajungeam până la umeri.

— Ei, băiete, unde e domnul Gregory? Mă întrebă ţapinarul, cu o undă de nerăbdare în glas.

Îşi ridică felinarul şi îşi roti privirile în jur, bănuitor. Avea ochi ageri şi inteligenţi. Niciunul dintre ei nu părea sărac cu duhul.

— A căzut bolnav, am răspuns eu, încercând să-mi stăpânesc încordarea care-mi făcea glasul înăbuşit şi nesigur. A zăcut la pat, cu febră mare, toată săptămâna, aşa că m-a trimis pe mine în locul lui. Sunt Thomas Ward, ucenicul său.

Ţapinarul şi-a trecut rapid privirile peste mine, din cap până-n picioare, ca un cioclu care-mi lua măsurile pentru viitoarea sa comandă. Apoi şi-a ridicat o sprânceană atât de sus încât i-a dispărut sub cozorocul şepcii de pe cap, din care încă se mai scurgeau picurii de ploaie.

— Ei bine, domnule Ward, zise el, cu o notă accentuată de zeflemea în voce, aşteptăm instrucţiunile dumneavoastră.

Mi-am vârât mâna stângă în buzunarul pantalonilor şi-am scos schiţa pe care o desenase meşterul pietrar. Ţapinarul puse felinarul jos, pe pământ, şi cu un soi de lehamite de viaţă clătină din cap, aruncând o privire scurtă tovarăşului său, apoi, luând schiţa din mâna mea, se apucă s-o cerceteze.

Instrucţiunile meşterului pietrar cuprindeau dimensiunile puţului ce trebuia săpat şi măsurile lespezii care avea să fie

aşezată peste el.

După câteva clipe, ţapinarul clătină iarăşi din cap şi îngenunche lângă felinar, apropiind hârtia de lumină. Când se ridică din nou în picioare, era încruntat.

— Puţul ar trebui să aibă nouă picioare adâncime, zise el. Ăsta n-are decât şase.

Ţapinarul ştia bine ce avea de făcut. Deşi sarcina lui era să manevreze cu precizie lespedea, astupând cu ea, la momentul oportun, gura puţului, de cele mai multe ori se îndeletnicea şi cu săparea acestuia din urmă. Puţul obişnuit pentru un duh rău este de şase picioare, dar pentru un spintecător era nevoie de unul adânc de nouă picioare. Cu siguranţă că aici aveam de-a face cu un spintecător – ţipetele preotului erau o dovadă – însă nu era timp de săpat nouă picioare.

— Trebuie să meargă şi aşa, am zis eu. Trebuie să fie gata până dimineaţă, altminteri va fi prea târziu, preotul o să moară.

Până în momentul acela, amândoi păruseră nişte oameni zdraveni, siguri pe pământul de sub picioarele lor, răspândind încredere prin fiecare por al făpturii lor. Acum dintr-odată arătau intimidaţi. Cunoşteau situaţia din biletul pe care li-l trimisesem, chemându-i la hambar. Mă folosisem de numele Vraciului ca să fiu sigur că vor veni neîntârziat.

— Ştii ce trebuie să faci, băiete? Mă întrebă ţapinarul. Eşti pregătit pentru asta?

M-am uitat drept în ochii lui, încercând din răsputeri să nu clipesc.

— Păi, am început cu dreptul, i-am răspuns eu. I-am angajat pe cei mai buni ţapinari din Comitat.

A fost cel mai nimerit răspuns, căci chipul ţapinarului s-a încreţit într-un zâmbet.

— Când vine lespedea? Întrebă el.

— Înainte de a se lumina de ziuă. O aduce pietrarul însuşi. Va trebui să fim gata până atunci.

Ţapinarul încuviinţă cu un semn din cap.

— Atunci, condu-ne, domnule Ward! Arată-ne unde vrei să fie săpat puţul.

De data aceasta nu mai era nici urmă de ironie în glasul său. Rostise cuvintele ca un om pus pe treabă. Voia să-şi vadă lucrarea făcută şi încheiată. Cu toţii voiam acelaşi lucru, iar

timpul era scurt, aşa că mi-am tras gluga peste cap şi, cu toiagul Vraciului în mâna stângă, i-am condus afară, în ploaia rece, măruntă şi deasă.
Carul lor cu două roţi era în faţa hambarului, echipamentul din car acoperit cu o prelată, calul răbdător între ulube, scoţând aburi în ploaie.
Am traversat pajiştea noroioasă, apoi am luat-o de-a lungul gardului de nuiele de porumbar, spre locul unde tufele se răreau, sub ramurile unui stejar secular de la marginea cimitirului. Puţul trebuia să se afle aproape de pământul sfinţit, dar nu foarte aproape. Primele pietre de mormânt erau la douăzeci de paşi distanţă.
— Săpaţi puţul cât mai aproape de ăsta, le-am zis eu, arătând spre trunchiul copacului.
Sub privirile atente ale Vraciului, şi eu săpasem o mulţime de puţuri de probă. La nevoie, aş fi putut face eu însumi această operaţiune, dar oamenii aceştia erau de meserie şi aveau să lucreze repede.
Când s-au întors la car după uneltele lor, eu am trecut prin gard şi am luat-o printre pietrele de mormânt spre biserica veche. Era foarte dărăpănată: îi lipseau ţigle din acoperiş şi nu mai primise un strat de vopsea de ani buni. Am împins uşa laterală, care s-a deschis cu un scrâşnet şi un scârţâit ascuţit.
Bătrânul preot rămăsese în aceeaşi poziţie, întins pe spate, lângă altar. Femeia îngenunchease pe dalele de piatră, aproape de creştetul său, şi plângea. Singura deosebire era că acum biserica era scăldată în lumină. Femeia scotocise prin sacristie după rezerva de lumânări şi le aprinsese pe toate. Erau pe puţin o sută, grupate câte cinci sau şase. Le aşezase pe bănci, pe pardoseală şi pe poliţele ferestrelor, dar cele mai multe erau la altar.
Când am închis uşa, o pală de vânt a pătruns în biserică, iar flăcările au pâlpâit toate deodată. Femeia şi-a ridicat ochii spre mine, cu faţa udă de lacrimi.
— Moare, a zis ea, cu vocea frântă de suferinţă amplificată de ecou. De ce ţi-a luat atâta până să vii?
După ce primisem mesajul acasă, la Chipenden, avusesem nevoie de două zile ca să ajung până aici. Erau mai bine de treizeci de mile între Chipenden şi Horshaw şi nu pornisem la drum imediat. La început, Vraciul, încă prea bolnav ca să se

dea jos din pat, nu-mi îngăduise să plec numai eu.

De obicei, un vraci nu-şi trimite niciodată ucenicii în misiune, să lucreze singuri, până când nu i-a pregătit cel puţin un an. Eu tocmai împlinisem treisprezece ani şi eram ucenicul lui de mai puţin de şase luni. Era o îndeletnicire grea, înfricoşătoare, care adeseori presupunea să înfrunţi ceea ce numeam noi „Întunericul”. Învăţasem cum s-o scot la capăt cu vrăjitoarele, stafiile, duhurile rele şi celelalte creaturi ale răului care bântuie noaptea. Dar eram oare pregătit şi pentru încercarea asta?

Era vorba despre un duh rău care trebuia închis, ceea ce, dacă treaba era făcută cum se cuvenea, avea să se petreacă fără piedici. Îl văzusem pe Vraci făcând-o de două ori. De fiecare dată, tocmise oameni pricepuţi să îl ajute, iar treaba mersese şnur. Dar misiunea mea de acum era puţin diferită. Existau deja complicaţii.

Vedeţi dumneavoastră, preotul era chiar fratele Vraciului. Îl văzusem o singură dată mai înainte, când trecuserăm prin Horshaw, în primăvară. Holbase ochii la noi şi făcuse un uriaş semn al crucii în aer, cu faţa schimonosită de furie. Vraciul nici măcar nu se uitase în direcţia lui, pentru că era prea puţină dragoste frăţească între ei şi nu-şi vorbiseră de mai bine de patruzeci de ani. Dar familia era familie şi de aceea, în cele din urmă, mă trimisese la Horshaw să-l ajut.

— Preoţii! Izbucnise Vraciul. De ce nu se mulţumesc oare cu ceea ce ştiu ei să facă? De ce trebuie întotdeauna să se amestece unde nu le fierbe oala? Ce-o fi fost în mintea lui când a încercat să se ia de un spintecător? Să mă lase pe mine să-mi văd de treaba mea şi ceilalţi să-şi vadă de-ale lor.

Până la urmă, se potolise şi petrecuse ore în şir dându-mi instrucţiuni despre ceea ce trebuia făcut, spunându-mi numele ţapinarului şi pietrarului pe care trebuia să-i tocmesc şi unde locuiau. Îmi spusese, de asemenea, şi numele unui doctor, stăruind că ar fi singurul potrivit. Asta însemnase încă o piedică, fiindcă doctorul locuia destul de departe de Horshaw. Fusesem nevoit să-i trimit vorbă şi nădăjduiam că va porni imediat spre noi.

M-am uitat la femeia îngenuncheată, care, foarte blând, îi ştergea fruntea preotului cu o cârpă umedă. Părul lui alb, rar şi lipicios, îi era dat pe spate, şi îşi rostogolea delirant ochii în

cap. Nu ştiuse că femeia avea să trimită după Vraci, cerându-i ajutorul. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi împotrivit, aşa că era mai bine că nu mă putea vedea acum.

Din ochii femeii curgeau lacrimi care scânteiau în lumina lumânărilor. Era doar menajera lui, adică nu-i era rudă, şi îmi amintesc că m-am gândit că preotul trebuie să se fi purtat cu foarte multă bunătate faţă de ea, dacă plângea atât de mila lui.

— Doctorul o să vină curând, i-am zis eu, şi o să-i dea ceva ca să-i mai aline durerea.

— De durere a avut parte toată viaţa lui, îmi răspunse ea. Şi eu i-am dat multă bătaie de cap. Asta l-a făcut să se teamă de moarte. Este un păcătos şi ştie unde o să se ducă.

Indiferent ce fusese sau făcuse, bătrânul preot nu merita ce i se întâmpla. Nimeni n-ar fi meritat-o. Cu siguranţă, fusese un om curajos. Ori curajos, ori foarte prost. Când duhul se săturase de sâcâielile lui, încercase să se descurce singur, folosindu-se de mijloacele preoţeşti: clopotul, scriptura şi lumânarea. Dar nu aşa o scoţi la capăt cu Întunericul. În cele mai multe cazuri, strădaniile lui nici n-ar fi contat, pentru că duhul pur şi simplu l-ar fi ignorat pe preot cu exorcismul lui cu tot. Cel mult s-ar fi mutat mai încolo, şi atunci preotul, cum se întâmplă adesea, ar fi câştigat prestanţă în ochii enoriaşilor.

Dar acesta era un duh din cea mai periculoasă categorie cu care ne-am fi putut noi confrunta. De obicei, noi le ziceam „spintecători de vite”, din pricina hranei lor de căpetenie. Dar când preotul începuse să se amestece, devenise chiar el victima duhului. Iată de ce duhul era acum un spintecător de temut, care dăduse de gustul sângelui de om, iar preotul ar fi avut mare noroc dacă ar mai fi scăpat cu viaţă.

În pardoseala bisericii era o crăpătură în zigzag, care ducea de la picioarele altarului până la vreo trei paşi dincolo de preot. În locul unde era cel mai mult căscată, semăna cu o prăpastie şi avea aproape o palmă lăţime. După ce despicase pardoseala, duhul îl prinsese pe bătrânul preot de un picior şi i-l trăsese în pământ până la genunchi. Acum, în Întunericul de dedesubt, îi sugea sângele, scoţându-i viaţa din el încetul cu încetul. Era ca o lipitoare enormă şi umflată, care-şi păstra victima în viaţă cât mai mult cu putinţă, pentru a-şi prelungi desfătarea.

Orice aş fi făcut eu, nu se putea şti dacă preotul avea să supravieţuiască sau nu. În orice caz, trebuia să închid duhul. De acum încolo, după ce băuse sânge de om, nu avea să se mai mulţumească doar cu spintecat vitele.

„Salvează-l dacă poţi”, îmi spusese Vraciul, când mă pregăteam să plec. „Dar, orice altceva ai vrea să faci, asigură-te întâi că ai terminat cu duhul. Asta este prima ta îndatorire.”

* * *

Am început să mă pregătesc şi eu.

Lăsându-l pe ajutorul de ţapinar să sape mai departe puţul, m-am întors cu ţapinarul la hambar. Ştia ce avea de făcut: mai întâi de toate, a turnat apă într-o căldare mare, pe care o adusese cu el. Acesta era unul dintre avantajele de a lucra cu oameni care aveau experienţă în astfel de treburi: veneau ei cu echipamentul greu. Căldarea era un adevărat hârdău, din doage zdravene de lemn, prinse cu inele metalice, şi destul de încăpător cât să-l foloseşti şi pentru un puţ de douăsprezece picioare adâncime.

După ce l-a umplut pe jumătate cu apă, ţapinarul a început să presare o pulbere ruginie din uriaşul său sac, pe care îl adusese din car. Turna puţin câte puţin şi, după ce punea o mână, amesteca bine cu un băţ solid.

Curând a devenit o muncă dificilă, pentru că, treptat, amestecul s-a prefăcut într-o pastă groasă, care cerea din ce în ce mai mult efort. Pe deasupra mai şi puţea ca un stârv vechi de vreo câteva săptămâni, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că pulberea aceea era din oase pisate.

Rezultatul final avea să fie un clei vârtos şi, pe măsură ce ţapinarul amesteca, năduşea mai tare şi răsufla mai greu. Vraciul întotdeauna îşi amesteca singur cleiul şi mă pusese şi pe mine să exersez, dar acum timpul era foarte scurt, iar ţapinarul avea muşchii potriviţi pentru asta. Ştiind acest lucru, se apucase de lucru fără să mai aştepte să i-o cer.

Când cleiul a fost gata, am început să adaug pilitura de fier şi sarea din sacii, mult mai mici, pe care îi adusesem eu, amestecând încet, ca să fiu sigur că se împrăştie uniform în toată compoziţia. Fierul este periculos pentru un duh rău, pentru că prin el i se scurg puterile, iar sarea îl arde. Odată intrat în puţ, acolo avea să rămână, din pricină că partea de dedesubt a lespezii şi interiorul puţului urmau să fie căptuşite

cu acest amestec, silindu-l să se ghemuiască şi să stea în limitele spaţiului dinăuntru. Bineînţeles, problema era să aduci duhul în puţ, în primul rând.

Deocamdată, nu-mi băteam capul cu asta. În sfârşit, şi ţapinarul şi eu am fost mulţumiţi de rezultat. Cleiul era gata.

* * *

Cum puţul încă nu era terminat, nu aveam altceva de făcut decât să-l aştept pe doctor pe drumul strâmt şi întortocheat care ducea spre Horshaw.

Ploaia se oprise şi aerul părea neclintit. Era sfârşitul lui septembrie, iar vremea se înrăutăţea. Curând, urma să avem parte de-o adevărată furtună şi primul bubuit, neaşteptat, înăbuşit, al tunetului dinspre apus mi-a sporit încordarea. După vreo douăzeci de minute, am auzit tropotul copitelor în depărtare. Mânându-şi calul de parcă ar fi avut pe urma lui toţi diavolii din iad, doctorul se ivi de după colţ, în galop nebun, cu pelerina fluturându-i în spate.

Eu mă sprijineam în toiagul Vraciului, aşa că n-a mai fost nevoie de prezentări şi, în orice caz, doctorul călărise cu o asemenea viteză că îşi pierduse răsuflarea. Am dat doar din cap către el, iar el şi-a lăsat calul în spume să pască în iarba înaltă din faţa bisericii şi m-a urmat, până la uşa laterală. I-am ţinut-o deschisă, în semn de respect, lăsându-l pe el să între primul.

Tata mă învăţase să arăt tuturor respect, pentru că în felul acesta şi ceilalţi aveau să mă respecte, la rândul lor. Nu-l cunoşteam pe doctorul acesta, dar Vraciul stăruise asupra lui, aşa că ştiam că trebuie să fie bun în meseria lui. Se numea Sherdley şi avea un sac mare de piele neagră. Părea la fel de greu ca al Vraciului, pe care îl adusesem cu mine şi îl lăsasem în hambar. Doctorul l-a lăsat jos pe al lui la vreo şase picioare de pacient şi, neluând-o în seamă pe femeie, cutremurată încă de suspine fără lacrimi, a început să-l examineze.

Eu am stat în spatele lui şi puţin mai într-o parte, ca să văd cât mai bine. Cu multă băgare de seamă, i-a ridicat preotului pulpana sutanei, dezvelindu-i picioarele.

Dreptul era subţire, alb şi aproape fără păr, dar stângul, cel prins de duh, era stacojiu şi umflat, cu venele purpurii ieşite în afară, care se închideau la culoare cu cât erau mai apropiate de crăpătura din pardoseală.

Doctorul clătină din cap şi răsuflă lung. Apoi i se adresă îngrijitoarei, cu voce atât de scăzută, că abia de i-am prins cuvintele:

— Va trebui să-l scoatem de aici, zise el. Este singura speranţă.

La acestea, lacrimile femeii se porniră din nou să-i curgă pe obraji, iar doctorul se uită la mine, făcându-mi semn spre uşă. Afară, se rezemă cu spatele de zid şi suspină.

— Cât mai aveţi până sunteţi gata? Întrebă el.

— Mai puţin de un ceas, doctore, i-am răspuns eu, dar depinde de pietrar. El vine cu lespedea.

— Dacă durează mai mult, o să-l pierdem. Adevărul este că oricum nu-i dau prea multe şanse. Nu-i pot da nimic împotriva durerii, pentru că trupul lui n-o să reziste la două doze şi va trebui să-i administrez una mai puternică înainte să-l amputez. Chiar şi atunci, şocul ar putea să-l ucidă pe loc. Iar pentru faptul că va trebui să-l mutăm imediat după operaţie, situaţia se complică şi mai tare.

Am ridicat din umeri. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta.

— Ştii exact ce trebuie făcut? Mă întrebă doctorul, cercetându-mi faţa cu atenţie.

— Domnul Gregory mi-a explicat totul, i-am zis eu, încercând să par încrezător.

Adevărul este că, dacă Vraciul se apuca să-ţi explice un lucru, ţi-l explica de zece ori. Mă punea apoi să repet lecţia, încă o dată şi încă o dată, până era el mulţumit.

— Acum vreo cincisprezece ani, am avut de-a face cu un caz asemănător, zise doctorul. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, dar omul tot a murit, şi era un tânăr fermier, sănătos şi voinic, în floarea tinereţii. Nu putem decât să-i ţinem pumnii. Câteodată, însă, bătrânii sunt mult mai dârji decât ai crede.

A urmat o lungă tăcere, pe care am întrerupt-o ca să verific un lucru care mă frământa.

— Aşadar, ştii şi dumneata că îmi trebuie nişte sânge de-ai lui.

— Învaţă oul găina, mormăi doctorul, apoi îmi zâmbi obosit şi arătă în jos, pe drumul către Horshaw. Se apropie pietrarul, aşa că mai bine te duci să-ţi vezi de treaba ta. Poţi să laşi restul în seama mea.

Am ciulit urechea şi am auzit, în depărtare, zgomotul unei

căruţe apropiindu-se, şi atunci am dat fuga să văd unde ajunseseră ţapinarii cu lucrul.

Puţul era gata şi ei deja asamblaseră platforma de lemn sub copac. Ajutorul ţapinarului se urcase în copac şi fixa braţul şi scripeţii de o creangă groasă. Dispozitivul avea mărimea unui cap de om, era făcut din fier şi de el atârnau lanţurile şi un cârlig uriaş. Urma să avem nevoie de el ca să ridicăm lespedea grea şi apoi s-o aşezăm cât se putea de precis deasupra puţului.

— A sosit pietrarul, am zis eu.

Numaidecât, amândoi au lăsat totul deoparte şi m-au urmat spre biserică.

Acum, încă un cal aştepta pe drum, lespedea fiind pusă în căruţa la care era înhămat. Până în momentul acela, totul mersese strună, dar pietrarul nu arăta prea mulţumit şi îmi ocolea privirile. Cu toate acestea, fără întârziere, am întors căruţa de-a curmezişul drumului, cu faţa către poartă şi am intrat pe pajişte.

Odată ce-am ajuns lângă stejar, pietrarul a strecurat cârligul prin belciugul din mijlocul lespezii şi aceasta a fost ridicată din căruţă. Dacă avea sau nu să se potrivească pe gura puţului, trebuia să aşteptăm să vedem. Pietrarul fixase bine belciugul, pentru că lespedea atârna orizontal în lanţ, într-un echilibru perfect.

A fost coborâtă cu grijă până la doi paşi deasupra gurii puţului. Apoi meşterul pietrar mi-a dat vestea proastă.

Fiica lui cea mai mică era foarte bolnavă, cu febră mare, aceeaşi care bântuia prin Comitat şi care-l ţintuise şi pe Vraci la pat. Nevasta lui veghea la căpătâiul micuţei, iar el trebuia să se întoarcă fără întârziere acasă.

— Îmi pare rău, zise el, uitându-se în ochii mei pentru prima oară. Dar lespedea este bună şi n-o să ai nicio problemă. Pot să-ţi dau cuvântul meu în privinţa asta.

L-am crezut. Făcuse tot ce putuse şi se ocupase de lespede fără zăbavă, când ar fi trebuit mai degrabă să stea lângă fiica lui. Prin urmare, i-am plătit şi l-am lăsat să plece, mulţumindu-i în numele Vraciului şi-al meu şi urându-i însănătoşire grabnică fiicei lui.

Cu acestea, m-am întors să iau în mâna mea frâiele problemei. La fel cum ştiu să şlefuiască lespedea, pietrarii

sunt specialişti în poziţionarea acesteia şi de aceea mi-ar fi plăcut ca meşterul să rămână pe-aproape, în caz că n-ar fi mers totul bine. Totuşi, ţapinarul şi ajutorul său erau foarte pricepuţi. Tot ce trebuia să fac era să-mi păstrez capul pe umeri şi să fiu atent să nu comit vreo greşeală stupidă.

Mai întâi, trebuia să lucrez repede şi să căptuşesc interiorul puţului cu clei, după care aveam să repet operaţiunea pentru faţa de jos a lespezii, cu puţin înainte de a fi coborâtă definitiv.

Am sărit în puţ şi, cu o bidinea, lucrând la lumina felinarului pe care mi-l ţinea ajutorul ţapinarului, am trecut la treabă. Se cerea multă atenţie. Nu-mi era îngăduit să ocolesc niciun locşor, cât de mic, pentru că acela ar fi fost de ajuns ca duhul să scape. Iar cu puţul de numai şase picioare adâncime, în loc de nouă, cum se obişnuia, trebuia să fiu şi mai atent decât de obicei.

Amestecul se îmbiba în pământ, în timp ce lucram, ceea ce era de bine, căci altminteri ar fi crăpat cu uşurinţă şi s-ar fi scorojit când pământul s-ar fi uscat, în vară. Partea proastă era că îmi venea mai greu să apreciez cât de mult să dau, astfel încât stratul să fie îndeajuns de gros. Vraciul îmi spusese că priceperea aveam s-o dobândesc cu vremea. Până atunci, stătuse el lângă mine, ca, la sfârşit, să-mi verifice lucrarea şi să mai dea câteva pensule, de siguranţă. Acum, trebuia să fac totul singur. Pentru prima oară.

Când am terminat, am ieşit din puţ şi m-am apucat să aranjez şi marginea de sus. De la suprafaţă în jos, primii treisprezece inci, cât măsura lespedea în grosime, gura puţului era mai lungă şi mai largă decât puţul propriu-zis, alcătuind un soi de bordură pe care lespedea avea să se sprijine fără să-i lase duhului nicio crăpătură, cât de mică, prin care să se poată strecura. Bordura aceasta cerea multă atenţie, pentru că reprezenta locul unde lespedea se lipea de pământ.

În clipa în care am fost gata, a fulgerat şi, peste câteva secunde, s-a auzit şi uruitul gros al tunetului. Furtuna venise întins drept spre noi.

M-am întors la hambar, să iau un obiect important din sacul meu. Era ceea ce Vraciul numea „farfuria-momeală”. Făcută din metal, era special lucrată pentru ce aveam noi nevoie, şi avea trei găuri mici, la distanţe egale, aproape de margine.

Am scos-o din sac, am lustruit-o cu mâneca şi-apoi am alergat spre biserică, să-i spun doctorului că noi eram gata.

Când am deschis uşa, am simţit un puternic miros de catran şi, imediat în stânga altarului, am zărit un mic foc. Deasupra flăcărilor, pe nişte pirostrii de metal, o oală bolborosea şi împroşca. Doctorul Sherdley avea să se folosească de catran ca să oprească sângerarea. Ungând apoi ciotul piciorului cu el, împiedica rana să facă gangrenă.

Am zâmbit în sinea mea când am văzut de unde îşi făcuse rost doctorul de lemnul pentru foc. Afară toate erau ude, aşadar luase singurul lemn uscat disponibil.

Tăiase cu toporul una dintre stranele bisericii. Fără îndoială că preotul n-ar fi fost foarte mulţumit, dar asta i-ar fi putut salva viaţa. În orice caz, acum era lipsit de cunoştinţă, respirând foarte adânc, şi avea să rămână astfel câteva ceasuri bune, până când se ducea efectul doctoriei.

Din crăpătura pardoselii se auzea duhul hrănindu-se. Era un soi de gâlgâit îngreţoşător, amestecat cu sorbituri, care dovedea că sugea în continuare sânge din picior. Era prea preocupat ca să-şi dea seama că ne aflam pe aproape şi că ne pregăteam să punem capăt ospăţului său.

N-am vorbit. Eu doar am dat din cap către doctor, iar el mi-a răspuns în acelaşi fel. I-am întins farfuria adâncă de metal ca să strângă în ea sângele de care aveam nevoie, iar el a scos din sacul lui un mic ferăstrău de metal şi a apropiat dinţii reci şi strălucitori de fluierul piciorului preotului, imediat sub genunchi.

Menajera stătea la fel cum o lăsasem, dar ţinea ochii strâns închişi şi murmura ceva ca pentru sine. Probabil se ruga şi era limpede că nu avea să-i fie de prea mare ajutor doctorului. Aşadar, cu un fior de groază, am îngenuncheat eu lângă el.

Acesta a clătinat însă din cap.

— Nu e nevoie să vezi şi tu asta, zise el. Fără îndoială că ai să fii martor la nişte lucruri şi mai rele, într-o bună zi, dar nu trebuie să începi de acum. Pleacă, băiete. Întoarce-te la treaba ta. Pot să mă descurc şi singur. Trimite-i doar pe ceilalţi doi, să mă ajute să-l sui în car, după ce termin.

Scrâşnisem din dinţi, pregătindu-mă să rezist, dar n-am aşteptat să-mi spună de două ori că puteam pleca. Cu nespusă uşurare, m-am întors la puţ. Mai înainte de a ajunge,

un ţipăt sfâşietor a spintecat văzduhul, urmat de un hohot de plâns îndurerat. Dar nu era preotul. El era inconştient. Era menajera.

Ţapinarul şi ajutorul lui deja înălţaseră singuri lespedea, fixând-o să stea atârnată şi se căzneau s-o cureţe de noroi. Apoi, când ei au plecat spre biserică, eu am înmuiat pensula în ceea ce mai rămăsese din clei şi am întins un strat uniform pe partea de dedesubt a lespezii.

Abia am avut timp să-mi admir opera, când ajutorul ţapinarului se întoarse în fugă. În urma lui venea ţapinarul, mişcându-se mult mai încet, căci aducea farfuria cu sânge, atent să nu verse vreo picătură. Vasul-momeală era o piesă foarte importantă a echipamentului nostru. Vraciul avea o colecţie întreagă, acasă, la Chipenden, toate făcute după indicaţiile lui.

Am scos un lanţ lung din sacul Vraciului. Prevăzut cu un inel mare, la unul dintre capete, la celălalt avea trei lanţuri mai mici, fiecare terminându-se cu un cârlig de metal. Am vârât cele trei cârlige în găurile de pe marginea vasului.

Când am ridicat lanţul de inel, vasul-momeală atârna dedesubt într-un echilibru perfect, aşadar n-a fost nevoie de cine ştie ce îndemânare ca să-l cobor în puţ şi să-l aşez, cu grijă, drept la mijloc.

Nu, îndemânarea consta în scoaterea celor trei cârlige. Trebuia să fiu foarte atent şi să las lanţul liber astfel încât cârligele să cadă de pe marginea farfuriei fără să dea peste ea şi să verse sângele.

Ore în şir exersasem treaba asta şi, cu toate că eram foarte încordat, am izbutit să desprind cârligele de la prima încercare.

Acum nu ne mai rămăsese decât să aşteptăm.

***

Cum am mai spus, spintecătorii sunt unele dintre cele mai periculoase duhuri, pentru că se hrănesc cu sânge. De obicei, gândirea lor este foarte rapidă şi plină de viclenie, dar, când se hrănesc, gândesc foarte greoi şi le ia mult până pricep ce se întâmplă.

Piciorul amputat era încă înfipt în despicătură din pardoseala bisericii, iar duhul sugea preocupat sângele din el, dar foarte încet, ca să-şi prelungească plăcerea cât mai mult. Aşa

procedează orice spintecător. Soarbe şi suge, fără să se gândească la nimic altceva, până când, treptat, descoperă că din ce în ce mai puţin sânge îi ajunge în gură. El mai vrea sânge, dar sângele de băut are multe arome diferite, iar lui îi place gustul celui pe care îl suge în clipa aceea. Îi place foarte mult.

Aşadar, duhul nostru avea să vrea să mai bea tot din cel din care băuse şi, când avea să înţeleagă că restul trupului a fost separat de picior, avea să plece după el. Iată de ce fusese nevoie ca ţapinarii să-l mute pe preot până la docar. În momentul acela, docarul ajunsese probabil la marginea târgului Horshaw, fiecare *trop-trop* al copitelor calului îndepărtându-l de duhul aţâţat, înnebunit să mai bea sânge dintr-acela şi nu de alt fel.

Un spintecător este ca un câine de vânătoare. Avea să adulmece fără greş direcţia în care fusese dus preotul.

De asemenea, avea să priceapă că sursa lui de hrană se îndepărta din ce în ce mai tare. Însă, tot atunci, avea să simtă şi altceva. Şi anume că sânge dintr-acela din care îşi dorea el se afla undeva foarte aproape.

Iată de ce pusesem vasul în puţ. Iată de ce vasul acela se numea farfurie-momeală. Era ispita care avea să-l ademenească pe spintecător în capcană. Odată ce avea să între în puţ şi să se apuce de băut din vas, noi trebuia să acţionăm repede şi nu ne permiteam să facem nicio greşeală.

Mi-am ridicat privirile. Ajutorul ţapinarului stătea în picioare, pe platformă, cu o mână pe capătul scurt al lanţului, gata să înceapă să coboare lespedea. Ţapinarul stătea vizavi de mine, cu mâna pe lespede, gata s-o dirijeze la coborâre. Niciunul dintre ei nu părea câtuşi de puţin înfricoşat, nici măcar încordat, şi dintr-odată am fost foarte mulţumit că lucrez cu oameni ca ei. Oameni care ştiau exact ce făceau. Toţi ne jucam rolul, toţi făceam ceea ce trebuia făcut, cât mai repede şi mai eficient cu putinţă. Asta mă făcea să mă simt bine. Mă făcea să mă simt o parte dintr-un ansamblu, în linişte, îl aşteptam pe duh.

După vreo câteva minute, l-am auzit venind. La început, a fost aidoma foşnetului vântului printre copaci.

Numai că nu sufla nicio boare de vânt. Văzduhul era cu desăvârşire neclintit şi, pe o fâşie îngustă de cer înstelat,

undeva între marginea norului de ploaie şi orizont, se vedea secera lunii, adăugându-şi palida lumină la aceea răspândită de felinare.

Ţapinarul şi ajutorul său nu puteau auzi nimic, bineînţeles, fiindcă niciunul nu era al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, ca mine. Aşadar, trebuia să-i avertizez eu.

— A pornit, am zis eu. Vă spun eu când.

Între timp, zgomotul apropierii duhului devenise mai ascuţit, aproape ca un ţipăt, şi puteam desluşi încă ceva: un soi de mârâit profund, tunător. Veni străbătând rapid cimitirul, ţinând-o drept către vasul cu sânge din fundul puţului.

Spre deosebire de un duh obişnuit, un spintecător este un pic mai periculos decât un spirit, mai ales atunci când se hrăneşte. Chiar şi atunci, cei mai mulţi oameni, deşi nu-l pot vedea, îl pot simţi perfect, dacă le atinge cumva trupul.

Nici măcar eu nu vedeam mare lucru – doar ceva fără formă şi de-o culoare bătând în trandafiriu. Apoi am simţit o pală de aer aproape de obrazul meu, iar spintecătorul a intrat în puţ.

Am spus „Acum!” către ţapinarul care, la rândul lui, i-a făcut un semn din cap tovarăşului său, care a strâns mai tare de capătul lanţului. Chiar înainte de a trage de el, din puţ s-a auzit un zgomot. De data aceasta era destul de puternic cât să-l auzim toţi trei. Am aruncat iute o privire către însoţitorii mei şi le-am văzut ochii holbaţi şi gurile pungite de spaima a ceea ce se afla la picioarele noastre.

Zgomotul pe care-l auzeam era al duhului care se hrănea din vas. Era ca leorpăitul unei limbi monstruoase, împletit cu pufnelile şi fornăielile lacome ale unui animal carnivor uriaş. Aveam la dispoziţie ceva mai puţin de un minut până ce avea să termine tot din vas. Apoi avea să ne adulmece nouă sângele. De acum era aţâţat şi toţi eram buni de mâncat.

Ajutorul ţapinarului începu să slăbească lanţul, iar lespedea coborî drept. Eu o dirijam dintr-o parte, ţapinarul din cealaltă. Dacă ei săpaseră puţul cu precizie, iar lespedea avea întocmai dimensiunile notate pe schiţă, nu trebuia să fie nicio problemă. Asta îmi spuneam eu în gând – dar nu mă puteam opri să nu mă gândesc şi la ultimul ucenic al Vraciului, bietul Billy Bradley, care murise încercând să închidă un duh rău din categoria aceasta. Lespedea se înţepenise, prinzându-i degetele sub muchia ei. Mai înainte să-l poată elibera ceilalţi,

duhul îi muşcase degetele şi-i supsese sângele. Murise în scurt timp, din pricina şocului prea marii pierderi de sânge. Nu mi-l puteam scoate din minte, oricât mă străduiam.

Cel mai important lucru era să potrivim lespedea deasupra gurii puţului din prima – şi, bineînţeles, eu să-mi feresc degetele.

Ţapinarul era stăpân pe situaţie, suplinind rolul meşterului pietrar. La semnalul lui, lanţul se opri, când lespedea mai avea doar un sfert de inci până să atingă pământul. Atunci se uită la mine, fără pic de emoţie pe faţă, şi îşi ridică o sprânceană. M-am aplecat şi am împins uşor lespedea, astfel încât marginea dinspre mine să fie în poziţie perfectă. Am mai verificat o dată, ca să fiu sigur, apoi am dat din cap către ţapinar, care i-a făcut semn tovarăşului său.

Scripetele s-a mai învârtit de vreo două ori şi piatra s-a lăsat în jos, intrând din prima exact în lăcaş, pecetluindu-l pe duh în puţ. Un răcnet de mânie s-a ridicat dinspre spintecător, pe care l-am auzit toţi trei. Dar nu mai conta, fiindcă de acum era închis şi nu mai aveam de ce ne teme din partea lui.

— Bună treabă! A strigat ajutorul de ţapinar, sărind de pe platformă, cu un rânjet lăbărţat de la o ureche la alta, pe toată faţa. S-a potrivit la fix!

— Da, zise ţapinarul, glumind sec, poate că era făcută pentru asta!

Am simţit o imensă uşurare, fericit că se terminase totul. Atunci, în bubuitul tunetului şi în licărul fulgerului ţâşnind drept deasupra capetelor noastre şi luminând lespedea, am observat, pentru prima oară, ceea ce meşterul pietrar gravase pe ea şi m-am simţit deodată foarte mândru.

Marea literă grecească beta, tăiată cu o linie în diagonală, era semnul care arăta că un duh rău zăcea închis sub lespede. Dedesubtul ei şi mai la dreapta, cifra romană unu însemna că era un duh de primul nivel de periculozitate. Existau zece nivele în total, iar duhurile între nivelul unu şi patru te puteau ucide. Apoi, sub aceste două caractere, era scris numele meu, *Ward,* ca o recunoaştere a meritului pe care-l avusesem în ceea ce se făcuse.

Tocmai întemniţasem primul meu duh rău. Şi acesta era un spintecător, nici mai mult nici mai puţin!

CAPITOLUL 02

TRECUTUL VRACIULUI

Două zile mai târziu, întors la Chipenden, Vraciul m-a pus să-i povestesc, de-a fir a păr, tot ce se întâmplase. Când am terminat, m-a pus să o iau de la început. Sfârşind de repetat, s-a scărpinat în barbă şi a scos un oftat lung şi zgomotos.

— Ce a spus doctorul despre smintitul ăla de frate-meu? Întrebă Vraciul. Crede că-şi va reveni?

— A spus că părea să fi trecut de ce a fost mai rău, dar că era prea devreme să se pronunţe.

Vraciul dădu din cap gânditor.

— Ei, băiete, te-ai descurcat bine, zise el. Nu găsesc nici un singur lucru despre care să-ţi spun că l-ai fi putut face mai

bine. Aşadar, te poţi odihni, ai program de voie până la sfârşitul zilei. Dar vezi să nu ţi-o iei în cap. Mâine ai treabă, ca de obicei. După toate emoţiile astea, trebuie să reintri în rutina strictă.

Ziua următoare m-a muncit de două ori mai mult ca de obicei. Lecţiile au început îndată după răsărit şi au inclus ceea ce numea el „practică”. Cu toate că, între timp, legasem de-adevăratelea un duh, practica a însemnat săparea de puţuri.

— Chiar trebuie să mai sap încă un puţ de duhuri? Am întrebat eu, plictisit.

Vraciul mi-a aruncat o privire ucigătoare, iar eu mi-am plecat ochii, simţindu-mă foarte prost.

— Crezi că nu mai e de nasul tău aşa ceva, băiete? Întrebă el. Ei bine, greşeşti, nu te culca pe-o ureche! Încă mai ai o grămadă de învăţat. Poate c-ai legat primul tău duh, dar ai avut oameni foarte pricepuţi care să te ajute. Într-o bună zi, s-ar putea să fii nevoit să sapi puţul tu însuţi şi încă s-o faci repede, ca să salvezi o viaţă.

După săpatul puţului şi căptuşitul lui cu sare şi fier, a trebuit să exersez aducerea şi coborârea vasului-momeală în puţ, fără să vărs nicio picătură de sânge.

Bineînţeles, pentru că era doar o parte a antrenamentului meu, foloseam apă şi nu sânge, dar Vraciul o lua foarte în serios şi de obicei se supăra dacă nu izbuteam din prima. Dar, de data aceasta, n-a avut prilejul. Reuşisem la Horshaw şi am rămas la fel de bun şi la exerciţii, izbutind de zece ori la rând. Cu toate acestea, Vraciul nu mi-a spus niciun cuvânt de laudă şi-am început să mă simt puţin nedreptăţit.

După aceea, a urmat un exerciţiu care îmi plăcea cu adevărat – folosirea lanţului de argint al Vraciului. Aveam un stâlp de şase picioare înălţime, aşezat în grădina dinspre soare-apune, şi ceea ce trebuia să fac consta în a înfăşură, din aruncare, lanţul în jurul lui. Vraciul mă punea să stau la diferite distanţe de stâlp şi să exersez mai bine de un ceas, fără să uit că, la un moment dat, s-ar putea să am de înfruntat o vrăjitoare adevărată, când, dacă aş rata, n-aş mai avea parte de o a doua şansă. Era o metodă specială de a folosi lanţul. Îl încolăceai pe braţul stâng şi-l aruncai cu o zvâcnire din încheietura pumnului, astfel încât se rotea invers acelor ceasornicului, căzând într-o spirală la stânga, pentru a se

înfăşură pe stâlp şi a se strânge în jurul lui. De la o distanţă de opt picioare, puteam acum să arunc lanţul peste stâlp de nouă ori din zece încercări, dar, ca de obicei, Vraciul era zgârcit cu laudele.

— Nu-i rău, presupun, zise el. Dar nu ţi-o lua în cap, băiete. O vrăjitoare în carne şi oase n-o să-ţi facă serviciul să stea nemişcată până ţi-arunci tu lanţul. Până la sfârşitul anului, aştept să reuşeşti de zece ori din zece, fără excepţie!

La acestea, m-am simţit mai mult decât agasat. Muncisem din greu şi făcusem mari progrese. În plus de asta, tocmai legasem primul duh rău şi-o făcusem fără niciun fel de ajutor din partea Vraciului. M-am trezit întrebându-mă dacă el făcea mai bine pe vremea când era ucenic!

După-amiaza, Vraciul îmi dădea voie în biblioteca lui, ca să lucrez de unul singur, să citesc şi să iau notiţe, dar mă lăsa să citesc numai anumite cărţi. Era foarte riguros în această privinţă. Eu nu-mi încheiasem încă primul an de ucenicie, aşadar duhurile rele erau principalul meu subiect de studiu. Dar, uneori, când era dus cu treabă, nu mă puteam opri de a nu arunca o privire şi prin câteva dintre celelalte cărţi ale sale.

Astfel, după ce mi-am citit seria dată ca temă despre duhuri, m-am îndreptat către cele trei rafturi lungi de lângă fereastră şi am ales unul dintre marile caiete cu însemnări legate în piele din vârful raftului de sus. Acolo erau jurnalele, unele dintre ele scrise de nişte vraci cu sute de ani în urmă. Fiecare caiet cuprindea o perioadă de vreo cinci ani.

De data aceasta, ştiam precis ce anume căutam. Am ales unul dintre cele dintâi jurnale ale Vraciului, curios să văd cum se descurcase el în tinereţe şi dacă fusese în stare să facă lucrurile mai bine decât mine. Bineînţeles, el fusese preot mai înainte de a se pregăti să devină un vraci, aşadar când începuse era destul de bătrân pentru un ucenic.

În orice caz, am ales câteva pagini la întâmplare şi-am început să citesc. I-am recunoscut scrisul de mână, fireşte, dar dacă un străin ar fi citit un fragment, pentru prima oară, n-ar fi ghicit că Vraciul fusese cel care îl scrisese. Când vorbea, graiul îi era tipic cel din Comitat, direct la obiect şi fără niciun fir din ceea ce tatăl meu numea „ifose şi sclifoseli”. Când scria, era diferit. Ai fi zis că toate cărţile pe care le citise îi alteraseră vorbirea, în vreme ce eu, cel mai adesea, scriu cum vorbesc:

dacă tata mi-ar citi vreodată notiţele, ar fi mândru de mine şi ar şti că am rămas tot fiul lui.

La început, ceea ce am citit nu părea deosebit de cele mai recente însemnări ale Vraciului, în afară de faptul că făcea mai multe greşeli. Ca de obicei, era foarte sincer şi de fiecare dată explica întocmai cum şi unde greşise. După cum îmi spunea el mereu, era important să aşterni totul pe hârtie şi să înveţi din experienţele trecutului.

Descria de pildă cum, într-o săptămână, petrecuse ceasuri întregi făcând exerciţii cu vasul-momeală, iar magistrul său se supărase rău pe el, pentru că nu izbutise o medie mai bună decât opt din zece încercări! Asta m-a făcut să mă simt mult mai bine. Apoi am dat de un fragment care mi-a ridicat şi mai tare moralul. Vraciul nu îşi legase primul său duh până ce nu făcuse optsprezece luni de ucenicie. Ba, mai mult, acela fusese un duh păros şi nu un spintecător periculos!

Nici că s-ar fi putut să găsesc vreo altă pagină care să mă binedispună mai mult: în mod vădit, Vraciul fusese un ucenic ascultător şi muncitor. Multe dintre însemnările peste care am dat se refereau la rutină, aşadar am trecut repede peste paginile acelea, până ce am dat de momentul în care magistrul meu devenise Vraci, lucrând pe cont propriu. Văzusem tot ce avusesem nevoie să văd şi eram pe punctul de a închide caietul, când ceva mi-a atras privirea. Am dat paginile înapoi, până la începutul povestirii, ca să fiu sigur, şi iată ce am citit. Nu o reproduc exact, cuvânt cu cuvânt, dar am o memorie destul de bună şi relatarea mea este destul de fidelă. În plus, după ce-am citit ceea ce scrisese el, cu siguranţă că nu aveam cum să mai uit.

Pe la sfârşitul toamnei, am călătorit până departe, în nordul Comitatului, chemat să înfrunt o creatură supranaturală, care semăna groaza în district de mult prea multă vreme. Multe familii din partea locului suferiseră de pe urma nemiloaselor sale mâini pi multe morţi și schilodiri avuseseră loc.

Am intrat în pădure pe înserat. Toate frunzele căzuseră şi putreziseră ori se uscaseră pe pământ, iar turnul era ca un deget negru de demon arătând spre cer.

O fată fusese văzută făcând semne disperate de la singura fereastră a acestui turn, cerând înnebunită ajutor. Creatura o răpise de la ai săi şi acum o ţinea prizonieră, la bunul său plac, între zidurile acelea jilave de piatră.

Mai întâi, am aprins un foc şi am stat uitându-mă fix în flăcările sale, ca să-mi adun curajul. Scoţându-mi gresia din sac, mi-am ascuţit lama până ce n-am mai putut s-o ating cu degetele fără să-mi dea sângele. În cele din urmă, la miezul nopţii, m-am dus la turn şi am bătut provocator în uşă cu toiagul.

Creatura a apărut învârtind pe deasupra capului o ghioagă uriaşă şi mugind mânioasă. Era un demon îmbrăcat în piei de animale, duhnind a sânge şi a seu, şi m-a atacat cu o furie dezlănţuită.

La început, m-am dat înapoi, aşteptând clipa potrivită, dar când s-a năpustit din nou asupra mea, mi-am scos lama din lăcaşul secret al toiagului meu şi, cu toată puterea, i-am înfipt-o în frunte. A căzut ca fulgerat, mort, la picioarele mele, dar n-am simţit nicio strângere de inimă pentru faptul că îi luasem viaţa, căci el ar fi ucis iar fi iar, fără să se sature vreodată.

Atunci m-a strigat şi fata, glasul ei de sirenă ademenindu-mă să urc scările de piatră. Acolo, în camera cea mai de sus a turnului, am găsit-o pe un pat de paie, legată strâns cu un lanţ lung de argint.

Cu pielea ca laptele şi plete lungi de aur, era fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care o văzuseră ochii mei vreodată. Se numea Meg şi m-a rugat fierbinte s-o scot din lanţul acela, iar vocea ei era atât de convingătoare încât mi-a luat minţile şi s-a învârtit pământul cu mine.

De îndată ce am scăpat-o de lanţul încolăcit în jurul ei, şi-a lipit pătimaşă buzele de buzele mele. Şi atât de dulci erau sărutările ei, că n-am mai ştiut de mine în braţele ei.

M-am trezit cu soarele revărsându-se pe fereastră şi abia atunci am văzut-o desluşit pentru prima oară. Era una dintre vrăjitoarele lamia şi avea pe ea semnul şarpelui. Cu toată faţa ei frumoasă, şira spinării îi era

acoperită cu solzi mari, verzi şi galbeni.

Clocotind de mânie pentru că fusesem înşelat, am legat-o din nou cu lanţul de argint şi am târât-o tot drumul până la Chipenden, ca s-o închid definitiv într-un puţ.

Când am dezlegat-o, s-a zbătut cu atâta putere, încât de-abia, de-abia am izbutit s-o ţin şi-am fost silit s-o trag de lungile sale plete printre copaci, în vreme ce ea răcnea şi ţipa să scoale şi morţii din groapă. Ploua cu găleata, iar ea aluneca pe iarba udă, dar am continuat s-o târăsc pe pământ, deşi mărăcinii îi zgâriau braţele şi picioarele ei goale. A fost o cruzime, dar a trebuit s-o fac.

Dar când am încercat s-o împing peste marginea puţului, mi-a îmbrăţişat strâns genunchi şi a început să plângă sfâşietor.

Am stat astfel în cumpănă, pe marginea puţului, o bună bucată de vreme, chinuit de nehotărâre, gata să mă prăbuşesc eu însumi în puţ, până când, în cele din urmă, am luat o decizie pe care se prea poate s-o regret cândva.

Am ajutat-o să se ridice în picioare, am luat-o în braţe şi am plâns amândoi. Cum aş fi putut s-o închid în puţ, când mi-am dat seama c-o iubeam mai presus de sufletul meu?

I-am cerut iertare, după care, ţinându-ne de mână, ne-am îndepărtat împreună de puţ.

În urma acestei întâlniri am câştigat un lanţ de argint, o unealtă scumpă, care, altfel, m-ar fi costat multe luni de trudă ca s-o dobândesc. La ceea ce am pierdut sau aş mai putea pierde încă, nici nu îndrăznesc să mă gândesc.

Frumuseţea este o primejdie cumplită; îl leagă pe un bărbat mai strâns decât un lanţ de argint pe o vrăjitoare.

Nu-mi venea să cred ce citisem! Vraciul îmi spusese, nu o dată, să mă păzesc de femeile frumoase, dar iată că el îşi încălcase propria regulă! Meg era o vrăjitoare şi, cu toate acestea, n-o închisese într-un puţ!

Am răsfoit în grabă restul caietului, aşteptându-mă să mai găsesc vreun cuvânt despre ea, dar nu mai era nimic – absolut nimic! De parcă încetase să mai existe.

Ştiam destul de multe despre vrăjitoare, dar nu auzisem niciodată până atunci despre o vrăjitoare lamia, aşa că am pus caietul la loc şi am căutat în raftul de dedesubt, unde cărţile erau aranjate în ordine alfabetică. Am deschis-o pe cea intitulată *Vrăjitoare,* dar n-am dat peste nicio notiţă despre vreuna numită Meg. De ce Vraciul nu scrisese despre ea? Ce se întâmplase cu ea?

Mai era încă în viaţă? Se mai afla pe undeva, în libertate, prin Comitat?

Ardeam de curiozitate şi mi-a venit încă o idee. Am tras afară un registru mare, de pe raftul cel mai de jos. Acesta era intitulat *Bestiarul* şi avea, în ordine alfabetică, lista tuturor soiurilor de făpturi, inclusiv vrăjitoare, în cele din urmă, am găsit titlul pe care îl căutam: *Vrăjitoarele lamia.*

Se părea că vrăjitoarele lamia nu erau originare din Comitat, ci veniseră de pe nişte meleaguri de peste mare. Se fereau de lumina soarelui, dar, noaptea, prindeau bărbaţii în cursă şi le beau sângele. Îşi puteau schimba înfăţişarea şi se împărţeau în două categorii distincte: sălbaticele şi domesticele.

Sălbaticele erau vrăjitoarele lamia în starea lor naturală, periculoase şi imprevizibile, cu foarte puţine asemănări cu înfăţişarea omenească. Toate aveau solzi în loc de piele şi gheare în loc de unghii. Unele umblau pe pământ în patru labe, în vreme ce altele aveau aripi şi pene în partea superioară a trupului şi puteau zbura pe distanţe scurte.

Dar o lamia sălbatică putea deveni o lamia domestică, însoţindu-se cu oamenii şi împărtăşindu-le traiul.

Încetul cu încetul, lua forma unei femei şi avea înfăţişare omenească, mai puţin fâşia îngustă de solzi verzi şi galbeni care rămânea vizibilă de-a lungul şirei spinării. Era cunoscut faptul că unele lamia domestice ajunseseră chiar să adopte aceleaşi credinţe ca oamenii. Adesea încetau să fie vrăjitoare rele şi deveneau benigne, acţionând pentru binele celorlalţi.

Oare Meg devenise, în cele din urmă, benignă? Avusese oare dreptate Vraciul să n-o închidă în puţ?

Deodată, mi-am dat seama cât de târziu se făcuse şi am ieşit în fugă din bibliotecă, la lecţiile mele, cu creierul vuind. La

câteva minute după aceea, magistrul meu şi cu mine ne aflam la marginea grădinii de la apus; pe sub copacii care îngăduiau o vedere clară asupra dealurilor, soarele de toamnă se scobora la orizont. M-am aşezat, ca de obicei, pe bancă, gata să iau notiţe, în vreme ce Vraciul dicta, plimbându-se cu paşi mari încoace şi-ncolo. Dar nu mă puteam concentra.

Am început cu lecţia de latină. Aveam un carneţel special pentru regulile de gramatică şi pentru cuvintele noi pe care mă învăţa Vraciul. Erau o mulţime de liste, iar caietul era aproape plin.

Voiam să-l provoc pe Vraci să vorbească despre ceea ce tocmai citisem, dar cum aş fi putut? Eu însumi încălcasem regula de a nu-mi vârî nasul decât în cărţile pe care mi le indica el. N-ar fi trebuit să-i citesc jurnalele acum şi îmi părea rău că o făcusem. Dacă i-aş fi spus ceva despre asta, ştiam că s-ar fi supărat.

Din pricina celor pe care le citisem în bibliotecă, am descoperit că mi-e din ce în ce mai greu să fiu atent la ceea ce-mi spunea. În plus, mi-era şi foame şi nu mai aveam răbdare până la ora mesei. De obicei, serile erau ale mele şi eram liber să fac orice aş fi poftit, dar în ziua aceea mă punea din greu la muncă. Totuşi, mai era mai puţin de o oră până la apusul soarelui, iar partea cea mai neplăcută a lecţiilor se dusese.

Atunci am auzit un sunet care m-a făcut să bodogănesc în sinea mea.

Era dangătul unui clopot. Nu al unuia de biserică. Nu, era un dangăt mai ascuţit, mai subţire, al unui clopot mult mai mic – cel folosit de vizitatorii noştri. Nimănui nu îi era îngăduit să urce până la casa Vraciului, aşadar, când oamenii voiau să-l anunţe pe magistrul meu că aveau nevoie de ajutorul său, veneau doar până la răscruce şi trăgeau clopotul de acolo.

— Du-te şi vezi ce e, băiete, zise Vraciul, făcând un semn cu capul în direcţia clopotului.

În mod obişnuit, ne-am fi dus amândoi, dar el era încă foarte slăbit după boală.

Nu m-am grăbit. Odată ce-am ieşit din raza casei şi a grădinilor, am încetinit pasul, ca la o plimbare de voie. Era prea în prag de asfinţit ca să mai intervenim cumva în seara aceea, mai ales că Vraciul nu era refăcut pe de-a-ntregul,

aşadar oricum până în dimineaţa următoare n-avea să se mişte un pai. La întoarcere, aveam să-i povestesc Vraciului care era necazul şi să-i dau amănunte la masa de seară. Cu cât mă întorceam mai târziu, cu atât mi-ar fi rămas mai puţin de scris. Făcusem destule pentru o singură zi şi mă durea încheietura mâinii de atâta scris.

Străjuită de sălcii, cărora pe la noi prin Comitat li se zice „copăcei de nuieluşe”, răscrucea era un loc sumbru chiar şi ziua în amiaza mare şi întotdeauna îmi dădea fiori. Şi-asta mai ales din pricină că nu ştiai niciodată cine te-ar fi putut aştepta acolo; pe de altă parte, cei care te aşteptau aproape întotdeauna îţi aduceau veşti rele, căci de aceea şi veneau. Aveau nevoie de ajutorul Vraciului.

De data aceasta, cel care aştepta era un băiat. Purta ghete grosolane, de miner, şi-avea unghiile foarte murdare. Arătând şi mai tulburat decât mine, şi-a turuit povestea atât de repede, încât n-am putut să-l urmăresc şi-a trebuit să-l rog s-o repete. Când el a plecat, am pornit şi eu înapoi către casă.

Nu mai mergeam agale, alergam.

Vraciul stătea pe bancă, ţinându-şi capul plecat. Când m-am apropiat, şi-a ridicat privirile, iar chipul lui părea întristat. Am ghicit că ştia deja ce urma să-i spun, dar i-am spus-o totuşi.

— O veste rea din Horshaw, am zis eu, încercând să-mi regăsesc suflul. Îmi pare rău, dar este despre fratele dumitale. Doctorul n-a putut să-l salveze. A murit ieri-dimineaţă, cu puţin înainte de venirea zorilor, înmormântarea este vineri dimineaţă.

Vraciul a suspinat o dată prelung şi adânc, dar n-a scos niciun cuvânt, vreo câteva minute. Eu nu ştiam ce să zic, aşa că am păstrat tăcerea. Mi-era greu să deduc ce simţea. Cum nu-şi vorbiseră de mai bine de patruzeci de ani, nu se putea spune că fuseseră foarte apropiaţi, dar preotul fusese totuşi fratele lui şi, foarte probabil, Vraciul avea şi nişte amintiri plăcute despre el – poate din vremea de dinainte de a se certa sau de când erau amândoi copii.

În cele din urmă, Vraciul mai oftă o dată şi rupse tăcerea:

— Vino, băiete, zise el. Putem să ne aşezăm la masă şi mai devreme.

Am mâncat în tăcere. Vraciul abia de-a ciugulit puţin, şi m-am

întrebat dacă era din pricina veştii despre moartea fratelui său ori pentru că încă nu-şi regăsise pofta de mâncare după boală. De obicei spunea câteva cuvinte, chiar dacă numai pentru a mă întreba cum îmi plăcuse mâncarea. Era aproape un ritual, pentru că trebuia să-l lăudăm mereu pe duhul domesticit al Vraciului, care ne pregătea toate mesele şi care, altminteri, devenea ursuz. Lauda de la masa de seară era foarte importantă, altfel ouăle cu slănină ar fi fost scrum a doua zi dimineaţă.

— Iată cu-adevărat o tocăniţă gustoasă, am zis eu, la sfârşit. Nici nu mai ştiu de când n-am mai mâncat una la fel de bună.

Duhul era cel mai adesea invizibil, dar uneori se mai arăta sub forma unui motan portocaliu uriaş; dacă era cu adevărat mulţumit, se freca de picioarele mele, pe sub masa din bucătărie. De data aceasta, nu se auzi nici măcar torcând încetişor. Ori n-o spusesem eu convingător, ori păstra tăcerea din pricina veştii rele.

Vraciul îşi împinse deodată farfuria deoparte şi se scărpină în barbă cu mâna stângă.

— Plecăm la Priestown, anunţă scurt. Pornim chiar mâine, de cum se luminează.

Priestown? Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Vraciul ocolea oraşul acela de parcă ar fi fost ciumat şi îmi spusese, cândva, că n-ar pune niciodată piciorul acolo. Nu-mi explicase motivele, nici eu nu-l întrebasem, pentru că întotdeauna îţi dădeai seama când nu voia să-ţi explice ceva. Dar când ajunseserăm, într-un rând, la o aruncătură de băţ de coastă şi trebuia să trecem râul Ribble, ura Vraciului pentru oraşul acela fusese chiar o pacoste. În loc s-o luăm pe podul din Priestown, fuseserăm nevoiţi să mergem mile întregi în direcţia opusă coastei, până la următorul pod, ca astfel să ne ţinem cât mai departe de el.

— De ce? Întrebai eu, şi vocea abia mi-era mai mult de-o şoaptă, neştiind dacă vorbele mele aveau să-l scoată din fire. Eu credeam că ar trebui să mergem la Horshaw, pentru înmormântare.

— Chiar la înmormântare mergem, băiete, zise Vraciul, cu glasul foarte liniştit şi răbdător. Neghiobul meu de frate doar a lucrat în Horshaw, dar era un preot, iar când moare un preot în Comitat, corpul îi este dus la Priestown şi i se face o slujbă

de înmormântare în marea catedrală, mai înainte de a fi îngropat în cimitirul de acolo. Aşadar, ne vom duce să ne luăm rămas-bun cum se cuvine. Dar nu este singurul motiv. Am lăsat o treabă neterminată în oraşul ăla nenorocit. Ia-ţi carnetul de notiţe, băiete. Alege o pagină nouă şi scrie, ca titlu…

Nu-mi terminasem tocana, dar am făcut ce mi-a cerut fără întârziere. Când spusese „o treabă neterminată”, am ştiut că se referea la o treabă de vraci, aşa că mi-am scos din buzunar călimara cu cerneală şi-am aşezat-o pe masă, lângă farfurie.

Deodată m-a fulgerat un gând.

— E vorba de spintecătorul pe care l-am legat eu? Crezi că a scăpat? Dar pe cuvânt că n-a fost timp de săpat nouă picioare. Crezi că s-a mutat în Priestown?

— Nu, băiete, tu ai făcut foarte bine. E ceva mult mai rău decât ce-a fost acolo. Oraşul ăla e blestemat! Blestemat cu o creatură pe care am înfruntat-o ultima oară acum mai bine de douăzeci de ani. Atunci m-a biruit şi m-a ţintuit la pat pentru aproape şase luni de zile. De fapt, aproape că m-a omorât. De atunci, n-am mai trecut niciodată pe acolo, dar, de vreme ce acum tot trebuie să vizităm acel loc, aş putea foarte bine să încerc să închei socotelile. Nu, nu este un simplu spintecător creatura care otrăveşte oraşul acela blestemat. Este un demon străvechi, numit „Urgia”, şi este singurul de felul lui. Îi tot cresc puterile, aşa că trebuie făcut ceva şi eu nu mai pot amâna.

Am scris *Urgia* în capul paginii noi, dar atunci, spre marea mea dezamăgire, Vraciul a clătinat deodată din cap şi a căscat zgomotos.

— Gândeşte-te la subiectul ăsta, băiete, căci o să-l las pe mâine. Mai bine termini de mâncat. O să pornim la drum devreme, în zori de zi, aşa că ai face mai bine să te duci la culcare.

CAPITOLUL 03

URGIA

Am pornit îndată după răsăritul soarelui, eu cărând sacul greu al Vraciului, ca de obicei. Dar după vreun ceas mi-am dat seama că drumul nostru avea să dureze pe puţin două zile. De regulă, Vraciul mergea îngrozitor de repede, Silindu-mă să fac eforturi ca să mă ţin de el, dar acum era încă slăbit, îşi pierdea una-două răsuflarea şi se tot oprea să se odihnească.

Era o zi frumoasă, însorită, cu doar o boare de aer rece de toamnă. Cerul era senin, iar păsărelele cântau, însă eu nu luam seama la nimic. Nu-mi stătea mintea decât la Urgie.

Ceea ce mă îngrijora era faptul că Vraciul fusese deja aproape ucis odată, când încercase să supună demonul. Acum era mai bătrân şi, dacă nu avea să-şi recapete forţele curând, cum putea nădăjdui c-o să-l înfrângă de data aceasta?

Aşadar, pe la amiază, când ne-am oprit pentru un popas mai lung, m-am hotărât să-i cer să-mi spună totul despre acest spirit înfricoşător. Nu l-am întrebat imediat, pentru că, spre surprinderea mea, pe când şedeam amândoi pe un trunchi de copac doborât, a scos o bucată de pâine şi o halcă mare de şuncă din sacul lui, tăind pentru fiecare câte o porţie zdravănă din amândouă. De obicei, când porneam la drum să rezolvăm o problemă, ne amăgeam foamea cu o fărâmiţă de brânză, fiindcă regula era că trebuia să posteşti înainte de a înfrunta Întunericul.

Totuşi, mi-era foame, aşa că n-aveam de ce mă plânge. Mi-am spus că probabil era timp destul să postim după ce se va încheia înmormântarea şi că, deocamdată, Vraciul avea nevoie de hrană, pentru a-şi reface forţele.

În cele din urmă, când am terminat de mâncat, am tras adânc aer în piept, mi-am scos carneţelul şi l-am întrebat, în sfârşit, despre Urgie. Spre mirarea mea, mi-a cerut să las carneţelul deoparte.

— Poţi să scrii şi mai târziu, când ne vom întoarce, zise el. De altfel, şi eu mai am o grămadă de învăţat despre Urgie, aşa că n-are niciun rost să scrii ceva pe care s-ar putea să-l modifici, mai târziu.

Cred că am rămas pur şi simplu cu gura căscată. Vreau să spun, întotdeauna crezusem că Vraciul ştie cam tot ce e de

ştiut despre Întuneric.

— Nu te mira aşa, băiete, zise el. După cum ştii, continui să scriu şi eu într-un carnet de notiţe, cum vei face şi tu, dacă vei ajunge la vârsta mea. Niciodată nu încetăm să învăţăm în meseria asta a noastră, iar primul pas către cunoaştere este să ne recunoaştem propria neştiinţă. După cum ţi-am mai spus, Urgia este un demon străvechi, foarte primejdios, care până acum m-a biruit, mărturisesc cu ruşine. Dar să sperăm că de data aceasta nu va izbuti. Prima noastră problemă o să fie să dăm de el, continuă Vraciul. Trăieşte în catacombele de sub catedrala din Priestown – mile întregi de tunele.

— La ce folosesc catacombele? Am întrebat eu, curios să aflu de ce săpase cineva atâtea tunele.

— Sunt pline de cripte, băiete, camere mortuare subpământene, în care sunt puse rămăşiţele celor din vechime. Tunelele astea au existat cu mult înainte de a fi construită catedrala. Dealul era deja gol pe dinăuntru când au venit aici cei dintâi preoţi, cu bărcile, dinspre apus.

— Păi şi catacombele cine le-a construit?

— Unii îi numesc pe constructorii acestora „Poporul Mic”, din pricina înălţimii oamenilor acelora, dar adevăratul lor nume era *segantii.* Nu se ştie prea mare lucru despre ei decât că Urgia a fost, cândva, zeul lor.

— Este o divinitate?

— Da, întotdeauna a fost o forţă redutabilă, iar Poporul Mic de odinioară i-a recunoscut puterea şi i s-a închinat. Socotesc că Urgiei i-ar plăcea să fie din nou o divinitate. Vezi tu, s-a obişnuit să hălăduie liber prin Comitat. De-a lungul veacurilor, s-a schimbat, a devenit malefic şi a chinuit Poporul Mic zi şi noapte, aţâţându-l pe frate împotriva fratelui, nimicind ogoarele, arzând casele, sfârtecându-i pe nevinovaţi. Îi plăcea să vadă oamenii trăind în frică şi în sărăcie, împilându-i până când să li se pară că viaţa nici nu mai merită trăită. Acelea au fost vremuri negre, cumplite pentru *segantii.*

Dar a făcut prăpăd nu doar în poporul de rând. *Segantii* aveau un rege vrednic, pe nume Heys. Acesta şi-a înfrânt toţi duşmanii în bătălii şi a încercat să-şi facă poporul puternic şi prosper. Dar exista un duşman pe care nu-l putea înfrânge: Urgia. Fără veste, demonul i-a cerut regelui Heys un tribut anual. Bietului om i s-a poruncit să-şi sacrifice toţi cei şapte fii,

începând cu cel mai în vârstă. Câte un fiu în fiecare an, până ce niciunul nu avea să mai fie în viaţă. Era mai mult decât putea îndura un tată. Dar, cumva, Naze, ultimul său fiu, a izbutit să-l închidă pe demon în catacombe. Nu ştiu cum a făcut-o – poate că dacă aş şti mi-ar fi mai uşor să înving creatura aceasta. Ştiu numai că ieşirea în lume i-a fost oprită cu o poartă de argint ferecată – ca multe alte creaturi de-ale Întunericului, n-are nicio putere în faţa argintului.

— Adică, după atâta timp, este încă prizonier acolo?

— Da, băiete. Este închis acolo, jos, până când cineva o să descuie poarta aceea şi o să-l elibereze. Este un lucru cunoscut şi toţi preoţii îl ştiu bine. Şi-l transmit din generaţie în generaţie.

— Şi nu mai există nicio altă cale pentru demon de a ieşi afară? Cum de poate Poarta de Argint să-l ţină închis?

— Nu ştiu, băiete. Tot ce ştiu este că Urgia e un demon întemniţat în catacombe şi că poate scăpa doar prin poarta aceea.

Mi-a stat pe limbă să-l întreb de ce nu îl lăsam acolo, din moment ce era închis şi nu avea cum să scape, dar mi-a răspuns mai înainte de a-mi rosti întrebarea cu voce tare. Vraciul mă cunoştea de-acum destul de bine şi ghicea fără greş ce era în mintea mea.

— Mă tem, băiete, că nu putem lăsa pur şi simplu lucrurile aşa cum sunt. Vezi tu, şi-a recăpătat puterile. N-a fost dintotdeauna un spirit şi atât. Asta i s-a întâmplat doar după ce a fost închis. Mai înainte, când a fost în culmea puterii sale, a avut şi un corp, de carne şi oase.

— Cum arăta? Am întrebat eu curios.

— O să afli mâine. Înainte de a intra în catedrală la slujba de înmormântare, uită-te în sus, la piatra sculptată chiar deasupra uşilor principale. Este o bună reprezentare a monstrului, aceeaşi înfăţişare sub care foarte probabil ai să-l vezi.

— Vrei să spui că dumneata l-ai văzut?

— Nu, băiete. Acum douăzeci de ani, când am încercat prima oară să-l nimicesc, Urgia era încă spirit. Dar se zvoneşte că puterea i-a crescut atât de mult, încât acum ia forma altor creaturi.

— Cum adică?

— Adică a început să-şi schimbe forma de spirit şi nu va mai trece mult până când va fi destul de puternic încât să-şi reia înfăţişarea lui adevărată, originală. Atunci, va fi în stare să facă ce vrea din oricine. Iar primejdia cea mare este că ar putea sili pe cineva să descuie Poarta de Argint. Acesta este cel mai îngrijorător lucru dintre toate.

— Dar de unde îşi trage puterile? Am vrut eu să aflu.

— În primul rând din sânge.

— Sânge?

— Da. Sângele de animale – şi de oameni. Setea lui e de neostoit. Dar, din fericire, spre deosebire de un spintecător, nu se poate hrăni cu sângele de om decât dacă îi este dat de bunăvoie…

— De ce ar vrea cineva să-i dea sângele lui? Am întrebat eu, uluit de această posibilitate.

— Pentru că Urgia intră în minţile oamenilor. Îi ispiteşte cu bani, onoruri şi putere – numeşte-le tu pe celelalte. Dacă nu poate obţine ce-şi doreşte prin convingere, îşi chinuie victimele. Uneori, le ademeneşte jos, în catacombe, şi le ameninţă cu ceea ce numim noi „tescuirea”.

— Tescuirea? Am repetat eu.

— Da, băiete. Demonul se poate face atât de greu, încât unele dintre victimele sale sunt găsite turtite de tot, cu oasele fărâmate şi trupurile strivite, una cu pământul – de trebuie să le râcâi de pe jos ca să le poţi înmormânta. Asta înseamnă că au fost „tescuite” şi nu e deloc o privelişte plăcută. Urgia nu se poate hrăni cu sângele nostru în pofida voinţei noastre, dar ţine minte că suntem totuşi vulnerabili la tescuire.

— Tot nu înţeleg cum îi poate convinge pe oameni să facă aşa ceva, când el este prizonier în catacombe, am zis eu.

— Poate citi gândurile, poate trimite vise, poate slăbi şi schimba voinţa fiinţelor de deasupra catacombelor. Câteodată, poate chiar vedea prin ochii lor. Influenţa lui se întinde în sus, până în catedrală şi prezbiteriu, şi îi chinuie pe preoţi. În felul acesta îşi înfăptuieşte blestemăţiile de ani de zile.

— Prin mijlocirea preoţilor?

— Da, mai ales prin aceia care sunt mai slabi de minte. Ori de câte ori reuşeşte să ajungă la ei, îi foloseşte să-şi întindă răul.

Fratele meu, Andrew, este lăcătuş în Priestown şi nu o dată mi-a trimis veşti despre ce se întâmplă. Urgia ia în stăpânire mintea şi voinţa. Îi împinge pe oameni să facă ce vrea el, înăbuşindu-le vocea raţiunii şi înclinaţiile spre bunătate: ei devin lacomi şi nemiloşi, asupresc şi împilează, îi jefuiesc pe cei săraci şi bolnavi. În Priestown, zeciuiala se strânge acum de două ori pe an.

Ştiam ce era zeciuiala. O zecime din ceea ce se producea în ferma noastră într-un an trebuia plătită, ca taxă, bisericii locului. Aşa era legea.

— Şi s-o plăteşti o dată este destul de greu, continuă Vraciul, dar, de două ori, te-aduce în sapă de lemn. Da, încă o dată demonul i-a îngenuncheat pe oameni sub jugul fricii şi al sărăciei, întocmai cum le-a făcut cândva şi *segantii*-lor. Este una dintre cele mai pure şi mai funeste manifestări ale Întunericului pe care le-am întâlnit vreodată. Însă situaţia aceasta nu mai poate dura. Trebuie să-i pun capăt, o dată pentru totdeauna, mai înainte de a fi prea târziu.

— Şi cum o să facem asta? Am întrebat eu.

— Păi, nu sunt sigur că ştiu într-adevăr cum, deocamdată. Urgia este un vrăjmaş periculos şi ager la minte; este în stare să ne citească gândurile şi să ştie exact ce vrem să facem, mai înainte de a ne da seama noi înşine.

Dar, în afară de argint, mai are un punct slab, care-i dă serios de furcă. Femeile îl fac foarte nervos şi încearcă să le ocolească. Nu poate sta în preajma lor. Ei, neputinţa aceasta i-o pot înţelege foarte bine, dar cum să mă folosesc de ea în favoarea noastră, trebuie să mă mai gândesc.

Vraciul mă prevenise adeseori să mă feresc de fete şi, din anumite motive, mai ales de cele cu pantofi ascuţiţi. Aşadar, eram obişnuit să-l aud spunând lucruri din acestea. Dar acum, când ştiam despre el şi Meg, m-am întrebat dacă ea nu jucase vreun rol, de ajunsese să vorbească în felul acela.

Ei bine, magistrul meu îmi dăduse, cu siguranţă, destule subiecte la care să mă gândesc. Nu conteneam să mă mir de toate acele biserici din Priestown, şi de preoţi şi de enoriaşi, toţi crezând în Dumnezeu. Oare se putea ca toţi să păcătuiască? Dacă Dumnezeul lor era atât de puternic, de ce nu făcea el ceva în privinţa Urgiei? De ce îi îngăduia el să-i ispitească pe preoţi şi să-şi întindă puterea malefică în oraş?

Tata era credincios, deşi nu se ducea niciodată la biserică. Niciunul din familia noastră nu se ducea, din pricină că treburile fermei nu se opreau duminica şi întotdeauna aveam ba de muls, ba de făcut alte corvezi. Însă asta m-a făcut să mă întreb deodată în ce credea Vraciul oare, mai ales amintindu-mi ce-mi spusese mama – că fusese, odinioară, el însuşi preot.

— Dumneata crezi în Dumnezeu? L-am întrebat eu.

— Obişnuiam să cred în Dumnezeu, răspunse Vraciul, cu un chip foarte gânditor. Când eram copil, nu m-am îndoit de existenţa lui Dumnezeu nicio clipă, dar, după aceea, m-am schimbat. Vezi tu, băiete, când ai ajuns la vârsta mea, începi să-ţi pui întrebări. Aşadar, acuma nu mai sunt sigur, dar sunt încă deschis. Însă pot să-ţi spun un lucru, continuă el. De vreo două sau trei ori în viaţa mea am fost la mare ananghie, încât n-aş fi crezut că mai scap cu viaţă. Înfruntasem Întunericul şi aproape că mă resemnasem, deşi nu de tot, cu gândul că aveam să mor. Ei, şi atunci, când totul părea pierdut, am simţit cum capăt noi puteri. De unde anume veneau, pot numai încerca să ghicesc. Dar, odată cu puterile acelea, venea şi un nou simţământ. Că era cineva sau ceva alături de mine. Că nu mai eram singur.

Vraciul se opri puţin şi suspină adânc.

— Nu cred în Dumnezeul despre care se predică la biserică, zise el. Nu cred într-un bătrân cu barbă albă. Dar există cineva care stă cu ochii pe noi şi, dacă îţi trăieşti viaţa cum se cuvine, la ceas de ananghie o să fie lângă tine şi o să-ţi împrumute din puterile sale. Asta cred eu. Ei, hai să mergem, băiete! Am tândălit pe-aici destul şi ar fi mai bine să ne vedem de drumul nostru.

I-am ridicat sacul şi l-am urmat. Curând, am părăsit drumul mare şi-am luat-o pe-o scurtătură, care tăia o pădure şi apoi o pajişte largă. A fost o călătorie destul de plăcută, dar ne-am oprit cu mult înainte de apusul soarelui. Vraciul era prea sleit de puteri ca să continue şi poate că ar fi trebuit să se afle, în momentul acela, la Chipenden, să se refacă după boală.

Aveam presimţiri negre despre ceea ce ne aştepta, o puternică senzaţie de primejdie.

CAPITOLUL 04

PRIESTOWN

Priestown, construit pe malurile râului Ribble, era cel mai mare oraş pe care îl vizitasem în viaţa mea. Pe când coboram dealul, râul se vedea ca un şarpe uriaş, lucind portocaliu în lumina soarelui la apus.

Era un oraş de biserici, cu turle şi clopotniţe ridicându-se la tot pasul printre rândurile de case mici, lipite unele de altele. Aşezată chiar în vârful unui deal, aproape în mijlocul oraşului, era catedrala. Trei dintre cele mai mari biserici pe care le-am văzut în viaţa mea ar fi încăput cu uşurinţă în ea. Iar turla sa era încă un lucru nemaivăzut până atunci. Făcută din piatră de var, era aproape albă şi atât de înaltă încât mai că-mi venea să cred că în zilele ploioase, crucea din vârful ei era ascunsă de nori.

— Asta e cea mai mare turlă din lume? Am întrebat eu, arătând spre ea, impresionat.

— Nu, băiete, răspunse Vraciul cu un rânjet ciudat Dar este cea mai mare turlă din Comitat, aşa cum se cuvine într-un oraş care se laudă cu atâţia preoţi. Mi-aş fi dorit eu să fie mai puţini, dar trebuie să riscăm.

Deodată, rânjetul i se şterse de pe faţă.

— Vorbeşti de lup! Zise el, scrâşnind din dinţi, şi mă împinse printr-o deschizătură a gardului viu de la marginea drumului în câmpul de dincolo de el.

Apoi îşi lipi degetul de buze, în semn de tăcere, şi mă făcu să mă ghemuiesc lângă el, ascultând zgomotul unor paşi care se apropiau.

Era un gard gros de măceş şi încă mai avea destule frunze, dar prin el am putut vedea foarte clar o sutană neagră deasupra ghetelor. Era un preot!

Am rămas acolo un timp, chiar şi după ce paşii s-au stins în depărtare. Abia după aceea Vraciul a dat semnalul de a ne întoarce pe drum. Nu puteam să-mi dau seama de ce făcea atâta caz. În călătoriile noastre, trecuserăm pe lângă mai mulţi preoţi. Nu se arătaseră ei prea prietenoşi, dar nu încercaserăm niciodată până atunci să ne ascundem de ochii lor.

— Trebuie să fim prevăzători, băiete, mă lămuri Vraciul.

Preoţii aduc întotdeauna necazuri, dar, în oraşul ăsta, sunt o adevărată primejdie. Vezi tu, episcopul din Priestown este unchiul Marelui Inchizitor. Fără îndoială că ai auzit de el.

Am dat din cap.

— Cel care vânează vrăjitoare, nu-i aşa?

— Da, băiete, asta face. Şi când prinde pe cineva pe care îl socoteşte el vrăjitor sau magician, îşi pune potcapul negru şi devine judecător în procesul aceluia – un proces care se sfârşeşte, de obicei, foarte repede. În ziua următoare, îşi pune pe cap altă pălărie. Devine călău şi organizează arderi pe rug. Şi-a câştigat faima de-a fi bun la treaba asta şi, de obicei, se strânge multă lume să-l privească. Se zice că aşază stâlpii din mijlocul vreascurilor cu atâta grijă, încât sărmanilor nenorociţi le ia foarte multă vreme până să moară. Durerea se presupune că o ajută pe vrăjitoare să se căiască pentru faptele sale şi să implore iertarea dumnezeiască, astfel încât, când îşi dă duhul, sufletul ei să fie izbăvit. Dar este doar o scuză. Inchizitorului îi lipseşte cunoaşterea pe care o are un vraci şi n-ar recunoaşte o vrăjitoare adevărată nici dacă s-ar ridica din mormântul ei şi l-ar apuca de gleznă! Nu, el este doar un om crud căruia îi place să provoace durere. Se delectează cu munca lui şi a devenit putred de bogat din vânzarea caselor şi proprietăţilor celor pe care îi osândeşte.

Mda, şi asta mă aduce la problema noastră. Vezi tu, Inchizitorul îl socoteşte pe un vraci totuna cu un vrăjitor. Biserica nu înghite pe niciunul dintre cei care au de-a face cu Întunericul, nici dacă luptă împotriva lui. Ea consideră că numai preoţii au dreptul de a face asta. Inchizitorul are puterea să aresteze pe oricine, cu gardienii lui, oameni ai Bisericii înarmaţi, care îi îndeplinesc poruncile – dar, fruntea sus, băiete, pentru că numai astea sunt veştile rele!

Vestea bună este că Inchizitorul locuieşte într-un mare oraş departe în sud, mult dincolo de hotarele Comitatului, şi rareori vine în nord. Aşadar, dacă am trezi bănuieli şi ar fi chemat Inchizitorul, i-ar lua mai mult de o săptămână până să ajungă aici, chiar dacă ar veni călare. De aceea, sosirea mea în Priestown trebuie să fie o surpriză. Ultimul lucru la care s-ar aştepta oricine de aici este să vin eu la înmormântarea unui frate cu care n-am mai schimbat o vorbă în patruzeci de ani.

Dar cuvintele acestea nu mă liniştiră prea tare. Coborând

dealul, m-am înfiorat de cele pe care tocmai mi le spusese. Să intrăm în oraş mi se părea deosebit de periculos. Cu pelerina şi toiagul său, se vedea de la o poştă că este un vraci. Tocmai mă pregăteam să-i atrag atenţia, când mi-a făcut semn cu degetul mare s-o iau spre stânga, aşa că am părăsit drumul şi am intrat într-o dumbravă. După nici treizeci de paşi, magistrul meu s-a oprit.

— Ai dreptate, băiete, zise el. Scoate-ţi pelerina şi dă-o încoace.

N-am stat la discuţii; din tonul vocii sale am priceput că voia să mă pună la treabă, dar n-am întrebat ce avea de gând. Şi-a scos şi el pelerina, cu gluga prinsă în nasturi, şi a lăsat toiagul pe pământ.

— Aşa, zise el. Acum, găseşte-mi nişte crengi subţiri şi nişte nuieluşe. Dar să nu fie foarte grele, băiete.

Peste alte câteva minute, îi aduceam ce-mi ceruse şi l-am văzut cum îşi aşază toiagul între crengi şi apoi înveleşte totul cu pelerina sa. Bineînţeles, între timp, deja pricepusem ce voia să facă. Beţele se iţeau şi la un capăt şi la celălalt al legăturii sale, arătând întocmai ca vreascurile de foc. Se deghizase.

— Sunt o mulţime de hanuri mici în apropiere de catedrală, zise el, punându-mi în palmă un ban de argint. Vei fi mai în siguranţă dacă n-o să locuim în acelaşi han, altminteri, dacă vin după mine, or să te aresteze şi pe tine. Cel mai bine ar fi nici să nu ştii unde sunt, băiete. Inchizitorul foloseşte tortura. Odată ce-l prinde pe vreunul dintre noi, o să-l înhaţe, curând, şi pe celălalt. Eu o să plec primul. Aşteaptă zece minute şi apoi vino şi tu.

Alege orice han care n-are nicio legătură cu bisericile în denumirea lui, ca să nu ne trezim că, din întâmplare, tragem la acelaşi. De asemenea, să nu mănânci nimic, fiindcă mâine lucrăm. Înmormântarea este la ora nouă dimineaţa, dar încearcă să vii mai devreme şi, în catedrală, aşază-te cât mai în spate; dacă eu sunt deja acolo, ţine-te la distanţă.

„A lucra” însemna a face o treabă dintr-ale vracilor şi mă întrebam dacă o să coborâm în catacombe, ca să înfruntăm Urgia. Nu-mi plăcea ideea câtuşi de puţin.

— Oh, şi încă ceva, adăugă Vraciul, întorcându-se din drum. O să ai tu grijă de sacul meu, aşadar ce va trebui să-ţi aduci

aminte când îl cari printr-un oraş ca Priestown?

— Să-l ţin în mâna dreaptă, am răspuns eu.

A încuviinţat dând din cap, apoi şi-a ridicat legătura de vreascuri pe umărul drept şi m-a lăsat în pădure, s-aştept.

Amândoi eram stângaci, o trăsătură pe care preoţii n-o înghiţeau. Stângacii erau ceea ce numeau ei „sinisteri”, cei mai lesne ispitiţi de către diavol sau chiar în cârdăşie cu el.

I-am dat zece minute şi mai bine, ca să fiu sigur că era destulă distanţă între noi, apoi, cu sacul lui cel greu în spinare, am coborât şi eu dealul, în direcţia marii turle. Odată intrat în oraş, am început să urc din nou, spre catedrală, iar când am ajuns aproape de ea, am început să-mi caut un han.

Erau într-adevăr din belşug; cele mai multe străzi pavate aveau câte unul, dar necazul era că toate denumirile lor făceau referire la Biserică, într-un fel sau altul. Ba Cârja Episcopului, ba Hanul Clopotniţei, ba Călugărul Vesel, ba Mitra, Scriptura şi Lumânarea – asta ca să nu amintesc decât vreo câteva. Denumirea celui din urmă mi-a amintit motivul de căpetenie pentru care veniserăm noi în Priestown. Aşa cum fratele Vraciului o aflase, cu preţul vieţii sale, cărţile sfinte şi lumânările nu au de obicei efect împotriva Întunericului. Nici măcar dacă le adaugi un clopot.

Curând mi-am dat seama că Vraciul îşi alesese varianta mai uşoară, lăsându-mi-o mie pe cea mai grea, căci am bâjbâit multă vreme prin labirintul de străduţe strâmte ale Priestownului, legate de altele mai largi. Am mers de-a lungul Căii Cântărilor şi-apoi în sus pe o stradă largă, numită Poarta Călugărului, unde nu era nici urmă de vreo poartă. Străzile pavate erau pline de oameni şi cei mai mulţi păreau grăbiţi. Piaţa mare, din capul străzii Poarta Călugărului tocmai se închidea pentru ziua aceea, dar câţiva clienţi încă se mai îmbrânceau şi se mai târguiau cu negustorii să mai lase din preţ. Mirosul de peşte domina totul şi un stol uriaş de pescăruşi flămânzi se rotea ţipând pe deasupra capetelor noastre.

De fiecare dată când vedeam o siluetă îmbrăcată într-o sutană neagră, coteam la primul colţ de stradă. Am descoperit că era de necrezut cât de mulţi preoţi puteau exista într-un singur oraş.

Apoi am coborât dealul, de-a lungul străzii Poarta Pescarului,

până ce am văzut, în depărtare, râul, aşa că am luat-o iar înapoi. În cele din urmă, m-am învârtit în cerc, dar fără succes. Nu puteam să rog pe cineva să mă îndrume către un han a cărui denumire să nu aibă nicio legătură cu Biserica, fiindcă m-ar fi crezut nebun. Să atrag atenţia asupra mea era ultimul lucru pe care-l doream. Cu toate că duceam sacul cel greu de piele neagră al Vraciului în mâna dreaptă, mulţi ochi curioşi mă petreceau cu privirea.

În cele din urmă, tocmai când începea să se însereze, am găsit unde să stau, nu prea departe de catedrala de la care uni începusem căutările. Era un han micuţ, numit Taurul Negru.

Mai înainte de a deveni ucenicul Vraciului, nu stătusem niciodată la un han, pentru că niciodată nu avusesem de ce să mă îndepărtez de ferma tatălui meu. De atunci însă, îmi petrecusem noaptea în vreo şase. Ar fi trebuit să fie mult mai multe, pentru că eram adesea pe drum, uneori pentru mai multe zile la rând, dar Vraciului îi plăcea să facă economie la bani şi, dacă vremea nu era chiar nesuferită, alegea vreun copac sau vreun şopron părăsit, socotindu-le un adăpost destul de bun pentru noapte. Totuşi, acesta era cel dintâi han în care aveam să stau singur şi, când am împins uşa să intru, eram puţin neliniştit.

Intrarea îngustă dădea într-o odaie mare, întunecoasă, luminată de un singur felinar. Era plină de scaune şi mese la care nu stătea nimeni, cu o tejghea de lemn în celălalt capăt. Tejgheaua trăsnea a oţet, dar curând am realizat că de fapt era de la berea veche care se îmbibase în lemn. În dreapta tejghelei era un clopoţel atârnat de o frânghie, aşa că am sunat.

Numaidecât o uşă din spatele tejghelei s-a deschis şi a ieşit un om chel, ştergându-şi mâinile de un şorţ mare şi murdar.

— Aş dori o odaie pentru noapte, vă rog, am zis eu, adăugând grăbit: S-ar putea să stau mai mult.

El s-a uitat la mine de parcă aş fi fost ceva pe care tocmai îl descoperise în fundul pantofului, dar când am scos banul de argint şi l-am pus pe tejghea, expresia chipului i-a devenit mult mai binevoitoare.

— Sluga dumneavoastră. Doriţi şi ceva de mâncare? Mă întrebă el.

Am clătinat din cap. Posteam oricum, dar o privire aruncată spre şorţul lui mizerabil, îmi tăie de tot pofta de mâncare.

Cinci minute mai târziu, eram sus, în odaia mea, cu uşa încuiată. Patul arăta răvăşit, iar cearşafurile erau jegoase. Ştiam că Vraciul s-ar fi plâns hangiului, dar tot ce voiam eu era să dorm şi mi se părea cu mult mai bine aici decât într-un şopron prin care sufla vântul. În orice caz, când m-am uitat pe fereastră, mi s-a făcut brusc dor de Chipenden.

În locul potecii alburii străbătând pajiştea verde din grădina de la apus şi priveliştea cu care mă obişnuisem, spre Vârful Parlick şi spre celelalte dealuri, tot ce puteam vedea era şirul caselor posomorâte de peste drum, fiecare cu un horn de şemineu scuipând valuri de fum negru jos, în stradă.

Atunci m-am întins pe pat şi, încă ţinând strâns în mână baierele sacului Vraciului, am adormit repede.

A doua zi, îndată după ora opt dimineaţa, mă îndreptam către catedrală. Lăsasem sacul încuiat în odaia mea, pentru că ar fi părut neobişnuit să-l car după mine la o slujbă de înmormântare. Eram puţin îngrijorat că-l lăsasem la han, dar sacul avea un lacăt, la fel şi uşa, iar ambele chei erau la loc sigur, în buzunarul meu. Tot acolo aveam şi cea de-a treia cheie.

Vraciul mi-o dăduse când fusesem la Horshaw să mă ocup de spintecător. Fusese făcută de fratele lui, Andrew, lăcătuşul, şi deschidea aproape toate încuietorile, dacă nu erau prea complicate. Ar fi trebuit să i-o dau înapoi la întoarcere, dar ştiam că Vraciul avea mai mult de una şi, fiindcă nu mi-o ceruse, o păstrasem. Îmi era foarte folositoare, la fel ca şi cutiuţa metalică de iască, pe care tata mi-o dăruise când îmi începusem ucenicia. Şi pe aceea o purtam totdeauna în buzunar. Fusese a tatălui tatei şi era o relicvă, o moştenire de familie, dar una foarte trebuincioasă pentru cineva cu îndeletnicirea de vraci.

Nu după mult, urcam dealul, cu turla cea mare în stânga mea. Era o dimineaţă umedă, o ploaie măruntă şi deasă lovindu-mă drept în obraji, iar eu mă aflam chiar în faţa catedralei. Pe puţin o treime din ea era ascunsă de norii sumbri, cenuşii, care treceau în viteză pe deasupra, venind dinspre sud-vest. În aer plutea o miasmă grea de canal, iar fiecare casă avea un horn de şemineu care scotea fum, cea

mai mare parte a acestuia găsindu-şi drum în jos, pe stradă.

Multă lume părea să se grăbească să urce dealul. O femeie a trecut pe lângă mine aproape în goană, târându-şi cei doi copii după ea, mai repede decât puteau picioarele lor să se mişte.

— Hai odată! Mai repede! Îi certă ea. O să se termine până ajungem!

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă se duceau şi ei la înmormântare, dar nu-mi venea să cred, pentru că feţele lor erau luminate de entuziasm. Chiar în vârf, dealul se teşea, iar eu am cotit la stânga, spre catedrală. Aici, un mare număr de oameni nerăbdători se aliniaseră de ambele părţi ale drumului, de parcă aşteptau ceva. Umpluseră toată strada şi am încercat să-mi croiesc drum printre ei cât mai cu băgare de seamă. Îmi tot ceream iertare, în dreapta şi-n stânga, străduindu-mă din răsputeri să nu calc pe cineva pe picior, dar, până la urmă, rândurile lor deveniră atât de înghesuite, încât a trebuit să mă opresc şi să aştept împreună cu ei.

N-am avut mult de aşteptat. Ropote de aplauze şi urale au izbucnit, deodată, în dreapta mea. Printre ele, am auzit *tropa-tropul* unor copite care se apropiau. O lungă procesiune se îndrepta către catedrală, primii doi călăreţi din frunte fiind îmbrăcaţi în pelerine negre, cu pălării negre pe cap şi purtând săbii la şold. După ei veneau alţi călăreţi, înarmaţi cu pumnale lungi şi ciomege uriaşe, zece, douăzeci, cincizeci, până când, la sfârşit, a apărut un singur om, călărind pe un armăsar alb uriaş.

Purta o sutană neagră, dar pe sub ea, o cămaşă de zale scumpă se putea vedea la gât şi la manşete, iar sabia de la şold avea un mâner incrustat cu rubine. Cizmele sale erau din pielea cea mai fină şi probabil costau mai mult decât izbutea să producă un agricultor la ferma lui într-un an de zile.

Hainele şi ţinuta acestui călăreţ îl arătau a fi un conducător, dar şi dacă ar fi fost înveşmântat în zdrenţe, n-ai fi putut avea vreo îndoială în privinţa lui. Avea un păr foarte blond, coborând în bucle de sub o pălărie cu boruri largi, de culoare roşie, şi nişte ochi atât de albaştri, încât ar fi făcut de ruşine un cer de vară. Am fost fascinat de chipul lui. Era aproape prea frumos ca să fie al unui om, dar inspira şi forţă, în acelaşi timp, cu bărbia ieşită în afară şi fruntea dreaptă. M-am uitat din nou la ochii aceia albaştri şi am văzut cruzimea sclipind în

ei.

Mi-a amintit de un cavaler pe care îl văzusem trecând pe lângă ferma noastră, odinioară, pe când eram mic. Nici măcar nu aruncase o privire spre noi. Pentru el, nici nu existam. Sau, cel puţin, aşa a zis tata. De asemenea, tata a mai zis că omul era nobil, că putea să spună, doar uitându-se la el, că provenea dintr-o familie care îşi putea identifica strămoşii cu multe generaţii în urmă, toţi bogaţi şi puternici.

La cuvântul „nobil”, tata scuipase în noroi şi-mi spusese că eram norocos pentru faptul că eram doar un băiat de fermier şi că mă aştepta o muncă cinstită, de zi cu zi, în viitor.

Omul acesta, care călărea prin Priestown, era la fel de evident nobil şi avea aroganţa şi autoritatea întipărite adânc pe faţă. Spre marea mea surprindere şi descumpănire, am înţeles că ţanţoşul călăreţ la care mă uitam trebuia să fie Inchizitorul, căci în spatele său venea o căruţă mare, neacoperită, trasă de doi cai de povară, şi în ea stăteau, în picioare, mai mulţi oameni legaţi cu lanţuri.

Cele mai multe victime erau femei, dar erau şi doi bărbaţi. Mai toţi arătau de parcă n-ar mai fi mâncat bine de multă vreme. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe şi se vedea limpede că mulţi fuseseră bătuţi. Toţi erau plini de vânătăi, iar o femeie avea ochiul stâng ca o roşie putredă. Alte câteva femei se tânguiau deznădăjduite, cu lacrimile şiroindu-le pe obraji. Una ţipa, din când în când, cât putea de tare, că era nevinovată. Dar în zadar. Toţi erau prizonieri, iar curând aveau să fie judecaţi şi arşi pe rug.

O tânără femeie se repezi deodată spre căruţă, ajungând până la unul dintre prizonierii bărbaţi şi încercând disperată să-i dea un măr. Probabil era rudă cu el – poate fiica lui.

Am fost îngrozit când Inchizitorul şi-a strunit pur şi simplu calul şi a trecut peste ea. Acum ţinea mărul întins, în clipa următoare era căzută într-o parte pe caldarâm, urlând de durere. Am zărit expresia crudă de pe faţa lui. Îi plăcea s-o facă să sufere. În vreme ce căruţa hurducănea mai departe, urmată de o escortă din şi mai mulţi călăreţi înarmaţi, uralele mulţimii s-au prefăcut în ocări şi în îndemnuri ca „Ardeţi-i pe toţi!”

Atunci am văzut o fată înlănţuită printre ceilalţi prizonieri. Avea cam aceeaşi vârstă ca mine, iar ochii ei erau larg

deschişi şi înspăimântaţi. Părul ei negru era lipit de ploaie în şuviţe pe frunte, şi apa îi picura de pe nas şi de pe bărbie de parcă ar fi fost lacrimile ei. M-am uitat la rochia neagră pe care o purta, apoi mi-am coborât privirile la pantofii ei cu vârf ascuţit, fără să-mi vină să cred ce vedeam.

Era Alice! Şi era prizoniera Inchizitorului!?

CAPITOLUL 05

ÎNMORMÂNTAREA

Mi se învârtea capul de cele la care fusesem martor. Trecuseră mai multe luni de când o văzusem ultima oară pe Alice. Mătuşa ei, Osoasa Lizzie, fusese o vrăjitoare cu care eu şi Vraciul avuseserăm de furcă, dar Alice, spre deosebire de restul familiei sale, nu era chiar rea. Mai mult, ea fusese probabil cea mai apropiată prietenă pe care aveam s-o am vreodată, şi mulţumită ei izbutisem, cu vreo câteva luni în urmă, s-o nimicesc pe Mama Malkin – cea mai rea vrăjitoare din Comitat.

Nu, Alice fusese doar crescută într-o familie cu năravuri rele. N-o puteam lăsa să fie arsă ca vrăjitoare.

Cumva trebuia să găsesc o cale s-o salvez, dar în momentul acela n-aveam nici cea mai mică idee cum. M-am hotărât ca, de îndată ce avea să se sfârşească înmormântarea, să încerc să fac ceva şi să-l conving pe Vraci să mă ajute.

Şi tocmai atunci picase şi Inchizitorul. Ce groaznică potriveală ca vizita noastră la Priestown să coincidă cu sosirea lui! Vraciul şi cu mine ne aflam într-o mare primejdie. Cu siguranţă că acum magistrul meu n-avea să mai rămână aici după înmormântare. În adâncul sufletului meu, îmi doream nespus ca el să vrea să plece imediat şi să nu mai înfrunte Urgia. Dar, pe de altă parte, nu-i puteam întoarce spatele lui Alice, lăsând-o să moară.

După ce căruţa trecu, mulţimea se urni ca la un semn şi începu să urmeze convoiul Inchizitorului. Prins la mijloc ca în cleşte, n-aveam ce face: a trebuit să merg şi eu cu ceilalţi. Căruţa şi-a continuat drumul pe lângă catedrală, oprindu-se în faţa unei case uriaşe, cu trei etaje şi cu ferestre cu coloane. Mi-am spus că probabil acolo era prezbiteriul – casa preoţilor – unde aveau să fie judecaţi prizonierii. Într-adevăr, au fost daţi

jos din căruţă şi târâţi înăuntru, dar eram prea departe ca s-o văd mai bine pe Alice. Nu puteam face nimic, dar trebuia să născocesc repede ceva, mai înainte de arderea pe rug, care în mod sigur urma să aibă loc curând.

Mâhnit, m-am întors şi mi-am croit drum prin mulţime până ce am ajuns la catedrală şi la înmormântarea părintelui Gregory. Clădirea avea contraforţi masivi şi ferestre ogivale, cu vitralii. Atunci, amintindu-mi ce-mi spusese Vraciul, mi-am ridicat privirea spre marele gargui de piatră de deasupra uşii principale.

Era o reprezentare a înfăţişării originale a Urgiei, înfăţişare la care încerca acum, încet-încet, să se întoarcă, pe măsură ce devenea mai puternic, acolo jos, în catacombe. Corpul, acoperit cu solzi, era ghemuit, cu muşchii încordaţi şi împletiţi ca şerpii, şi cu ghearele lungi şi ascuţite strângând buiandrugul de piatră. Părea gata să sară jos.

Văzusem mai multe lucruri înspăimântătoare în viaţa mea, câtă era, dar niciodată ceva mai urât ca enorma căpăţână a demonului. Avea o bărbie prelungă, care se întorcea mult în sus, aproape atingându-i nasul lung, şi nişte ochi răi, care păreau că mă urmăresc pe când mergeam spre el. Urechile erau, de asemenea, ciudate, mai potrivite pentru un câine mare sau chiar pentru un lup. În orice caz, asta nu era o creatură pe care s-o înfrunţi în Întunericul catacombelor!

Mai înainte de a intra, mi-am aruncat încă o dată privirea, deznădăjduit, către prezbiteriu, întrebându-mă dacă era într-adevăr vreo şansă s-o salvez pe Alice.

Catedrala era aproape goală, aşa că mi-am găsit uşor un loc în spate. În apropiere, două femei bătrâne stăteau îngenuncheate, rugându-se, cu frunţile plecate, şi un băiat de altar, ocupat să aprindă lumânări.

Aveam destul timp să mă uit în jur. Catedrala părea chiar mai mare, din interior, cu un acoperiş înalt şi grinzi uriaşe de lemn; chiar şi cea mai uşoară tuse părea să se repete la nesfârşit în ecou. Era împărţită în trei nave, iar cea din mijloc, naosul, se întindea până la treptele altarului, fiind destul de încăpătoare cât să aibă loc o căruţă cu cal cu tot. Totul era măreţ aici: fiecare statuie era aurită şi până şi pereţii erau placaţi cu marmură. Mi se părea o deosebire ca de la cer la pământ între ce vedeam aici şi ce văzusem în mica biserică din Horshaw,

unde fratele Vraciului se dusese să-şi practice meseria.
În faţa naosului era aşezat sicriul deschis al părintelui Gregory, cu o lumânare la fiecare colţ. Nu mai văzusem asemenea lumânări în viaţa mea. Fiecare dintre ele, înfiptă într-un sfeşnic mare de alamă, era mai înaltă de-un stat de om.
Lumea începuse să se reverse în biserică. Intrau câte unul sau câte doi şi, ca şi mine, alegeau stranele din spate. M-am tot uitat după Vraci, dar încă nu zăream nici urmă de el.
Nu mă puteam opri să nu arunc priviri în jur, căutând dovezi de-ale Urgiei. În mod sigur nu-i simţeam prezenţa, dar poate că demonul era într-atât de puternic încât el o simţea pe a mea. Şi dacă zvonurile erau adevărate? Dacă avea puterea să se întrupeze şi acum stătea chiar aici, între credincioşi? Tresărind, m-am uitat în jur, dar m-am liniştit când mi-am amintit ce-mi spusese Vraciul. Urgia era legată să rămână în adâncul catacombelor, aşadar deocamdată eram, neîndoielnic, în siguranţă.
Sau nu? Mintea sa era foarte puternică, aşa zisese magistrul meu, şi putea răzbate până în prezbiteriu sau în catedrală, ca să-i ia în stăpânire şi să-i schimbe în rău pe preoţi. Poate chiar în clipa aceasta demonul încerca să între în capul meu!
Mi-am ridicat ochii, îngrozit, şi-am prins privirea unei femei care se întorcea la strana ei, după ce îşi luase ultimul rămas-bun de la părintele Gregory. Am recunoscut-o imediat – era menajera care plângea –, iar ea m-a recunoscut în aceeaşi clipă. S-a oprit la capătul rândului unde stăteam eu.
— De ce ai întârziat atâta? Mă întrebă ea, într-o şoaptă indignată. Dacă ai fi venit de prima oară când am trimis după tine, astăzi ar fi fost în viaţă.
— Am făcut tot ce-am putut, am spus eu, încercând să nu atrag atenţia asupra noastră.
— Uneori, tot ce puteţi voi nu-i de ajuns, asta vrei să spui? Făcu ea. Inchizitorul are dreptate despre tagma voastră, nu aduceţi decât necazuri şi meritaţi tot ce vi se întâmplă!
La numele Inchizitorului am tresărit speriat, dar deja şuvoiul celor care intrau se îngroşase, toţi purtând sutane negre şi pelerine. Preoţi – zeci de preoţi! N-aş fi crezut să văd atât de mulţi într-un loc odată. Era de parcă toţi oamenii Bisericii din întreaga lume se vorbiseră să vină la înmormântarea

bătrânului preot Gregory. Dar ştiam că nu era adevărat şi că aceştia nu erau decât cei care locuiau în Priestown – poate numai vreo câţiva din satele şi oraşele din împrejurimi. Menajera n-a mai zis nimic şi s-a grăbit să se întoarcă la banca ei.

Atunci m-am speriat de-a binelea. Mă aflam acolo, în catedrală, chiar deasupra catacombelor care erau sălaşul celui mai de temut demon din Comitat, în acelaşi timp în care avea loc vizita Inchizitorului – şi fusesem recunoscut! În culmea neliniştii, îmi doream să ajung cât mai departe cu putinţă de acel loc şi mă uitam nerăbdător în jur după vreun semn de la magistrul meu, dar nu-l puteam zări. Tocmai îmi spuneam că poate ar fi mai bine să plec, când deodată marile uşi ale bisericii se dădură de perete, deschizându-se larg, şi o lungă procesiune începu să între. Nu mai aveam nicio scăpare.

La început, am crezut că omul din fruntea convoiului era Inchizitorul, căci semăna cu el. Dar era mai în vârstă şi mi-am amintit că Vraciul spusese că Inchizitorul avea un unchi, care era episcopul din Priestown. Mi-am dat seama că el trebuia să fie.

Slujba începu. Au fost multe cântări şi, cu toţii, am stat în picioare, ne-am aşezat şi am îngenuncheat la nesfârşit. Nici nu ne fixam bine într-o poziţie că trebuia să ne mişcăm iarăşi. Acuma, dacă slujba ar fi fost în greceşte, poate aş mai fi înţeles ceva din cele ce se petreceau, pentru că mama mă învăţase limba asta de când eram mic. Dar cea mai mare parte a funeraliilor părintelui Gregory era în latină. Am putut spicui ceva din ea, dar mi-am dat seama că ar fi trebuit să muncesc mai cu sârg la lecţiile mele.

Episcopul vorbi despre părintele Gregory care ajunsese în Ceruri, spunând că merita să se afle acolo, după toată lucrarea bună pe care o îndeplinise în viaţă. Am fost puţin surprins că nu a pomenit nimic despre cum murise părintele Gregory, dar am presupus că preoţii voiau s-o treacă sub tăcere. Probabil nu le plăcea să recunoască faptul că exorcismul lui dăduse greş.

În cele din urmă, după aproape o oră, slujba de înmormântare s-a sfârşit, iar procesiunea a părăsit biserica, de data aceasta în frunte cu şase preoţi cărând coşciugul. Cei patru zdrahoni de preoţi care duceau lumânările aveau

misiunea cea mai grea, desigur, fiindcă se clătinau sub greutatea acestora. Abia când a trecut cel din urmă, mergând în urma coşciugului, am observat suportul triunghiular al marilor sfeşnice de alamă.

Pe fiecare dintre cele trei feţe ale sale era o reprezentare fidelă a hidosului gargui pe care-l văzusem deasupra uşii catedralei. Şi cu toate că, probabil, era din pricina pâlpâirii flăcării, încă o dată mi s-a părut că ochii săi mă urmăreau, în vreme ce preotul trecea încet cu lumânarea prin dreptul meu.

Toţi preoţii s-au înşiruit la ieşire, alăturându-se procesiunii şi cei mai mulţi dintre oamenii care stătuseră în spate îi urmară, numai eu am rămas în biserică încă mult timp, din dorinţa de a mă ţine la distanţă de menajeră.

Mă întrebam ce să fac. Nu-l văzusem pe Vraci şi n-aveam habar la ce han trăsese, nici cum trebuia să fac să-l întâlnesc din nou. Trebuia să-l previn despre Inchizitor – şi, mai nou, şi despre menajeră.

Afară, ploaia se oprise, iar curtea din faţa catedralei era pustie. Aruncându-mi privirea în dreapta, am putut vedea oamenii din coada convoiului dispărând pe după catedrală, unde am presupus că trebuia să fie cimitirul.

M-am hotărât să o iau în direcţie opusă, să ies prin poarta din faţă în stradă, dar atunci am avut o surpriză. În mijlocul străzii, doi oameni discutau aprins. Mai precis, aprinderea venea din partea unui preot furios, roşu la faţă, cu o mână bandajată. Celălalt era Vraciul.

Amândoi părură că mă observă în acelaşi timp. Vraciul mi-a făcut un semn cu degetul mare, să o iau din loc imediat. Am făcut precum mi se arătase şi magistrul meu mă urmă, ţinându-se pe partea cealaltă a străzii.

Preotul a strigat după el:

— Gândeşte-te la asta, John, mai înainte de a fi prea târziu!

Am riscat să arunc o privire înapoi şi am văzut că preotul nu venea după noi, ci părea că se holbează la mine. Era greu să-mi dau seama exact, dar mi s-a părut mult mai interesat de mine decât de Vraci.

Pentru câteva minute, am luat-o în josul dealului, până când panta s-a sfârşit. La început, nu erau prea mulţi oameni în jur, dar curând străzile s-au îngustat şi au devenit mai aglomerate, iar, după ce am schimbat de vreo două ori direcţia, am intrat

într-o piaţă pavată. Era o piaţă mare, forfotind de lume, plină de tarabe, adăpostite sub mari schele de lemn, acoperite cu tende de prelată sură. De acolo, l-am urmat eu pe Vraci prin mulţime, mergând uneori chiar în spatele lui. Ce altceva puteam face? Ar fi fost uşor să-l pierd într-un loc ca acela.

În partea de nord a pieţei se afla o tavernă mare, cu bănci goale afară, iar Vraciul o luă drept către ea. La început, am crezut că avea să între înăuntru şi mă întrebam dacă o să ne cumpărăm ceva de mâncare. Dacă avea de gând să plece din pricina Inchizitorului, atunci nu mai era nevoie să postim. În loc de asta, a cotit într-o fundătură îngustă, pietruită, m-a condus către un zid jos de piatră şi a început să şteargă o bucată din acesta cu mâneca. Când a înlăturat cea mai mare parte din picăturile de apă, s-a aşezat şi mi-a făcut semn să-i urmez exemplul.

M-am aşezat şi m-am uitat în jur. Fundătura era pustie şi zidurile magaziilor ne înconjurau din trei părţi. Ferestre erau puţine, toate crăpate şi mânjite cu funingine, aşadar cel puţin eram la adăpost de ochi iscoditori.

Vraciul îşi pierduse răsuflarea de atâta mers, ceea ce-mi dădu prilejul să vorbesc eu cel dintâi.

— Inchizitorul e aici, l-am anunţat, cu îngrijorare în glas.

Vraciul dădu din cap.

— Da, băiete, într-adevăr e aici. Am fost pe partea cealaltă a drumului, dar erai prea ocupat să caşti gura la căruţă ca să mă observi.

— Dar dumneata n-ai văzut-o? În căruţă era Alice…

— Alice? Care Alice?

— Nepoata Osoasei Lizzie. Trebuie s-o ajutăm…

Aşa cum am mai spus, Osoasa Lizzie fusese o vrăjitoare cu care ne confruntaserăm în primăvară. Acum, Vraciul o ţinea închisă într-un puţ, în fundul grădinii sale din Chipenden.

— Ah, acea Alice! Ei, păi, mai bine o dai uitării, băiete, căci nu-i nimic de făcut. Inchizitorul are pe puţin cincizeci de oameni înarmaţi.

— Dar nu-i drept, am zis eu, fără să-mi pot crede ochilor că putea fi atât de calm. Alice nu este o vrăjitoare.

— Puţine lucruri sunt drepte în viaţă, îmi răspunse Vraciul. Adevărul este că niciuna dintre prizoniere nu-i o vrăjitoare. După cum bine ştii, o vrăjitoare adevărată ar fi adulmecat

venirea Inchizitorului de la mai multe mile distanţă.

— Dar Alice este prietena mea. Nu pot s-o las să moară! Am protestat eu, simţind valul de mânie crescând în mine.

— Nu-i vremea acum de înduioşări. Datoria noastră este să apărăm oamenii de Întuneric, nu să ne lăsăm seduşi de fete frumoase.

Eram de-a dreptul furios – mai ales fiindcă ştiam că Vraciul însuşi fusese cândva sedus de o fată frumoasă, iar aceea *chiar* fusese o vrăjitoare.

— Alice m-a ajutat să-mi salvez familia de Mama Malkin, dacă-ţi aduci aminte!

— Şi de ce era Mama Malkin liberă, în primul rând? Răspunde-mi, băiete!

Mi-am plecat capul, ruşinat.

— Pentru că tu te-ai lăsat zăpăcit de fata asta, continuă el, şi eu nu vreau să se întâmple din nou. Mai cu seamă nu aici, în Priestown, cu Inchizitorul suflându-ne în ceafă. Ţi-ai pune viaţa în pericol – şi pe a mea, totodată. Şi vorbeşte mai încet. Nu vrem să atragem atenţia nepoftiţilor.

M-am uitat în jur. Dar, în afară de noi, în fundătură nu era nimeni. Prin faţa intrării se vedeau oameni trecând în sus şi-n jos, dar erau la o bună distanţă ca să ne poată auzi şi nu aruncau nici măcar o privire spre noi. Dincolo de ei, se vedeau vârfurile acoperişurilor din capătul celălalt al pieţei şi, înălţându-se deasupra tuturor hornurilor căminelor, turla catedralei. Dar când am deschis din nou gura, mi-am coborât vocea.

— De fapt, ce caută Inchizitorul aici? L-am întrebat eu. N-ai spus dumneata că îşi vede de treabă prin sud şi vine în nord numai când se trimite după el?

— În mare, este adevărat, dar uneori mai porneşte în câte o expediţie şi prin nordul Comitatului şi chiar dincolo de hotarele lui. Am aflat că, în ultimele săptămâni, a măturat coasta, adunând acea sărmană pleavă omenească pe care a înlănţuit-o în căruţa sa.

Eram furios că spunea despre Alice că făcea şi ea parte din acea pleavă, pentru că ştiam că nu era adevărat. Totuşi nu era momentul potrivit să continuăm cearta, aşa că mi-am ţinut limba în frâu.

— Dar noi o să fim destul de în siguranţă acasă, la

Chipenden, urmă Vraciul. Până acum, niciodată nu s-a aventurat spre dealuri.

— Adică mergem acasă? L-am întrebat eu.

— Nu, băiete, deocamdată nu. Ţi-am mai spus, am o treabă neterminată în oraşul ăsta.

Mi s-a strâns inima şi m-am uitat neliniştit spre intrarea fundăturii. Oamenii încă treceau grăbiţi prin dreptul ei, ducându-se la treburile lor, şi-i auzeam pe proprietarii de tarabe strigându-şi preţurile mărfurilor. Dar, cu toate că era multă zarvă şi forfotă, din fericire eram feriţi vederii. În ciuda acestui lucru, nu mă simţeam în apele mele. Ar fi trebuit să păstrăm distanţa unul faţă de celălalt. Preotul de la ieşirea din catedrală îl recunoscuse pe Vraci. Menajera mă recunoscuse pe mine. Dacă acum mai trecea şi altcineva prin faţa fundăturii, ne recunoştea pe amândoi şi eram arestaţi? Mulţi preoţi din parohiile Comitatului trebuie să se fi aflat în oraş şi probabil că mulţi îl cunoşteau pe Vraci din vedere. Singurul gând încurajator era că, în acel moment, se mai aflau încă în cimitirul bisericii.

— Preotul acela, cu care vorbeai dumneata mai devreme, cine era? Părea să te cunoască; oare nu se va duce să-i spună Inchizitorului că eşti aici? L-am descusut eu, întrebându-mă în gând dacă exista vreun loc care să fie într-adevăr sigur, pentru că, după părerea mea, preotul roşu la faţă, de la ieşirea din catedrală, l-ar fi putut îndruma pe Inchizitor drept spre Chipenden. Ah, şi încă ceva! Menajera fratelui dumitale m-a recunoscut la slujba de înmormântare. Era chiar furioasă. Ar putea să-i spună cuiva că suntem aici.

Mi se părea că ne asumam un mare risc rămânând în Priestown, când Inchizitorul se afla prin împrejurimi.

— Linişteşte-te, băiete. Menajera n-o să spună un cuvânt nimănui. Ea şi fratele meu n-au fost chiar fără de păcat. Cât despre preotul cu care am vorbit, zise Vraciul cu un început de zâmbet, era părintele Cairns. Mi-e rudă, e vărul meu. Un văr care îşi vâră nasul în treburile altora şi uneori îşi cam pierde cumpătul, dar este mereu bine intenţionat. Întotdeauna încearcă să mă salveze de mine însumi şi să mă readucă pe „calea cea dreaptă”. Dar îşi pierde vremea de pomană. Eu mi-am ales calea – şi bună sau rea, pe ea voi merge.

În clipa aceea, am auzit paşi şi mi-a sărit inima. Cineva cotise

pe fundătură şi venea drept spre noi!

— Fiindcă tot vorbeam despre rude, zise Vraciul, fără nicio umbră de îngrijorare, iată un alt membru al familiei mele. Este fratele meu, Andrew.

Bocănind pe caldarâm, se apropia un bărbat înalt, uscăţiv şi cu o faţă tristă şi colţuroasă. Arăta mai în vârstă decât Vraciul şi-mi sugera o sperietoare de ciori bine îmbrăcată, căci, deşi purta cizme de bună calitate şi haine curate, îl sufla vântul. Părea să aibă chiar mai multă nevoie de o masă îmbelşugată decât mine.

Fără să se ostenească să şteargă picurii de ploaie, se aşeză pe zid, lângă Vraci.

— Mi-am închipuit că te găsesc aici. Tristă treabă, frate, zise el posomorât.

— Da, răspunse Vraciul. Am mai rămas numai noi doi de acum. Cinci fraţi s-au dus pe lumea cealaltă.

— John, trebuie să-ţi spun, Inchiz…

— Da, ştiu, zise Vraciul, cu o undă de nerăbdare în glas.

— Atunci, trebuie să pled. Nu este un loc sigur pentru niciunul dintre voi aici, zise fratele său, salutându-mă cu o înclinare a capului.

— Nu, Andrew, nu plecăm nicăieri, până ce eu nu voi face ceea ce trebuie făcut. Prin urmare, aş vrea să-mi mai lucrezi o cheie specială, îi spuse Vraciul. Pentru poartă.

Andrew tresări.

— Nu, John, nu te prosti, zise el, clătinând din cap. Dacă aş fi ştiut că asta vroiai, n-aş mai fi venit aici. Ai uitat de blestem?

— Sst! Îl opri Vraciul. Nu în faţa băiatului. Păstrează-ţi aiurelile superstiţioase pentru tine.

— Blestem? Am întrebat eu, deodată foarte curios.

— Vezi ce-ai făcut? Şuieră mânios magistrul meu către fratele său. Nu-i nimic, zise el, întorcându-se spre mine. Eu nu cred în prostii de soiul ăsta şi nici tu n-ar trebui să crezi.

— Dar am îngropat un frate astăzi, zise Andrew. Du-te acasă, mai înainte să mă trezesc că-mi mai îngrop unul. Inchizitorul ar înflori de fericire să pună mâna pe vraciul Comitatului. Întoarce-te la Chipenden cât încă mai poţi.

— Nu plec, Andrew, şi e ultimul meu cuvânt. Am o datorie de îndeplinit aici, cu sau fără Inchizitor, zise Vraciul hotărât. Aşadar, vrei să ne ajuţi sau nu?

— Nu asta-i problema, ştii doar! Stărui Andrew. Te-am ajutat de fiecare dată mai înainte, nu-i aşa? Când te-am lăsat eu vreodată de izbelişte? Dar asta e o nebunie. Rişti să fii ars pe rug numai pentru faptul că te afli aici. Nu este momentul potrivit să te confrunţi din nou cu creatura aceea, zise el, arătând către intrarea în fundătură şi ridicându-şi ochii spre turla catedralei. Şi apoi, gândeşte-te la băiat – nu poţi să-l târăşti şi pe el în treaba asta. Nu acum. Întoarce-te în primăvară, când Inchizitorul nu va mai fi aici, şi o să vorbim din nou. Ai fi lipsit de minte să încerci ceva acum. Nu poţi să înfrunţi şi Urgia, şi Inchizitorul – nu mai eşti tânăr, nici cu sănătatea nu stai prea bine, după cum arăţi.

În vreme ce vorbea, mi-am ridicat şi eu privirea spre turlă. Bănuiam că se putea vedea aproape din orice colţ al oraşului şi că întregul oraş se vedea, de asemenea, ca-n palmă de la înălţimea ei. Erau vreo patru ferestruici chiar în vârf, imediat sub cruce. De acolo, ai fi putut să vezi fiecare coamă de acoperiş din Priestown, cea mai mare parte a străzilor şi multă lume, inclusiv pe noi.

Vraciul îmi spusese că Urgia putea să se folosească de oameni, să între în minţile lor şi să iscodească prin ochii lor. M-am înfiorat, întrebându-mă dacă vreunul dintre preoţi nu se afla cumva acolo, sus, chiar în momentul acela, folosit de Urgie ca să ne urmărească din Întuneric, ascuns înăuntrul turlei.

Dar Vraciul nu avea de gând să-şi schimbe hotărârea.

— Haide, Andrew, gândeşte-te puţin! De câte ori mi-ai spus tu mie că Întunericul devine din ce în ce mai puternic în oraşul acesta? Că din ce în ce mai mulţi preoţi devin haini, că oamenii se tem? Şi gândeşte-te la dubla zeciuială şi la Inchizitorul care fură pământurile şi arde pe rug femei şi copii nevinovaţi. Ce îi schimbă pe preoţi şi îi înrăieşte atât de mult? Ce forţe cumplite îi determină pe oamenii buni să le aducă semenilor asemenea nenorociri ori să stea deoparte şi să le lase să se petreacă?

Păi, nu mai departe de astăzi, băiatul acesta de aici şi-a văzut prietena dusă cu căruţa la moarte sigură. Ei, da, Urgia este de vină, şi Urgia trebuie oprită acum. Chiar crezi că aş putea să las lucrurile să continue încă o jumătate de an de acum încolo? Câţi alţi nevinovaţi ar mai fi arşi până atunci sau ar

pieri în iarna asta de sărăcie, foame şi frig, dacă eu aş sta cu mâinile-n sân?

Oraşul este împânzit cu zvonuri despre apariţii şi vedenii din catacombe. Dacă sunt adevărate, atunci Urgia a crescut în putere şi tărie, schimbându-şi forma de spirit într-o fiinţă în carne şi oase. Curând îşi va relua forma dintâi, acea întrupare a spiritului rău care a asuprit Poporul Mic. Şi atunci ce se va alege de noi toţi? Nu-i va fi foarte uşor să îngrozească ori să înşele pe cineva ca să-i deschidă poarta aceea? Nu, este limpede ca lumina zilei. Trebuie să mă mişc acum ca să scap Priestownul de Întuneric, mai înainte ca puterile Urgiei să ajungă şi mai mari. Aşadar, te mai întreb o dată, o singură dată. Vrei să-mi faci o cheie?

Pentru o clipă, fratele Vraciului îşi îngropă faţa în palme, întocmai ca una dintre bătrânele care-şi rosteau rugăciunile în biserică. În cele din urmă, îşi ridică fruntea şi dădu din cap.

— Încă mai am tiparul de data trecută. O să fie gata mâine, la prima oră a dimineţii. Pesemne că sunt mai scrântit decât tine, zise el.

— Bravo, răspunse Vraciul. Ştiam că mă pot bizui pe tine. O să trimit după ea de cum se crapă de ziuă.

— De data aceasta, nădăjduiesc că ştii ce faci când coborî acolo!

Obrajii Vraciului se aprinseră de mânie.

— Tu vezi-ţi de treaba ta, frate, şi eu o să-mi văd de-a mea! Zise el.

La acestea, Andrew se ridică în picioare, lăsă să-i scape un oftat de om sătul de toate şi plecă, fără să se mai uite o dată înapoi.

— Da, băiete, zise Vraciul, tu pleci primul. Întoarce-te în camera ta şi rămâi acolo până mâine. Atelierul lui Andrew este la capătul străzii Poarta Călugărului. Eu o să iau cheia şi o să te aştept la locul de întâlnire, la vreo douăzeci de minute după ce se luminează. N-ar trebui să fie prea mulţi oameni în picioare, la ora aceea. Mai ştii unde ai stat mai devreme, când a trecut Inchizitorul călare?

Am încuviinţat cu un semn din cap.

— Să fii la cel mai apropiat colţ de locul acela, băiete. Să nu întârzii. Şi să ţii minte că trebuie să postim în continuare. Oh, încă ceva: să nu-mi uiţi sacul! Cred că s-ar putea să avem

nevoie de el.

Mi se învârtea capul pe drumul de întoarcere la han. Oare de ce trebuia să mă tem mai tare: de un om puternic, care m-ar fi vânat şi m-ar fi pus la frigare, sau de o înspăimântătoare creatură care îl învinsese pe magistrul meu în tinereţea sa şi care, prin ochii vreunui preot, poate că mă urmărea chiar în clipa aceea de la vreo fereastră de sus, din vârful turlei?

Când mi-am ridicat privirile spre catedrală, am zărit în fugă pata neagră a unei sutane preoţeşti trecând pe lângă mine. Mi-am plecat ochii, dar nu înainte de a-l recunoaşte pe preot: părintele Cairns. Din fericire, strada era aglomerată şi el se uita drept în faţa lui, fără să întoarcă o clipă capul în direcţia mea. M-am simţit uşurat, căci dacă m-ar fi văzut acolo, atât de aproape de hanul la care trăsesem, nu i-ar fi luat mult să deducă unde stăteam. Vraciul zisese că nu era primejdios, dar eu socoteam, în sinea mea, că era cu atât mai bine cu cât ştiau mai puţini cine eram noi şi unde stăteam. Dar uşurarea mea a fost de scurtă durată, căci, odată ajuns înapoi la han, am găsit un bilet prins cu un cui în uşa odăii mele.

Thomas,

Dacă vrei să salvezi viaţa magistrului tău, vino la mine, la confesional, în seara asta, la şapte. Pe urmă, va fi prea târziu.

Părintele Cairns

Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare. Cum de aflase părintele Cairns unde stăteam eu? Mă urmărise cineva? Menajera părintelui Gregory? Sau hangiul? Nu-mi plăcuse deloc înfăţişarea lui. Trimisese oare vorbă la catedrală? Sau era Urgia? Oare monstrul îmi cunoştea fiecare mişcare? Demonul îi spusese părintelui Cairns unde să mă găsească? Orice s-ar fi întâmplat, preoţii aflaseră unde stăteam eu şi, dacă i-ar fi spus şi Inchizitorului, acesta ar fi putut veni după mine în orice clipă.

Am deschis grăbit uşa şi am încuiat-o în urma mea. Apoi am tras obloanele, nădăjduind fierbinte să mă pot feri astfel de privirile curioase din Priestown. Am verificat dacă sacul Vraciului mai era unde-i lăsasem şi apoi m-am aşezat pe pat,

neştiind ce să fac. Vraciul îmi ceruse să stau în odaia mea până dimineaţă. Ştiam că nu i-ar fi plăcut deloc să mă duc să-l văd pe vărul lui. Spusese că era un preot care-şi vâra nasul în treburile altora. Oare tocmai şi-l vâra şi de data aceasta? Pe de altă parte, îmi spusese şi că părintele Cairns avea intenţii bune. Dacă preotul chiar aflase despre ceva care-l ameninţa pe Vraci? Dacă rămâneam pe loc, magistrul meu putea sfârşi în mâinile Inchizitorului.

Totuşi, dacă mă duceam la catedrală, ar fi însemnat să intru drept în vizuina Inchizitorului şi a Urgiei! La slujba de înmormântare fusese destul de periculos. Oare puteam să-mi forţez norocul încă o dată?

Ceea ce s-ar fi cuvenit să fac într-adevăr, ar fi fost să-i spun Vraciului despre bilet. Dar nu aveam cum. Din simplul motiv că nu-mi spusese unde stătea.

„încrede-te în instinctele tale”, mă învăţase Vraciul mereu, de aceea, într-un târziu, m-am hotărât. Aveam să mă duc să stau de vorbă cu părintele Cairns.

CAPITOLUL 06

UN PACT CU DIAVOLUL

Luându-mi tot răgazul, am străbătut agale străzile umede şi pietruite. Palmele mi-erau foarte năduşite de încordare, iar picioarele păreau că nu vor să mi se mişte spre catedrală. De parcă ele ar fi fost mai înţelepte decât mine, trebuia să-mi impun voinţa să aşez un picior în faţa celuilalt. Dar seara era rece şi, din fericire, nu umblau prea mulţi oameni pe afară. N-am trecut pe lângă niciun preot.

Am sosit la catedrală cu vreo zece minute înainte de ora şapte şi, pe când treceam de poartă, ajungând în marea curte pavată din faţa intrării, n-am putut să nu mă uit în sus, la garguiul de deasupra uşii principale.

Capul cel hidos mi se păru mai mare ca înainte, iar ochii, la fel de răi şi de vii, nu mă slăbiră o clipă pe când mă îndreptam spre uşă. Lunga sa bărbie se întorcea în sus atât de mult, încât aproape că-i atingea nasul, făcând-o să arate deosebită de orice altă creatură pe care o mai văzusem vreodată. Pe lângă urechile sale de câine şi limba care îi atârna afară din gură, am mai remarcat de data aceasta şi două coarne care i

se arcuiau în sus, din ţeastă, ceea ce mi-a amintit deodată de un ţap.

Mi-am întors privirile şi am intrat în catedrală, înfiorându-mă de înfăţişarea cu totul nepământeană a creaturii. Înăuntru, ochilor mei le-a trebuit câteva momente ca să se adapteze la Întuneric, dar, spre marea mea uşurare, am văzut că biserica era aproape goală.

Mă temeam totuşi, din două motive. Mai întâi, pentru că nu-mi plăcea să mă aflu în catedrală, unde preoţii puteau apărea în orice clipă. Dacă părintele Cairns mă înşela, atunci păşisem drept în cursa pe care mi-o întinsese. În al doilea rând, mă aflam acum pe teritoriul Urgiei. Curând, ziua avea să se stingă şi, odată soarele apus, Urgia, ca toate creaturile Întunericului, avea să fie cât se poate de periculoasă. Probabil atunci mintea avea să-i iasă din catacombe şi să mă caute. Trebuia să termin povestea asta cât mai repede cu putinţă.

Unde era confesionalul? Nu se aflau decât două femei bătrâne în partea din spate a catedralei, dar un bătrân stătea îngenuncheat în faţă, aproape de mica uşă a unei cutii de lemn, care se sprijinea cu spatele de zidul de piatră.

Asta mi-a spus tot ce voiam să ştiu. Exista o cutie identică, puţin mai departe. Erau cabinele confesionalului. Fiecare avea o lumânare deasupra, aşezată într-un suport de sticlă albastră. Dar numai cea de lângă omul îngenuncheat era aprinsă.

Am străbătut naosul pe partea dreaptă şi am îngenuncheat în strana din spatele bătrânului. După vreo câteva clipe, uşa confesionalului s-a deschis şi a ieşit o femeie care purta un văl negru. A traversat naosul şi a îngenuncheat, puţin mai în spate, în vreme ce bătrânul a intrat în locul ei.

După alte câteva clipe, l-am putut auzi murmurând. Niciodată nu mai fusesem la o spovedanie în viaţa mea, dar aveam o oarecare idee despre ce era vorba. Unul dintre fraţii tatălui meu devenise foarte evlavios înainte să moară. Tata întotdeauna îl numea „Sfântul Joe”, deşi numele lui adevărat era Matthew. Se ducea la spovedanie de două ori pe săptămână şi, după ce îi asculta păcatele, preotul îi dădea câte un mare canon. Asta însemna că, după aceea, el trebuia să recite o mulţime de rugăciuni, repetându-le la nesfârşit. Am bănuit că şi bătrânul îi povestea preotului despre păcatele

sale.

Uşa a rămas închisă o vreme care mi s-a părut lungă de vreo câteva secole şi începusem să-mi pierd răbdarea. Îmi fulgeră prin cap un alt gând: dar dacă înăuntru nu era părintele Cairns, ci un alt preot? Atunci, chiar ar fi trebuit să mărturisesc ceva, altminteri ar fi bătut la ochi. Am încercat să mă gândesc la vreo câteva păcate care să poată suna convingător. Pofta de mâncare era oare un păcat? Sau voi aţi numi-o lăcomie? Ei bine, cu siguranţă că mi-ar fi plăcut să mănânc, dar asta pentru că nu pusesem nimic în gură toată ziua şi burta începuse să se revolte. Deodată mi se păru o nebunie ce făceam. Cât ai clipi aş fi putut sfârşi la închisoare.

Frica m-a copleşit şi m-am ridicat în picioare, dând să plec. Abia atunci am observat, cu un suspin de uşurare, o mică plăcuţă strecurată într-o ramă de pe uşă. Pe ea era scris un nume: PĂRINTELE CAIRNS.

În clipa aceea, uşa se deschise şi bătrânul ieşi, aşa că i-am luat eu locul în confesional şi-am închis uşa după mine. Cutia era strâmtă şi întunecoasă, iar când am îngenuncheat, m-am trezit cu faţa foarte aproape de un grilaj metalic. În spatele grilajului era o draperie cafenie şi, undeva dincolo de ea, o lumânare cu flacără pâlpâitoare. Prin grilaj nu puteam zări faţa celui de dincolo, ci doar conturul, ca o umbră, al unui cap.

— Vrei să-ţi ascult mărturisirile?

Preotul avea un puternic accent din Comitatul nostru şi o respiraţie zgomotoasă.

Eu am ridicat din umeri. Apoi am priceput că n-avea cum să vadă prin grilaj cine eram.

— Nu, părinte, am zis eu, dar mulţumesc de întrebare. Sunt Tom, ucenicul domnului Gregory. Aţi vrut să mă vedeţi.

A fost o scurtă pauză înainte ca părintele Cairns să vorbească.

— Ah, Thomas, mă bucur că ai venit. Te-am chemat aici pentru că trebuie să stau de vorbă cu tine. Trebuie să-ţi spun ceva foarte important, de aceea vreau să rămâi, până ce voi termina. Îmi făgăduieşti că n-o să pleci, până nu vei asculta ce am de zis?

— O să ascult, am răspuns eu, cu îndoială.

Şovăiam acum să mai fac promisiuni. În primăvară, îmi dădusem cuvântul o dată lui Alice şi asta mă vârâse într-o

grămadă de necazuri.
— Eşti băiat cuminte, zise el. Am pornit-o cu dreptul într-o misiune importantă. Şi ştii tu care este acea misiune?
Mă întrebam dacă se referea la Urgie, dar am socotit mai înţelept să nu pomenesc de monstru când mă aflam atât de aproape de catacombe, aşadar i-am răspuns:
— Nu, părinte.
— Ei bine, Thomas, trebuie să stabilim împreună un plan. Trebuie să ne gândim împreună cum putem să-ţi salvăm sufletul nemuritor. Iar tu ştii ce trebuie să faci, ca să începem acest proces, nu-i aşa? Trebuie să te desparţi de John Gregory. Trebuie să încetezi să mai practici îndeletnicirea aceea drăcească. O să faci asta pentru mine?
— Am crezut că m-ai chemat să vorbim despre cum să-l ajutăm pe domnul Gregory, am zis eu, începând să mă înfurii. Am crezut că este în primejdie.

— Chiar este, Thomas. Suntem aici ca să-l ajutăm pe John Gregory, dar trebuie să începem prin a te ajuta pe tine. Aşadar, o să faci ce te-am rugat?
— Nu pot, i-am răspuns. Tata a plătit bani mulţi pentru ucenicia mea, iar mama ar fi chiar şi mai dezamăgită. Ea spune că eu am un har şi că trebuie să-l folosesc pentru a-i ajuta pe oameni. Asta fac vracii. Mergem peste tot, ajutându-i pe oameni când sunt ameninţaţi de creaturi de-ale Întunericului care ies în lume.
A urmat o lungă tăcere. Tot ce puteam auzi era răsuflarea preotului. Apoi, mi-a trecut un alt gând prin minte.
— L-am ajutat pe părintele Gregory, ştii şi dumneata, am izbucnit eu. A murit mai târziu, este adevărat, dar l-am salvat de la o moarte şi mai rea. Cel puţin a murit în patul lui, la căldură. A încercat să scape de un duh rău, i-am explicat eu, ridicând puţin tonul. Asta l-a vârât în necaz, în primul rând. Domnul Gregory l-ar fi putut scăpa de duhul acela. El poate face lucruri pe care un preot nu le poate face. Preoţii nu pot alunga duhurile, pentru că nu ştiu cum. Este nevoie de ceva mai mult decât de câteva rugăciuni.
Ştiam că n-ar fi trebuit să spun asta despre preoţi şi mă aşteptam să-l văd ieşindu-şi din fire. Nu şi-a ieşit.
A rămas calm, ceea ce a făcut ca situaţia să mi se pară cu

mult mai rea.

— Oh, da, este nevoie de mult mai mult, îmi răspunse liniştit părintele Cairns. Mult, mult mai mult. Ştii care este taina lui John Gregory, Thomas? Ştii care este izvorul puterii sale?

— Da, am zis eu, cu glasul deodată mult mai potolit. A studiat ani de-a rândul, de când s-a apucat de această îndeletnicire. Are o întreagă bibliotecă, plină de cărţi, şi a făcut, ca şi mine, o ucenicie, ascultând cu atenţie ceea ce învăţătorul său i-a spus, şi scriind totul în caiete, la fel cum fac eu acuma.

— Crezi că noi facem altfel? Îţi ia ani buni, ani lungi ca să te pregăteşti pentru preoţie. Iar preoţii sunt oameni învăţaţi, pregătiţi de oameni chiar şi mai învăţaţi. Aşadar, cum ai putut tu duce la bun sfârşit ceea ce părintele Gregory n-a izbutit, în ciuda faptului că el a citit din Cartea Sfântă a lui Dumnezeu? Cum îţi explici faptul că magistrul tău face de obicei şi în mod regulat ceea ce fratele său n-a putut?

— Pentru că preoţii au un mod greşit de a se pregăti, am răspuns eu. Şi pentru că şi magistrul meu, ca şi mine, este un al şaptelea fiu.

Preotul scoase un zgomot ciudat în spatele grilajului. La început am avut impresia că se înecase; apoi mi-am dat seama că putea fi un chicotit. Râdea de mine.

Am socotit-o o necuviinţă. Tata întotdeauna spunea că trebuie să respecţi părerile celorlalţi, chiar dacă uneori ţi se par neghiobii.

— Asta e simplă superstiţie, Thomas, zise părintele Cairns, în cele din urmă. Să fii al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu nu înseamnă nimic. Este doar o născocire de fete bătrâne. Adevărata explicaţie pentru izvorul puterii lui John Gregory este un lucru atât de cumplit, încât mă înfior numai când mă gândesc. Vezi tu, John Gregory a făcut un pact cu diavolul. Şi-a vândut sufletul diavolului.

Nu puteam crede ceea ce-mi auzeau urechile. Dar când am deschis gura ca să i-o spun, niciun cuvânt nu mi-a ieşit de pe buze, aşa că am continuat să clatin doar din cap.

— Este adevărat, Thomas. Toată puterea sa vine de la diavol. Ceea ce tu şi ceilalţi oameni simpli din Comitat numiţi duhuri rele sunt doar diavoli mărunţi, care fac rele numai pentru că stăpânul lor le-a poruncit astfel. Pentru diavol pactul a meritat,

fiindcă, în schimb, va pune gheara, într-o bună zi, pe sufletul lui John Gregory. Iar un suflet este un lucru de preţ în ochii Domnului, un lucru de strălucire şi splendoare, de aceea diavolul ar face orice să-l întineze cu păcate şi să-l târască în flăcările veşnice ale Iadului.

— Bine, şi eu? L-am întrerupt, înfuriindu-mă din nou. Eu nu mi-am vândut sufletul. Dar l-am salvat pe părintele Gregory.

— E simplu, Thomas. Tu eşti un servitor al Vraciului, cum îl numeşti tu, care, la rândul său, este un servitor al diavolului. Astfel, puterea răului îţi este împrumutată când îl serveşti. Dar, bineînţeles, dacă vei ajunge să-ţi închei pregătirea întru-ale răului şi să fii gata să-ţi practici îndeletnicirea drăcească în calitate de magistru, nu de ucenic, atunci va fi rândul tău. Şi tu va trebui să-ţi arvuneşti sufletul. John Gregory nu ţi-a spus-o deocamdată, pentru că eşti prea tânăr, dar cu siguranţă o să ţi-o spună într-o bună zi. Şi când ziua aceea va veni, nu va mai fi nicio surpriză pentru tine, căci o să-ţi aduci aminte de cuvintele mele de acum. John Gregory a comis mai multe păcate grele în viaţa lui şi a căzut departe, foarte departe de mila cerească. Ştiai că a fost preot, odinioară?

Am încuviinţat cu un semn din cap.

— Am aflat-o deja.

— Şi ştii cum, de-abia hirotonisit ca preot, a ajuns să se lepede de chemarea sa? Ştii de ruşinea lui?

N-am răspuns. Ştiam că oricum părintele Cairns avea să-mi spună.

— Unii teologi au susţinut că o femeie n-ar avea suflet. Problema se discută şi în zilele noastre, dar de un singur lucru putem fi siguri – un preot nu-şi poate lua o nevastă, pentru că l-ar abate de la a-şi închina dragostea lui Dumnezeu. Căderea în păcat a lui John Gregory a fost de două ori mai rea: nu doar că s-a lăsat abătut de la menirea sa de către o femeie, dar femeia aceasta era deja logodită cu unul dintre fraţii lui de sânge. A vârât zâzania în familie. Fratele s-a ridicat împotriva fratelui pentru o femeie numită Emily Burns.

Până în momentul acela, nu-mi plăcuse deloc de părintele Cairns şi eram sigur că, dacă el ar fi stat de vorbă cu mama mea, spunându-i despre femei că nu au suflet, ea l-ar fi mâncat de viu, dându-i un răspuns usturător. Dar îmi stârnise curiozitatea în privinţa Vraciului. Mai întâi aflasem despre

Meg, iar acum mi se spunea că, şi mai înainte de ea, se încurcase cu această Emily Burns. Eram uluit şi voiam să ştiu mai multe.

— Domnul Gregory s-a însurat cu Emily Burns? M-am mirat eu, întrebarea scăpându-mi fără voie de pe buze.

— Niciodată înaintea lui Dumnezeu, răspunse preotul. Ea era de fel din Blackrod, de unde se trage familia noastră, şi tot acolo locuieşte singură acum. Unii spun că s-au certat, dar, în orice caz, John Gregory şi-a luat în cele din urmă o altă femeie, pe care a cunoscut-o în capătul dinspre miazănoapte al Comitatului, şi a adus-o cu el în miazăzi. Numele acesteia este Margery Skelton, o vrăjitoare faimoasă. Oamenii din partea locului o ştiu de Meg, şi, în timp, ea a devenit temută şi urâtă pe tot cuprinsul Mlaştinii Anglezarke şi prin toate târgurile şi satele din sudul Comitatului.

N-am zis nimic. Ştiam că se aştepta să fiu şocat. Eram, de tot ce-mi spunea el, dar faptul că răsfoisem jurnalul Vraciului, acasă, în Chipenden, mă pregătise pentru partea cea mai rea.

Părintele Cairns pufni din nou zgomotos, apoi îşi drese glasul, din adâncul gâtlejului.

— Ştii faţă de care dintre cei şase fraţi ai săi a greşit John Gregory?

Ghicisem deja.

— Faţă de părintele Gregory.

— În familiile cucernice, precum familia Gregory, este o tradiţie ca unul dintre fii să între în rândurile Bisericii. Când John s-a dezis de consacrarea sa, un alt frate i-a luat locul şi a început să se pregătească pentru preoţie. Da, Thomas, acela a fost părintele Gregory, fratele nostru, pe care l-am îngropat astăzi. Îşi pierduse logodnica şi îşi pierduse şi fratele. Ce altceva putea face decât să se întoarcă spre Dumnezeu?

Când intrasem, catedrala era aproape pustie, dar, în timp ce vorbeam, începusem să aud zgomote de dincolo de cabina confesionalului. Erau zgomote de paşi şi un murmur din ce în ce mai puternic de voci. Acum, deodată, un cor începu să cânte. Trecuse cu mult de ora şapte, iar soarele probabil apusese deja. M-am hotărât să găsesc o scuză şi să plec, dar tocmai când am deschis gura, l-am auzit pe părintele Cairns ridicându-se în picioare.

— Vino cu mine, Thomas, zise el. Vreau să-ţi arăt ceva.

L-am auzit apoi deschizând uşa şi ieşind din confesional, aşa că l-am urmat.

M-a condus spre altarul unde, dirijat de un alt preot, aliniat pe trei rânduri de câte zece, un cor de băieţi de altar stătea pe trepte. Fiecare dintre ei purta o sutană neagră şi un stihar.

Părintele Cairns se opri şi îşi aşeză mâna bandajată pe umărul meu drept.

— Ascultă-i, Thomas. Nu seamănă glasurile lor: u ale îngerilor din cer?

Nu auzisem niciodată un înger cântând, aşa că nu-i puteam răspunde, dar cu siguranţă scoteau sunete mai plăcute decât tatăl meu, care obişnuia să înceapă să cânte când ne apropiam de sfârşitul mulsului. Vocea lui era destul de spartă cât să facă şi laptele să se acrească.

— Ai fi putut fi şi tu un băiat din acest cor, Thomas. Dar acum e prea târziu. Vocea ta a început deja să se îngroaşe şi o şansă de a-i sluji Domnului s-a irosit.

Avea dreptate în această privinţă. Cei mai mulţi dintre băieţii din cor erau mai mici decât mine ca vârstă, iar glasurile lor erau mai curând de fete decât de băieţi. Oricum, când cântam, nu eram mai breaz ca tata.

— Totuşi, mai sunt şi alte lucruri pe care le-ai putea face. Hai să-ţi arăt…

M-a condus dincolo de altar, pe o uşă şi pe un culoar lung. Apoi am ieşit afară, în grădina din spatele catedralei. Ei bine, ca întindere, era mai curând un ogor decât o grădină, în care creşteau mai mult legume decât flori şi trandafiri.

Deja începuse să se întunece, dar mai era destulă lumină cât să văd un gard de măceş în depărtare, şi lespezile mormintelor din cimitir conturându-se prin el. Acolo, departe, un preot stătea în genunchi, scoţând buruienile cu o săpăligă. Şi era aşa o grădină mare şi doar o săpăligă mică!

— Vii dintr-o familie de fermieri, Thomas. Este o muncă bună, cinstită. O să te simţi ca acasă muncind aici, zise el, arătând către preotul îngenuncheat.

Am clătinat din cap.

— Nu vreau să fiu preot, i-am răspuns eu, fără şovăială.

— Oh, n-ai putea s-ajungi niciodată preot! Zise părintele Cairns, cu glasul plin de uimire şi indignare. Ai fost mult prea aproape de diavol ca să mai poţi s-o faci şi acum trebuie să te

supraveghezi îndeaproape, pentru tot restul zilelor tale, ca să nu aluneci înapoi. Nu, bărbatul acela este un frate.

— Un frate? Am întrebat eu, nedumerit, gândindu-mă la vreun membru de-ai familiei sale ori ceva pe-aproape.

Preotul zâmbi.

— Într-o catedrală mare cum e asta, preoţii au asistenţi care le oferă ajutorul. Noi îi numim fraţi, pentru că, deşi nu pot oficia sfintele slujbe, pot îndeplini alte sarcini importante şi fac parte tot din familia Bisericii. Fratele Peter este grădinarul nostru şi este foarte priceput în îndeletnicirea lui. Ce spui, Thomas? Ţi-ar plăcea să fii un frate?

Ştiam totul despre ce însemna să fii un frate. Fiind cel mai mic din şapte, mi se dădeau de făcut toate sarcinile pe care niciun altul nu le voia. Se părea că la fel stăteau lucrurile şi aici. În orice caz, eu aveam deja o meserie şi nu credeam ceea ce-mi spusese părintele Cairns despre diavol şi despre Vraci. Mă pusese un pic pe gânduri, dar în adâncul sufletului meu ştiam că nu putea fi adevărat. Domnul Gregory era un om bun.

Se întunecase mai tare şi se lăsase frigul, aşa că mi-am zis că venise timpul să plec.

— Îţi mulţumesc pentru că ai stat de vorbă cu mine, părinte, am zis eu, dar acum ai putea să-mi spui, te rog, despre pericolul care îl paşte pe domnul Gregory?

— Toate la timpul lor, Thomas, îmi zise el, cu un uşor zâmbet.

Ceva din acel zâmbet mi-a şoptit că fusesem dus de nas. Nu avusese nici cea mai mică intenţie să-l ajute pe Vraci.

— O să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus, dar acum trebuie să mă întorc, altminteri rămân fără masa de seară, i-am zis eu.

Mi se părea o scuză convingătoare, în clipa aceea. El n-avea de unde să ştie că posteam pentru că trebuia să fiu pregătit să înfrunt Urgia.

— Avem de mâncare pentru tine aici, Thomas, zise părintele Cairns. De fapt, ne-ar plăcea să rămâi la noi, în noaptea asta.

Alţi doi preoţi ieşiră pe uşa laterală şi se îndreptară către noi. Erau nişte oameni cât muntele şi nu-mi plăcu expresia de pe chipurile lor.

Apoi a fost prea târziu, pentru că preoţii mă încadrară, unul

de-o parte şi altul de cealaltă, apucându-mă strâns de braţ între cot şi umăr. Nu m-am zbătut să scap, pentru că n-avea niciun rost. Mâinile lor erau mari şi grele, iar eu simţeam că, dacă mai stăteam mult pe loc, aveam să mă afund în pământ. Preoţii m-au dus înapoi, în sacristie.

— E spre binele tău, Thomas, zise părintele Cairns, venind după noi, înăuntru. Inchizitorul îl va aresta pe Vraci în noaptea asta. O să aibă parte de o judecată, bineînţeles, dar rezultatul este sigur. Va fi găsit vinovat de cârdăşie cu diavolul şi va fi ars pe rug. De aceea nu te pot lăsa să te întorci la el. Pentru tine mai există o şansă. Eşti încă un băiat, iar sufletul tău mai poate fi salvat fără foc. Dacă însă ai fi găsit alături de el când va fi arestat, ai suferi aceeaşi soartă. Cum spuneam, e spre binele tău.

— Bine, dar este vărul dumitale! Am izbucnit eu. Este rudă cu dumneata. Cum poţi să faci una ca asta? Lasă-mă să mă duc să-l previn.

— Să-l previi? Repetă părintele Cairns. Crezi că eu n-am încercat să-l previn? Îl previn de o viaţă. Acum trebuie să mă gândesc însă mai degrabă la sufletul decât la trupul lui. Flăcările o să-l purifice. Prin durere, sufletul său poate fi mântuit. Nu vezi? O fac tocmai ca să-l ajut, Thomas. Sunt lucruri mult mai importante decât scurta noastră existenţă pe lumea asta.

— L-ai trădat! Şi e rudă de aceeaşi carne şi acelaşi sânge cu dumneata. I-ai spus Inchizitorului că suntem aici!

— Nu despre amândoi, numai despre John. Aşadar, alătură-te nouă, Thomas. Sufletul tău va fi purificat prin rugăciuni, iar viaţa ta nu va mai fi în pericol. Ce spui?

Nu avea niciun rost să mă cert cu cineva care era atât de convins că are dreptate, aşa că n-am mai pierdut timpul. Singurul sunet care se mai auzea era ecoul paşilor noştri şi zornăitul cheilor în timp ce mă duceau, din ce în ce mai departe, în întunecimile catedralei.

CAPITOLUL 07

EVADEREA ȘI PRINDEREA

M-Au încuiat într-o încăpere mică şi jilavă, fără nicio fereastră şi fără să-mi aducă mâncarea despre care pomeniseră. În chip de pat exista doar o mână de paie. Când uşa s-a închis în urma mea, am rămas nemişcat, în beznă, ascultând cheia care se întorcea în broască şi ecoul paşilor stingându-se în lungul coridorului.

Era prea Întuneric şi ca să-mi văd mâinile sub ochi, dar asta nu mă îngrijora prea tare. După aproape şase luni petrecute ca ucenic al Vraciului devenisem cu mult mai curajos. Fiind al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, dintotdeauna văzusem lucruri pe care ceilalţi nu le puteau vedea, dar Vraciul mă învăţase că în marea lor majoritate, nu-mi puteau face prea mult rău. Era o catedrală veche şi sub grădină exista un mare cimitir, ceea ce însemna că era firesc să bântuie nişte creaturi pe acolo – nişte spirite care nu-şi găsiseră liniştea, precum stafiile şi duhurile – dar nu-mi era teamă de ele.

Nu, ce mă speria cel mai mult era Urgia din catacombele de dedesubt! Mă paraliza gândul că putea pătrunde în mintea mea. Cu siguranţă nu voiam să trec prin aşa ceva. Iar dacă acum demonul era atât de puternic pe cât bănuia Vraciul, însemna că ştia precis ce se întâmplă. Era lesne de bănuit că tot Urgia îl schimbase şi pe părintele Cairns, întorcându-i împotriva propriului său văr. Poate că îşi înfăptuia relele printre preoţi şi le asculta discuţiile. Ţinea morţiş să afle cine eram eu şi unde mă aflam şi cu siguranţă nu avea să se arate prea prietenos, ca să spun aşa.

Bineînţeles, nu îmi pusesem în gând să rămân toată noaptea acolo. Vedeţi dumneavoastră, încă mai aveam cele trei chei în buzunarul meu şi voiam să mă folosesc de cea specială, pe care o meşterise Andrew. Părintele Cairns nu era singurul care juca necinstit, cu aşi ascunşi în mânecă.

Cheia nu m-ar fi ajutat să ajung dincolo de Poarta de Argint, pentru că era nevoie de una mult mai complicată şi mai bine lucrată ca să deschidă încuietoarea aceea, dar ştiam că putea să-mi deschidă drumul spre culoar şi, apoi, pe oricare altă uşă, afară din catedrală. Trebuia doar să aştept o vreme, până când toată lumea ar fi adormit, ca să mă pot furişa. Dacă aş fi

pornit prea devreme, probabil aş fi fost prins. Pe de altă parte, dacă amânam prea mult, aş fi ajuns prea târziu ca să-l mai previn pe Vraci şi aş fi putut primi şi o vizită de la Urgie. Iată, aşadar, un calcul asupra căruia nu-mi îngăduiam să dau greş.

Când Întunericul s-a înstăpânit pe deplin, iar zgomotele de afară s-au stins, am hotărât să-mi încerc norocul. Cheia s-a învârtit în broască fără să întâmpine nici cea mai mică rezistenţă, dar, chiar înainte de a deschide uşa, am auzit nişte paşi. Am îngheţat şi mi-am ţinut respiraţia, dar, treptat, paşii s-au pierdut în depărtare şi totul a reintrat în tăcere.

Am aşteptat mult timp, ciulind urechea cu toată atenţia. În cele din urmă, mi-am tras aer în piept şi am crăpat uşurel uşa. Din fericire, s-a deschis fără niciun scârţâit şi am păşit afară, pe culoar, oprindu-mă şi ascultând din nou.

Nu ştiam foarte sigur dacă mai rămăsese cineva prin catedrală şi prin acareturile sale. Probabil se întorseseră cu toţii în casa cea mare a preoţilor? Dar era greu de crezut că nu lăsaseră pe nimeni de pază, aşadar am mers în vârful picioarelor de-a lungul culoarului întunecat, temându-mă să nu fac vreun zgomot cât de mic.

Când am ajuns la uşa laterală a sacristiei, am tresărit, surprins. Nu aveam nevoie de cheia mea. Era deja descuiată.

Cerul era senin acum şi răsărise luna, scăldând aleea într-o lumină de argint. Am făcut vreo câţiva paşi afară, mişcându-mă cu precauţie. Abia atunci am simţit pe cineva în spatele meu; cineva care stătea lângă uşă, ascuns în umbra unuia dintre marii contraforţi de piatră, care propteau până sus laturile catedralei.

Pentru o clipă, am îngheţat. Apoi, cu inima bătându-mi tare de puteam s-o aud, m-am întors încet pe călcâie. Silueta din umbră păşi în lumina lunii. L-am recunoscut imediat. Nu era preot, ci fratele pe care-l văzusem mai devreme în genunchi, plivind grădina.

Tras la faţă, fratele Peter era aproape chel, cu doar un tiv subţire de păr alb pe sub urechi.

Deodată vorbi.

— Anunţă-l pe magistrul tău, Thomas, zise el. Du-te repede! Plecaţi amândoi din oraşul ăsta, cât încă mai puteţi!

N-am răspuns. Doar m-am întors şi-am rupt-o la fugă pe

potecă, alergând cât mă ţineau puterile. M-am oprit doar când am ajuns în labirintul străzilor. Apoi mi-am potrivit pasul cât să nu atrag prea mult atenţia asupra mea, întrebându-mă oare de ce fratele Peter nu încercase să mă oprească. Nu era asta datoria lui? Nu fusese el lăsat de pază?

Dar n-am avut timp să chibzuiesc cum se cuvine la această problemă. Trebuia să-l previn pe Vraci despre trădarea vărului său, mai înainte de a fi prea târziu. Nu ştiam hanul la care trăsese Vraciul, dar mi-am spus că probabil îl ştia fratele lui. Era un punct de pornire, pentru că văzusem unde era Poarta Călugărului – una dintre străzile pe care le străbătusem de la un capăt la altul, când căutasem un han –, aşadar atelierul lui Andrew nu avea să fie prea greu de găsit. M-am grăbit să străbat străzile pietruite, conştient că nu mai aveam prea mult timp, că Inchizitorul şi oamenii săi trebuia să fi pornit deja la drum.

Poarta Călugărului era o stradă largă, în pantă, cu două rânduri de prăvălii, unde am găsit-o cu uşurinţă pe a lăcătuşului. Numele de deasupra intrării prăvăliei anunţa **andrew GREGORY,** dar clădirea era cufundată în Întuneric. A trebuit să bat de trei ori până când o lumină a pâlpâit în camera de la etaj.

Andrew deschise uşa şi ridică o lumânare spre faţa mea. Era îmbrăcat într-o cămaşă lungă de noapte, iar pe faţă avea zugrăvit un vălmăşag de expresii. Arăta buimac, furios şi înfricoşat.

— Fratele dumitale este în primejdie, i-am spus eu, încercând să vorbesc cât mai în şoaptă. L-aş fi anunţat chiar eu, dar nu ştiu unde stă…

Mi-a făcut semn să intru fără vreun cuvânt şi m-a condus în atelier. Pereţii erau căptuşiţi cu chei şi încuietori de toate formele şi mărimile posibile. Am văzut o cheie uriaşă, lungă cât antebraţul meu, şi m-am întrebat ce mărime o avea lacătul la care se potrivea. Fără să pierd vremea, i-am povestit ce se întâmplase.

— I-am spus că e un prost dacă rămâne aici! Exclamă el, buşind cu pumnul într-o masă de lucru. Şi blestemat să fie acel trădător cu două feţe de văr al nostru! Am ştiut tot timpul că nu era de încredere. Urgia trebuie să fi pus gheara pe el, în cele din urmă, scrântindu-i minţile ca să-l dea la o parte pe

John din calea sa – singura fiinţă din întreg Comitatul care încă mai reprezintă o adevărată ameninţare pentru el!

Urcă în odaia sa, dar nu-i luă mult să se îmbrace. Curând, porneam înapoi împreună, pe străzile pustii, îndreptându-ne pe cel mai scurt drum către catedrală.

— Stă la Scriptura şi Lumânarea, murmură Andrew Gregory, clătinând din cap. De ce Dumnezeu nu ţi-o fi spus asta? Ai fi putut scuti timp, ducându-te direct acolo. Să sperăm că n-am întârziat prea mult!

Dar întârziaserăm. I-am auzit de la vreo câteva străzi distanţă: vocile furioase ale mai multor bărbaţi şi cineva bătând cu pumnul într-o uşă, destul de tare cât să scoale şi morţii din somn.

Ne-am uitat de după un colţ, având grijă să nu fim zăriţi la rândul nostru. Nu puteam face nimic. Inchizitorul însuşi era de faţă, călare pe uriaşul lui cal, şi avea vreo douăzeci de oameni înarmaţi sub comanda sa. Toţi aveau ciomege şi câţiva îşi scoseseră săbiile din teacă, de parcă s-ar fi aşteptat să întâmpine rezistenţă. Unul dintre ei bătu din nou în uşă cu mânerul sabiei.

— Deschideţi! Deschideţi! Hai mai repede! Strigă el. Altfel o să sparg uşa!

Se auziră zgomote de ivăre trase şi hangiul apăru în prag, în cămaşă de noapte, ţinând un felinar în mână. Arăta aiurit, de parcă tocmai fusese trezit dintr-un somn foarte adânc. Văzu înaintea sa doar primii doi oameni, nu şi pe Inchizitor. Probabil de aceea făcu o mare greşeală: începu să protesteze şi să ameninţe.

— Ce-nseamnă asta? Răcni el. Nu mai poate omul să se bucure de somn după o zi de muncă grea? Să tulburi liniştea la ora asta din noapte! Îmi cunosc drepturile. Există legi împotriva unor astfel de fapte.

— Neghiobule! Tună Inchizitorul, îndemnându-şi calul mai aproape de uşă. *Eu* sunt legea! Un vrăjitor doarme sub acoperişul tău. Un slujitor al diavolului! Să adăposteşti un bine-cunoscut vrăjmaş al Bisericii se pedepseşte cu cea mai mare asprime! Dă-te la o parte sau plăteşti cu viaţa!

— Iertare, stăpâne. Iertare! Se tângui hangiul, ridicându-şi mâinile a implorare, cu groaza întipărită pe faţă.

Drept răspuns, Inchizitorul le făcu semn oamenilor săi, care-l

înşfăcară pe hangiu. Fără multă vorbă, omul fu târât în stradă şi pus la pământ.

Atunci, cu tot dinadinsul, cu toată cruzimea-i zugrăvită pe chip, Inchizitorul îşi mână armăsarul peste hangiu. O copită se înfipse puternic în piciorul omului şi am auzit limpede osul trosnind. Mi-a îngheţat sângele în vine. Bietul nenorocit zăcea la pământ, gemând, în vreme ce patru dintre gardieni dădeau buzna în casă; bocancii lor tropăiră greoi în sus, pe scara de lemn.

Când îl târâră pe Vraci afară, mi se păru îmbătrânit şi firav. Poate şi puţin speriat, deşi era prea departe ca să fiu sigur.

— Ei bine, John Gregory, al meu eşti, în sfârşit! Strigă Inchizitorul, cu glas strident şi arogant. Oasele astea uscate ale tale or să ardă bine!

Vraciul nu-i răspunse. I-am privit cum îi legau mâinile la spate şi-l duceau de-a lungul străzii.

— Atâţia ani, ca să ajungă la asta, murmură Andrew. A vrut mereu numai binele. Nu merită să fie ars de viu.

Mie nu-mi venea să cred că toate acestea se întâmplau de-adevăratelea. Aveam un nod în gât, atât de dureros încât, până să dispară Vraciul din vedere, la primul colţ de stradă, n-am putut vorbi.

— Trebuie să facem ceva! Am zis eu, în cele din urmă.

Andrew clătină din cap, foarte abătut.

— Ei bine, băiete, stoarce-ţi tu creierii şi apoi spune-mi şi mie ce-am putea face. Pentru că eu n-am nicio idee. Mai bine vii cu mine acasă şi, de cum se crapă de ziuă, pleci cât mai departe poţi de locul ăsta.

CAPITOLUL 08

CE A POVESTIT FRATELE PETER

Bucătăria era în spatele casei, dând către o curte mică, pavată cu dale de piatră. Când cerul se mai lumină, Andrew îmi oferi ceva de mâncare. Nu era cine ştie ce, doar un ou şi o felie de pâine prăjită. I-am mulţumit, dar am refuzat, fiindcă tot mai posteam. Să fi mâncat ar fi însemnat că acceptam faptul că Vraciul era pierdut şi că nu aveam să mai înfruntăm împreună Urgia. Oricum, nu-mi era deloc foame.

Făcusem precum mă îndemnase Andrew. De când Vraciul

fusese arestat, îmi petrecusem fiecare clipă gândindu-mă cum am fi putut să-l salvăm. M-am gândit şi la Alice, de asemenea. Dacă nu făceam ceva, amândoi aveau să fie arşi de vii.

— Sacul domnului Gregory a rămas în odaia mea de la Taurul Negru, mi-am amintit eu deodată, întorcându-mă către lăcătuş. Iar el trebuie să fi lăsat toiagul şi pelerinele noastre în odaia lui, de la han. Cum le luăm înapoi?

— Mda, iată o treabă la care te pot ajuta, zise Andrew. Este prea periculos pentru oricare dintre noi doi să meargă după ele, dar ştiu pe cineva care le-ar putea aduce pentru tine. O să mă îngrijesc de asta, mai târziu.

În timp ce-l priveam pe Andrew mâncând, începu să bată un clopot în depărtare. Avea o singură notă, mohorâtă, şi între fiecare două bătăi se scurgea o lungă tăcere. Suna a doliu, ca dangătul unui clopot funerar.

— E de la catedrală? Am întrebat eu.

Andrew dădu din cap şi continuă să-şi mestece dumicatul, foarte încet. Părea să aibă la fel de puţină poftă de mâncare ca şi mine.

Mă întrebam dacă acel clopot chema oamenii la vreo slujbă de dimineaţă, dar, mai înainte să-mi rostesc gândul cu voce tare, Andrew sfârşi de înghiţit bucata de pâine şi-mi spuse:

— Anunţă încă o moarte la catedrală sau la vreo altă biserică din oraş. Ori aici, ori în altă parte din Comitat a murit vreun preot şi vestea a sosit acum. A devenit un sunet obişnuit la noi, în ultimele zile. Mă tem că orice preot care pune sub semnul întrebării Întunericul şi stricăciunea din oraşul nostru are foarte curând parte de dangătul acesta.

M-am înfiorat.

— Toată lumea din Priestown ştie că Urgia este pricina acestor vremuri negre? L-am întrebat eu. Sau numai preoţii?

— Urgia este destul de bine cunoscută. În împrejurimile catedralei, cei mai mulţi oameni şi-au zidit uşile pivniţelor, iar frica şi superstiţia domnesc nestingherite. Cine i-ar putea învinovăţi pe orăşeni, când nici pe preoţi nu se mai pot bizui să-i apere? Nu-i de mirare că evlavioşilor le slăbeşte credinţa, zise Andrew, clătinând trist din cap.

— Ai terminat cheia? L-am întrebat eu.

— Da, răspunse el, dar bietul John n-o să mai aibă nevoie de ea acum.

— Am putea s-o folosim noi, am zis eu, vorbind repede, astfel încât să pot termina ce aveam de spus înainte să mă oprească. Tunelele catacombelor trec drept pe sub catedrală şi prezbiteriu, aşa că ar putea fi o cale de a ajunge la acestea. Am putea aştepta până se întunecă şi toată lumea se culcă, şi apoi să intrăm în clădirea în care se află Vraciul.

— E o prostie, zise Andrew, scuturând din cap. Prezbiteriul este uriaş, cu o puzderie de încăperi, atât deasupra, cât şi sub pământ. Şi noi nici măcar nu ştim unde sunt ţinuţi prizonierii. În plus de asta, sunt păziţi de oameni înarmaţi. Vrei să arzi şi tu de viu? Eu unul sunt sigur că nu vreau.

— Merită o încercare, am stăruit eu. Ei nu se aşteaptă să între cineva în casă venind de dedesubt, cu Urgia acolo. O să avem surpriza de partea noastră şi poate că paznicii or să fie adormiţi.

— Nu, zise Andrew, clătinându-şi capul cu hotărâre. E o nebunie. Nu merită să riscăm încă două vieţi.

— Atunci dă-mi mie cheia şi am s-o fac eu.

— N-ai să găseşti niciodată calea fără mine. Este un adevărat labirint de tunele acolo jos.

— Asta înseamnă că dumneata ştii drumul? Am zis eu. Ai mai fost vreodată pe acolo?

— Da, ştiu drumul până la Poarta de Argint. Dar ea este cel mai îndepărtat punct până la care am vrut vreodată să merg. Şi sunt douăzeci de ani de când am coborât acolo, împreună cu John. Creatura aceea de jos aproape că l-a omorât atunci. Ar fi putut să ne omoare pe amândoi. L-ai auzit pe John: se preschimbă, dintr-un simplu spirit se întrupează în Dumnezeu ştie ce. Putem întâlni orice acolo jos. Lumea vorbea despre nişte câini negri şi fioroşi, care-şi arată colţii uriaşi, despre şerpi veninoşi. Nu uita că Urgia îţi poate citi gândurile şi poate lua înfăţişarea celor mai cumplite spaime ale tale. Nu, e prea periculos. Nu ştiu care soartă e mai rea – să fii ars de viu pe rug de către Inchizitor sau strivit până-ţi dai duhul de către Urgie. Nu este o alegere pentru un băiat de vârsta ta.

— Nu-ţi face griji pentru asta, am zis eu. Dumneata ocupă-te de încuietori, iar eu o să-mi fac meseria mea.

— Dacă fratele meu n-a putut să-l biruie, tu ce nădăjduieşti? El era pe atunci în floarea tinereţii, iar tu acuma eşti doar un băiat.

— Nu sunt atât de smintit încât să încerc să nimicesc eu Urgia, i-am zis. O să fac doar atât cât este nevoie ca să-l eliberez pe Vraci.

Andrew clătină din cap.

— De cât timp eşti la el în ucenicie?

— De aproape şase luni, am răspuns eu.

— Ei bine, zise Andrew, asta spune totul, nu-i aşa? Intenţia ta e bună, dar n-am face decât să înrăutăţim lucrurile.

— Vraciul mi-a spus că moartea pe rug este cumplită. Cea mai rea dintre toate. De aceea nu este de acord să ardă vreo vrăjitoare. O să-l laşi tocmai pe el să sufere una ca asta? Te rog, trebuie să-l ajuţi. Este ultima lui şansă.

De data aceasta, Andrew nu mai zise nimic. Rămase multă vreme adâncit în gânduri. Când se ridică de pe scaunul său, îmi spuse doar că ar fi mai bine să stau ascuns.

Ăsta mi s-a părut un semn bun. Cel puţin nu mă trimisese să-mi fac bagajele.

Am stat pe scaun, în odaia din spate, pocnindu-mi călcâiele, în timp ce dimineaţa se scurgea cu încetineală. Nu închisesem o clipă ochii şi eram obosit, dar somnul era ultimul lucru la care-mi stătea capul, după întâmplările de peste noapte.

Andrew lucra. Cea mai mare parte a timpului îl auzeam în atelierul său, dar uneori mai răsuna clinchetul clopoţelului de la uşă, când vreun client intra sau ieşea din prăvălie.

Cu puţin înainte de amiază, Andrew se întoarse în bucătărie. Pe chipul lui se citea o expresie nouă. Părea gânditor. Şi, chiar în spatele lui, mai venea cineva!

Am sărit în picioare, gata s-o zbughesc, dar uşa din spate era încuiată şi cei doi bărbaţi se aflau între mine şi cealaltă uşă. Apoi, l-am recunoscut pe vizitator şi m-am calmat. Era fratele Peter, care aducea sacul Vraciului, toiagul şi pelerinele noastre.

— E în regulă, băiete, zise Andrew, înaintând şi punând o mână pe umărul meu, ca să mă liniştească. Lasă privirea asta înfricoşată şi aşază-te înapoi pe scaun. Fratele Peter ne este prieten. Uite, ţi-a adus lucrurile lui John!

El zâmbi şi îmi întinse sacul, toiagul şi pelerinele. Le-am primit, cu un semn de mulţumire din cap, şi le-am pus într-un colţ, înainte să mă aşez la loc. Amândoi bărbaţii şi-au tras câte

un scaun de la masă şi s-au aşezat în faţa mea.

Fratele Peter era un om care-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în aer liber, iar pielea de pe creştetul pleşuv îi era asprită de la vânt şi soare, ba chiar căpătase o nuanţă mai întunecată. Era la fel de înalt cât Andrew, dar nu se ţinea la fel de drept. Spatele şi umerii săi erau aplecaţi, probabil de la prea mulţii ani de scurmat în pământ cu săpăliga. Nasul era cel mai izbitor element al feţei sale; era coroiat ca un plisc de cioară, dar ochii erau foarte depărtaţi şi aveau o sclipire blândă. Instinctele mele îmi spuneau că era un om bun.

— Ei bine, zise el, ai avut noroc că eu am făcut rondul azi-noapte şi nu unul dintre ceilalţi, căci te-ai fi trezit înapoi în celula aceea! Chiar şi aşa, părintele Cairns m-a chemat îndată după ce s-a luminat de ziuă şi am avut de răspuns la câteva întrebări neplăcute. N-a fost prea bucuros şi nu sunt sigur că o să mă lase în pace!

— Îmi pare rău, am zis eu.

Fratele Peter zâmbi.

— Nu-ţi face griji, băiete. Sunt doar un grădinar cu faima de-a fi tare de urechi. N-o să-şi bată multă vreme capul cu mine. Nu când Inchizitorul are deja atâţia alţii, gata pregătiţi pentru rug!

— De ce m-ai lăsat să scap? L-am întrebat eu.

Fratele Peter îşi înălţă sprâncenele.

— Nu toţi preoţii sunt sub stăpânirea Urgiei. Ştiu că este vărul tău, zise el, întorcându-se spre Andrew, dar eu n-am încredere în părintele Cairns. Cred că Urgia a pus gheara pe el.

— M-am gândit şi eu la asta, zise Andrew. John a fost trădat şi sunt sigur că Urgia se află în spatele întregii afaceri. Demonul ştie că John este o ameninţare pentru el, aşa că se foloseşte de slabul nostru văr ca să se descotorosească de John.

— Da, cred că ai dreptate. I-ai observat mâna? El zice că s-a bandajat pentru că s-a ars cu o lumânare, dar părintele Hendle avea o rană cam în acelaşi loc, după ce Urgia l-a luat în stăpânire. Cred că părintele Cairns îi dă creaturii sângele său.

Trebuie să fi făcut o mutră îngrozită, pentru că fratele Peter s-a apropiat şi şi-a petrecut braţul peste umerii mei.

— Nu te speria, fiule. Au mai rămas totuşi vreo câţiva oameni buni în catedrala aceea şi oi fi eu doar un frate inferior, dar mă

socotesc unul dintre cei drepţi şi îndeplinesc lucrarea Domnului ori de câte ori pot. O să fac tot ce-mi va sta în puteri ca să vă ajut, pe tine şi pe magistrul tău. Întunericul încă n-a învins! Aşa că hai să trecem la treabă! Andrew mi-a spus că eşti destul de curajos ca să cobori în catacombe. Este adevărat? Mă întrebă el, frecându-şi gânditor vârful nasului.

— Cineva trebuie s-o facă, aşa că eu sunt gata să încerc, i-am răspuns eu.

— Şi dacă dai ochii cu…

N-a sfârşit propoziţia. Era de parcă nu îndrăznea să rostească „Urgia”.

— Ţi-a spus cineva cu ce anume ai putea da ochii? Despre schimbarea înfăţişării, despre citirea gândurilor şi despre…

Şovăi şi se uită peste umăr mai înainte de a şopti:

— Tescuire?

— Da, am auzit, am zis eu, cu un ton care suna mult mai încrezător decât mă simţeam. Dar există câteva lucruri cu care mă pot apăra. Nu-i place argintul…

Am deschis sacul Vraciului, am scotocit prin el şi le-am arătat apoi lanţul de argint.

— Aş putea să-l leg cu ăsta, am zis eu, Uitându-mă drept în ochii fratelui Peter şi încercând să nu clipesc.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire între ei, iar Andrew zâmbi.

— Ai exersat mult, nu-i aşa? Mă întrebă el.

— Ore în şir, i-am răspuns eu. Este un stâlp în grădina domnului Gregory, de la Chipenden. Pot să arunc lanţul ăsta peste el de la opt picioare distanţă şi să-l înfăşor în jurul lui de nouă ori din zece.

— Ei bine, dacă izbuteşti cumva să treci de creatură şi să ajungi la prezbiteriu în noaptea asta, vei avea o singură împrejurare de partea ta. Va fi, cu siguranţă, mai linişte ca de obicei, zise fratele Peter. Noaptea trecută, s-a întâmplat să moară cineva la catedrală, aşa că trupul se află deja acolo şi nu afară din oraş. În noaptea asta, toţi preoţii vor fi în jurul lui, la priveghi.

Din lecţiile mele de latină, ştiam că „a priveghea” însemna „a sta treaz”. Asta nu mă lămurea totuşi cu ce urma să se ocupe ei.

— Spun rugăciuni şi veghează asupra mortului, zise Andrew, zâmbind când văzu nedumerirea de pe faţa mea. Cine a murit,

Peter?

— Bietul părinte Roberts. Şi-a luat zilele. S-a aruncat de pe acoperiş. Cu asta, sunt deja cinci sinucideri pe anul acesta, zise el, aruncând o privire spre Andrew, apoi uitându-se din nou drept în ochii mei. Pătrunde în minţile lor, vezi tu. Îi sileşte să facă lucruri ce sunt împotriva lui Dumnezeu şi împotriva conştiinţei lor. Şi ăsta este un lucru foarte rău pentru un preot care a luat calea Bisericii pentru a-l sluji pe Dumnezeu. Aşa că, atunci când nefericitul nu mai poate îndura, uneori îşi ia viaţa. Iar aceasta este o faptă groaznică. Să-ţi curmi viaţa este un păcat de moarte, iar preoţii ştiu că nu vor mai ajunge niciodată în Rai, că niciodată nu vor mai fi cu Dumnezeu. Gândeşte-te cât de chinuitor trebuie să fie ca să te împingă la una ca asta! Dacă măcar am putea scăpa de răul ăsta cumplit mai înainte ca în oraşul acesta să nu mai rămână nimic bun pe care să-l strice el.

Se lăsă o scurtă tăcere, de parcă fiecare îşi aşeza gândurile sale, dar atunci i-am zărit buzele fratelui Peter mişcându-se şi am presupus că probabil se ruga pentru bietul preot mort. Când îşi făcu semnul crucii, am fost sigur.

Apoi, cei doi bărbaţi schimbară iarăşi o privire şi amândoi dădură din cap. Fără să vorbească, ajunseseră la o înţelegere.

— O să merg cu tine până la Poarta de Argint, zise Andrew. După aceea, fratele Peter s-ar putea să fie în stare să te ajute…

Mergea şi fratele Peter cu noi? Trebuie să fi citit expresia de pe faţa mea, pentru că îşi ridică ambele mâini, zâmbi şi clătină din cap.

— Oh, nu, Tom. Îmi lipseşte curajul să pun piciorul în catacombe. Nu, ceea ce Andrew a vrut să spună este că te pot ajuta în alt fel, şi anume dându-ţi îndrumări. Vezi tu, există o hartă a tunelelor. Este înrămată şi atârnată chiar pe partea interioară a uşii prezbiteriului – aceea care dă în grădină. Am pierdut numărul orelor petrecute acolo, aşteptând să coboare unul dintre preoţi şi să-mi transmită însărcinările pentru ziua respectivă. De-a lungul anilor, am ajuns să cunosc fiecare pătrăţică din harta aceea. Vrei să-ţi notezi sau ţii minte?

— Am o memorie bună, i-am spus eu.

— Bine, dar să-mi spui dacă vrei să repet ceva. Aşa cum zicea şi Andrew, el o să te călăuzească până la Poarta de

Argint. Odată ce treci de ea, ţine-o tot înainte până se bifurcă tunelul. Ia-o pe culoarul din partea ta stângă, până ce dai de nişte trepte. Acestea conduc către o uşă, dincolo de care se află marea chelărie, pivniţa de vinuri a prezbiteriului. O să fie încuiată, dar asta n-ar trebui să fie o problemă când ai un prieten ca Andrew. Există numai o uşă care dă afară din pivniţă şi se află la capătul zidului, lângă colţul din partea dreaptă.

— Dar Urgia n-ar putea să mă urmărească până în pivniţa de vinuri şi să scape pe acolo? Am întrebat eu.

— Nu, nu poate părăsi catacombele decât prin Poarta de Argint, aşa că eşti chiar în siguranţă odată ce ai intrat pe uşa aceea, spre pivniţa de vinuri. Acum, mai înainte de a pleca din pivniţă, trebuie să mai faci ceva. Există un chepeng în tavan, în partea stângă de uşă. Dă afară, spre cărarea ce ocoleşte zidul de la nord al catedralei – îl folosesc de obicei oamenii care se ocupă cu proviziile, pentru a coborî vinul şi berea în pivniţă. Descuie-l înainte de a face un pas mai departe. S-ar putea dovedi o cale de scăpare mai rapidă decât s-o iei înapoi până la poartă. E limpede până acum?

— N-ar fi mai uşor să folosesc chepengul şi ca să cobor? Am întrebat eu. Aşa aş putea ocoli Poarta de Argint şi aş evita întâlnirea cu Urgia!

— Mi-ar fi plăcut să poată fi atât de simplu, zise fratele Peter. Dar este prea periculos. Chepengul se vede din drum şi din prezbiteriu. Te-ar putea zări cineva când intri.

Am dat din cap, gânditor.

— Deşi nu poţi s-o foloseşti ca să intri, mai există un motiv serios pentru care ar trebui totuşi să încerci să ieşi pe calea aceea, zise Andrew. Nu vreau ca John să rişte să se afle din nou faţă în faţă cu Urgia. Vezi tu, acolo, jos, cred că îi e frică – atât de frică încât nu-i e cu putinţă să învingă…

— Frică? Am sărit eu, cu indignare. Domnului Gregory nu îi e frică de nimic din ceea ce aparţine Întunericului.

— Ce-i drept, n-ar recunoaşte-o, continuă Andrew. De asta poţi fi sigur. Probabil că n-ar recunoaşte-o nici în sinea lui. Dar a fost blestemat, mai demult, şi…

— Domnul Gregory nu crede în blesteme, l-am întrerupt eu din nou. Ţi-a spus asta şi dumitale.

— Dacă m-ai lăsa să vorbesc până la capăt, ţi-aş explica,

stărui Andrew. Este un blestem periculos şi puternic. Cel mai mare din câte au existat vreodată. Trei cete întregi de vrăjitoare din Pendle şi-au dat mâna ca să-l facă. John s-a amestecat prea mult în treburile lor, aşadar au lăsat deoparte certurile şi supărările dintre ele şi l-au blestemat. Au adus jertfă de sânge şi mai mulţi nevinovaţi au fost sacrificaţi. S-a întâmplat de Noaptea Valpurgiei, în ajun de întâi mai, acum douăzeci de ani, şi după asta i l-au trimis scris cu sânge pe o bucată de pergament. O dată mi-a spus chiar el ce scria acolo: *O să mori într-un loc întunecat, departe sub pământ, fără niciun prieten alături!*

— Catacombele... am zis eu, într-o şoaptă care abia s-a auzit. Dacă înfrunta Urgia singur, jos, în catacombe, atunci condiţiile blestemului ar fi fost îndeplinite.

— Da, catacombele, zise Andrew. Cum spuneam, scoate-l afară prin chepeng. Zi mai departe, frate Peter, şi iartă-mă că te-am întrerupt...

Peter îi întoarse un zâmbet alb şi continuă:

— Odată ce ai descuiat chepengul, ieşi pe uşă, în culoar. Aici începe partea riscantă. Există o temniţă, în capătul celălalt, pe care ei o folosesc să ţină prizonierii. Acolo îl vei găsi pe magistrul tău. Dar ca să ajungi la uşa ei, va trebui să treci pe lângă camera paznicilor. Este periculos, dar e destul de beznă şi de rece pe acolo, prin pivniţă. Or să facă un foc mare, în căminul din camera lor, şi, cu voia lui Dumnezeu, uşa dinspre culoar va fi închisă, ca să nu între frigul. Aşadar, n-o să ai probleme. Eliberează-l pe domnul Gregory şi scoate-l afară prin chepeng şi apoi du-l din oraşul acesta, cât mai departe. O să vină înapoi şi să-i facă de petrecanie creaturii infernale altă dată, când Inchizitorul nu va mai fi aici.

— Nu! Zise Andrew. După toate acestea nu vreau să-l mai văd pe aici.

— Dar dacă nu luptă el cu Urgia, atunci cine s-o facă? Întrebă fratele Peter. Nici eu nu cred în blesteme. Cu ajutorul lui Dumnezeu, John îl poate înfrânge pe spiritul acela malefic. Ştii şi tu că devine din ce în ce mai rău. Fără îndoială că eu voi fi următoarea sa victimă.

— Nu tu, frate Peter, zise Andrew. Am întâlnit puţini oameni atât de zdraveni la cap ca tine.

— Fac tot ce pot, zise el, cutremurându-se. Când îi aud

şoaptele înăuntrul capului meu, mă rog şi mai fierbinte. Să ne dea Dumnezeu tăria de care avem nevoie – asta, dacă vom avea şi minte s-o cerem. Dar ceva trebuie să fie făcut. Nu ştiu cum se vor sfârşi toate acestea.

— Or să sfârşească atunci când oamenii din oraş or să se sature, zise Andrew. Trebuie doar să aşteptăm să ajungă la capătul răbdării. Sunt surprins că i-au răbdat cruzimea Inchizitorului atâta vreme. Unii dintre cei care sunt osândiţi la ardere pe rug au rude şi prieteni pe aici.

— Poate da sau poate nu, zise fratele Peter. Sunt mulţi cei cărora le place să vadă arderi pe rug. Nu putem decât să ne rugăm.

CAPITOLUL 09

CATACOMBELE

Fratele Peter s-a întors la treburile sale de la catedrală, în vreme ce noi am aşteptat să apună soarele. Andrew mi-a spus că, spre catacombe, cea mai bună cale era prin pivniţa unei case părăsite, din apropiere de catedrală; intrând pe acolo, după lăsarea serii, se părea că aveam mai multe şanse să nu fim observaţi.

Pe măsură ce orele treceau, deveneam din ce în ce mai nervos. Când stătusem de vorbă cu Andrew şi cu fratele Peter, încercasem să par încrezător, dar Urgia chiar mă îngrozea. Am tot scotocit prin sacul Vraciului, uitându-mă după orice mi-ar fi putut fi de vreun folos.

Fireşte, am luat lungul lanţ de argint pe care îl folosea de obicei să prindă vrăjitoarele, şi mi l-am legat la brâu, ascunzându-l sub cămaşă. Dar ştiam că una era să fii în stare să-l arunci peste un stâlp de lemn şi cu totul alta peste Urgie. Apoi, am luat sarea şi pilitura de fier. După ce mi-am pus cutia de iască în buzunarul hainei, mi-am umplut buzunarele pantalonilor – cel din dreapta cu sare, cel din stânga cu fier. Amestecul avea efect împotriva celor mai multe creaturi ale Întunericului. Aşa izbutisem, până la urmă, să o înving pe bătrâna vrăjitoare, Mama Malkin.

Nu-mi făceam iluzii că ele ar fi de ajuns ca să nimicească o creatură aşa de puternică precum Urgia; dacă ar fi fost, Vraciul ar fi terminat cu ea, la ultima lor întâlnire, o dată

pentru totdeauna. Oricum, eram destul de încolţit cât să încerc orice şi simplul fapt că aveam sarea şi fierul în buzunare şi lanţul de argint la mine îmi dădea puţină încredere. La urma urmelor, eu nu-mi pusesem în cap să nimicesc Urgia de data aceasta, ci să ţin demonul la distanţă o vreme, atât cât să-mi eliberez magistrul.

În sfârşit, cu toiagul Vraciului în mâna stângă şi cu sacul cu pelerinele noastre în mâna dreaptă, l-am urmat pe Andrew pe străzile din ce în ce mai întunecoase, spre catedrală. Deasupra capetelor noastre, cerul era împovărat cu nori şi în aer se simţea că ploaia nu era prea departe. Ajunsesem să urăsc Priestownul, cu străduţele sale înguste şi pietruite şi curţile din spatele caselor, împrejmuite cu ziduri înalte. Îmi lipseau dealurile şi spaţiile largi, deschise. Ce n-aş fi dat să mă aflu în Chipenden, înapoi la programul neschimbat al lecţiilor mele cu Vraciul! Era greu să accept gândul că viaţa mea s-ar fi putut sfârşi aici.

Pe când ne apropiam de catedrală, Andrew o luă pe unul dintre strâmtele pasaje care treceau prin spatele caselor lipite una de alta. Se opri la o uşă, îi ridică încet zăvorul şi îmi făcu semn din cap să-l urmez în curticica de dincolo de ea. După ce închise cu grijă uşa curţii, se îndreptă către uşa din spate a casei cufundate în Întuneric.

O clipă mai târziu, răsucea cheia în broască şi intram, încuind-o la loc în urma noastră, aprinse două lumânări şi-mi dădu una mie.

— Casa aceasta este părăsită de mai bine de douăzeci de ani, zise el, şi o să mai rămână astfel, căci, după cum ai putut să-ţi dai seama şi tu, cei ca fratele meu nu sunt bine primiţi în oraşul acesta. Este bântuită de o creatură destul de periculoasă, aşa că oamenii se ţin departe de ea, până şi câinii o ocolesc.

Avea dreptate că prin casa aceea umbla o creatură destul de periculoasă. Vraciul scrijelise un semn pe partea interioară a uşii din spate.

γ I

Era litera grecească gama, care se folosea şi pentru o stafie şi pentru un duh. Numărul din dreapta era unu, însemnând că era un duh de prim rang, adică destul de periculos cât să-l aducă pe un om în pragul nebuniei.

— Numele lui a fost Matty Barnes, zise Andrew, şi a ucis şapte oameni în oraşul acesta, poate chiar mai mulţi. Avea nişte mâini uriaşe, pe care le folosea ca să-şi strângă victimele de gât. Majoritatea erau tinere femei.

Se spunea că le aducea aici şi le lua viaţa chiar în odaia aceasta. Până la urmă, una dintre femei s-a zbătut, i-a scăpat şi l-a rănit, înfigându-i un ac de pălărie în ochi. El a murit încet, din pricina otrăvii care i-a pătruns în sânge. John se pregătea să-i convingă stafia să plece de aici, dar i-a venit o idee mai bună. Dintotdeauna a vrut să se întoarcă în Priestown, într-o bună zi, şi să înfrunte Urgia, aşa că s-a gândit că ar fi bine să se asigure că această cale spre catacombe îi va rămâne la îndemână. Nimeni nu vrea să cumpere o casă bântuită.

Deodată, am simţit aerul devenind mai rece, iar flăcările lumânărilor noastre începură să pâlpâie. Era un spirit prin împrejurimi şi se apropia cu fiecare secundă. Mai înainte să respir a doua oară, sosi. Nu l-am putut chiar vedea, dar am simţit ceva pândind din colţul îndepărtat al bucătăriei; ceva ce se uita fix şi ameninţător la mine.

Faptul că nu-l puteam vedea cum trebuie înrăutăţea lucrurile. Cele mai puternice spirite pot alege, după plac, să fie vizibile

sau nu. Spiritul lui Matty Barnes îmi arăta doar cât de puternic era, ţinându-se ascuns, totuşi dându-mi de veste că nu mă scăpa din ochi. Mai mult, îi puteam simţi gândurile rele. Îşi dorea să fim bolnavi şi, cu cât mai curând am fi plecat de acolo, cu atât mai bine.

— Mi se năzare mie sau s-a făcut deodată foarte frig aici? Întrebă Andrew.

— Este într-adevăr foarte rece, am zis eu, fără să-i pomenesc despre prezenţa spiritului, căci n-avea niciun rost să-l înfricoşez mai mult decât era deja.

— Atunci, hai să ne mişcăm, zise Andrew, pornind-o către scara pivniţei.

Casa nu se deosebea cu nimic de cele mai multe case cu acoperişul plat din oraşele Comitatului: două odăi la etaj, cu alte două odăi la parter şi o mansardă pe sub streşini. Iar uşa din bucătărie spre pivniţă era situată întocmai ca aceea de la Horshaw, unde Vraciul mă dusese în cea dintâi noapte când intrasem la el în ucenicie. Şi casa de acolo era bântuită de o stafie şi, ca să vadă dacă eram potrivit pentru viitoarea mea meserie, Vraciul îmi poruncise să cobor în pivniţă la miezul nopţii. Fusese o noapte pe care n-o mai uitasem de atunci; şi acum mă trec fiorii când mă gândesc la ea.

Andrew şi cu mine am coborât treptele până în pivniţă. Podeaua cu dale de piatră era goală, în afară de un morman de pături şi covoare vechi. Părea destul de ferită de umezeală, deşi se simţea un puternic miros de mucegai. Andrew mi-a întins lumânarea lui, apoi a dat repede păturile la o parte, descoperind o trapă de lemn.

— Sunt multe căi de a pătrunde în catacombe, zise el, dar aceasta este cea mai simplă şi cea mai puţin riscantă. Foarte probabil n-o să întâlneşti prea mulţi oameni cotrobăind pe-acolo.

A ridicat trapa şi am putut vedea o scară de piatră adâncindu-se în beznă. Se simţea un miros de pământ jilav şi de putregai. Andrew şi-a luat lumânarea înapoi şi a coborât el primul, spunându-mi să aştept puţin. Apoi, a strigat:

— Vino jos, dar lasă trapa deschisă. S-ar putea să avem nevoie să ieşim pe ea în cea mai mare grabă.

Am lăsat sacul Vraciului, cu pelerinele, în pivniţă şi l-am urmat, ţinând strâns în continuare toiagul magistrului meu.

Când am ajuns jos, spre surprinderea mea, m-am trezit călcând pe pietre de caldarâm şi nu în noroiul la care mă aşteptasem. Catacombele erau pavate, la fel ca şi străzile de deasupra. Oare aşa fuseseră făcute de către oamenii care locuiseră aici înainte de a se construi oraşul, oamenii aceia care i se închinaseră Urgiei? Dacă aşa era, atunci străzile din Priestown fuseseră copiate după acelea ale catacombelor.

Andrew porni fără alte vorbe şi am avut senzaţia că voia să termine odată cu toată treaba asta. Eu unul asta voiam.

La început, tunelul era destul de larg pentru ca doi oameni să păşească unul lângă altul, dar bolta pietruită era joasă, iar Andrew era silit să meargă cu capul plecat. Nu era de mirare că Vraciul îi numise Poporul Mic. Constructorii catacombelor fuseseră, cu siguranţă, mult mai scunzi decât oamenii din zilele noastre.

Nu după mult, tunelul începu să se îngusteze; pe alocuri era deformat, de parcă greutatea catedralei şi a clădirilor de deasupra îl turtise. Ici şi colo, pietrele de pavaj care căptuşeau deopotrivă bolta şi pereţii căzuseră, îngăduind noroiului şi mâzgii să se reverse prin crăpături şi să se scurgă în jos, pe pereţi. Nu se auzea decât un zgomot de apă care picura, în depărtare, şi ecoul ghetelor noastre bocănind pe pietre.

Curând, galeria se îngustă şi mai mult. Am fost nevoit să merg în spatele lui Andrew, până când calea s-a împărţit în două tunele şi mai mici încă. După ce am apucat-o pe cel din stânga, am ajuns la o nişă, care se adâncea în zid, în stânga noastră. Acolo Andrew se opri şi ridică lumânarea, astfel încât să-i lumineze mai bine interiorul. Am tresărit de groază la priveliştea care mi s-a arătat. Erau câteva rânduri de rafturi, toate pline cu oase: cranii cu găvanele ochilor goale, oase de picioare, oase de mâini, oase de degete şi oase pe care nu le-am recunoscut, de diferite mărimi, toate de-a valma. Şi toate de om!

— Catacombele sunt pline de cripte ca aceasta, zise Andrew. Nu e deloc plăcut să te rătăceşti prin bezna de pe aici.

Oasele erau, de asemenea, mici, ca de copii. Erau neîndoielnic rămăşiţele Poporului Mic.

Am mers mai departe şi, curând, am putut auzi o apă curgând vijelioasă în faţa noastră. Şi, după primul colţ, am văzut-o – mai degrabă un pârâu mic, decât un izvor subteran.

— Curge pe sub strada principală din faţa catedralei, zise Andrew arătând spre apa întunecată, şi o vom trece pe aici…

Erau nişte pietre de sprijin, nouă în total, late, netede şi drepte, dar fiecare dintre ele sub apă, la mică adâncime.

Din nou Andrew îmi arătă drumul, păşind fără efort din piatră în piatră. În capătul celălalt se opri şi se întoarse ca să mă urmărească traversând.

— Este uşor în noaptea asta, zise el, dar după câte o ploaie sănătoasă, nivelul apei poate fi mult deasupra pietrelor. Atunci eşti cu adevărat în primejdie de-a fi măturat de şuvoi.

Am continuat să mergem şi zgomotul apei năvalnice începu să se stingă, pe măsură ce ne îndepărtam.

Andrew se opri deodată şi am putut zări pe deasupra umărului său că ajunseserăm la o poartă. Dar ce poartă! Nu mai văzusem niciodată una la fel! Din podea până-n tavan şi din perete în perete, un grilaj de metal astupa complet tunelul, un metal care strălucea în lumina lumânării lui Andrew. Părea să fie un aliaj care conţinea mult argint şi care fusese făurit de un fierar cu o mare pricepere. Fiecare bară era făcută nu dintr-o singură bucată groasă, ci din mai mulţi drugi mai subţiri, răsuciţi ca să închipuie o spirală. Lucrătura era foarte complexă: erau sugerate modele şi forme diverse, dar cu cât mă uitam mai atent, cu atât mi se părea că se schimbă.

Andrew se întoarse şi îşi aşeză o mână pe umărul meu.

— Iat-o, asta este Poarta de Argint! Acum ascultă, zise el, e important. Este cineva pe aproape? Vreo creatură a Întunericului?

— Nu mi se pare, răspunsei eu.

— Nu-i destul, pufni Andrew, cu glas răguşit. Trebuie să fii sigur! Dacă îl lăsăm pe monstrul acesta să scape, o să dea iama în tot Comitatul, nu doar în preoţi!

Ei bine, eu nu simţeam frigul, avertismentul obişnuit că vreo creatură a Întunericului era prin apropiere. Aşadar, ăsta era un semn că nu exista nicio primejdie. Dar Vraciul îmi spusese întotdeauna să mă încred în instinctele mele, prin urmare, ca să mă asigur încă o dată, am tras adânc aer în piept şi m-am concentrat cât am putut.

Nimic. Nu simţeam absolut nimic.

— Nu e nimeni, i-am spus lui Andrew.

— Eşti sigur? Eşti foarte sigur?

— Sunt sigur.

Andrew se lăsă deodată în genunchi şi îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor. Era o uşiţă mică, arcuită, în grilaj, dar încuietoarea sa metalică era foarte aproape de pământ şi de aceea îngenunchease Andrew. Cu foarte mare băgare de seamă, strecură o cheiţă minusculă în încuietoare. Mi-am adus aminte de uriaşa cheie atârnată la vedere pe unul dintre pereţii atelierului său. Ai fi crezut că o cheie cu cât era mai mare, cu atât era mai importantă, dar aici era pe dos. Care putea fi mai importantă decât micuţa cheie pe care Andrew o ţinea acum în mână? Una care ţinea întreg Comitatul la adăpost de Urgie.

Părea că Andrew făcea eforturi s-o potrivească în rosturi. În cele din urmă, o răsuci în încuietoare, deschise poarta şi se ridică în picioare.

— Tot mai vrei să faci asta? Întrebă el.

Am dat din cap, apoi am îngenuncheat, am împins toiagul prin portiţa deschisă după care am trecut dincolo, de-a buşilea. Numaidecât Andrew încuie poarta în urma mea şi îmi întinse cheiţa prin grilaj. Am vârât-o în buzunarul pantalonilor, îndesând-o adânc în pilitura de fier.

— Noroc, zise Andrew. O să mă întorc în pivniţă şi o să aştept o oră, în caz că te întorci tot pe aici, din cine ştie ce cauză. Dacă nu apari, mă duc direct acasă. Aş fi vrut să-ţi fiu de ceva mai mult ajutor. Eşti un băiat curajos, Tom. Sincer, mi-aş fi dorit să am curajul să vin cu tine.

I-am mulţumit, m-am întors şi, cu toiagul în mâna stângă şi lumânarea în cea dreaptă, am luat-o prin beznă de unul singur. Peste câteva clipe, întreaga grozăvie a ceea ce pornisem să fac se pogorî asupra mea. Îmi pierdusem minţile? Eram acum în bârlogul Urgiei, care putea să apară în orice moment. Unde-mi fusese capul? Poate că deja ştia că mă aflu aici!

Dar am tras adânc aer în piept şi mi-am făcut curaj cu gândul că, dacă nu dăduse buzna pe Poarta de Argint când o descuiase Andrew, poate că demonul nu era chiar atoateştiutor. Şi dacă într-adevăr catacombele erau într-atât de întinse cum susţinea lumea, atunci Urgia putea fi în clipa aceea la câteva mile distanţă. În orice caz, ce mai puteam

face altceva decât să merg mai departe? Vieţile Vraciului şi a lui Alice depindeau de ce izbuteam să fac eu.

Am mers vreo douăzeci de minute până să ajung la o răscruce a tunelului. Amintindu-mi ce-mi spusese fratele Peter, am ales calea din stânga. Aerul din jurul meu deveni mai rece şi am simţit că nu mai eram singur. În depărtare, dincolo de bătaia razelor lumânării, erau nişte forme mărunte, slăbuţe, luminoase, fâlfâind ca liliecii, ba intrând, ba ieşind din criptele înşiruite de-a lungul zidurilor tunelului. Nu s-au apropiat prea mult de mine, dar am fost sigur că erau spiritele unora din Poporul Mic. Spiritele acestea nu mă îngrijorau prea tare; eu Urgia nu mi-o puteam scoate din minte.

Am ajuns la colţ şi, când am luat-o la stânga, am simţit ceva sub talpă şi mi-a fugit piciorul. Călcasem pe ceva moale şi lipicios.

M-am dat înapoi şi am ridicat lumânarea ca să mă uit mai atent. Când am văzut ce era, au început să-mi tremure genunchii şi lumânarea să-mi salte nebuneşte în mâna fără vlagă. Era o pisică moartă. Dar nu faptul că era moartă mă speriase aşa, ci modul în care murise.

Fără îndoială, găsise un loc prin care pătrunsese în catacombe, în căutare de şoareci sau de şobolani, dar dăduse peste un sfârşit cumplit. Zăcea pe burtă, cu ochii ieşiţi din orbite. Bietul animal fusese strivit, într-atât încât nicăieri leşul n-avea mai mult de un deget grosime. Fusese stropşită de pietrele pavajului, dar limba ei, ieşită în afară, încă mai lucea, aşadar nu murise de prea multă vreme. M-am cutremurat de groază. Fusese „tescuită”, fără îndoială. Dacă mă descoperea Urgia, urma să am şi eu aceeaşi soartă.

Mi-am grăbit pasul, dornic să mă îndepărtez de priveliştea aceea cumplită, şi, în cele din urmă, am ajuns la picioarele unei scări abrupte cu trepte de piatră, care conducea spre o uşă de lemn. Dacă fratele Peter avea dreptate, în spatele acesteia se afla pivniţa de vinuri din casa preoţilor.

Am urcat scara până sus şi m-am folosit de cheia Vraciului. În clipa următoare, împingeam uşor de uşa descuiată. Odată intrat în pivniţă, am închis uşa după mine, dar n-am mai încuiat-o.

Pivniţa era foarte mare, cu nişte butoaie uriaşe de bere şi rânduri-rânduri de stative prăfuite, pline cu sticle de vin, unele

care în mod vădit stăteau acolo de multă vreme, căci erau învelite în pânze de păianjen. Era o linişte de moarte acolo, jos, şi, cel puţin dacă nu era cineva pitit, care mă pândea, încăperea părea cu totul pustie. Bineînţeles, lumânarea nu lumina decât până la o mică distanţă în jurul meu şi, în spatele butoaielor celor mai apropiate de mine, era o beznă care ar fi putut ascunde orice.

Înainte de a pleca din casa lui Andrew, fratele Peter îmi spusese că preoţii coborau în pivniţă o dată pe săptămână, ca să ia sticlele de vin de care aveau nevoie, iar celor mai mulţi dintre ei nici prin vis nu le-ar fi trecut să coboare în catacombe, de frica Urgiei. Dar nu putea băga mâna-n foc şi pentru oamenii Inchizitorului: nu erau de prin părţile locului şi nu ştiau destule cât să se teamă. Mai mult de atât, se serveau singuri, cât pofteau, cu bere şi foarte probabil că nu se mulţumeau cu un singur butoi.

Am străbătut pivniţa în lung, cu multă grijă, oprindu-mă la fiece zece paşi, ciulind urechea. În cele din urmă, am putut vedea uşa care dădea în culoar şi acolo, în tavan, în partea dreaptă, chiar la muchia peretelui, era un chepeng mare de lemn. Aveam şi noi unul la fel, acasă. Ferma noastră se numise, odinioară, Ferma Berarului, pentru că producea bere pentru toate fermele şi tavernele din împrejurimi. După cum îmi explicase fratele Peter, trapa aceasta se folosea ca să se care butoaiele şi damigenele înăuntru şi afară din pivniţă, fără să mai fie nevoie să treacă prin prezbiteriu. Şi avusese dreptate că avea să fie calea cea mai la îndemână de a evada. Dacă o foloseam, cu siguranţă riscam să fiu zărit, dar ca să mă întorc la Poarta de Argint ar fi însemnat să mă întâlnesc probabil cu Urgia, iar, după ce fusese închis, Vraciul poate că n-ar fi fost destul de puternic ca să-l înfrunte. În plus, trebuia să ţin cont şi de blestemul Vraciului. Chiar dacă el credea sau nu în blestem, nu se cuvenea să forţezi mâna sorţii.

Erau nişte butoaie mari de bere, puse în picioare, care se ridicau până la chepeng. Aşezând lumânarea pe unul dintre ele şi rezemând toiagul de el, m-am căţărat pe un altul şi am izbutit să ajung la încuietoare, care era astfel fixată în lemnul chepengului, încât să poată fi încuiată şi descuiată şi din afară şi dinăuntru. Era destul de simplă şi cheia Vraciului a funcţionat din nou, dar am lăsat chepengul închis,

deocamdată, în caz că i-ar fi căzut cuiva din afară ochii pe el.

Am descuiat uşa dinspre culoar la fel de uşor, răsucind cheia foarte încet, ca să nu scoată niciun zgomot. Asta m-a făcut să-mi dau seama cât de norocos era Vraciul să aibă un frate lăcătuş.

După aceea, am crăpat uşa cu grijă şi am păşit într-un culoar lung, îngust, cu dale de piatră pe jos. Era pustiu, dar cam la vreo douăzeci de paşi în faţa mea, pe partea dreaptă, puteam vedea o torţă pâlpâind într-un suport de perete, deasupra unei uşi închise. Acolo trebuia să fie camera paznicilor despre care mă prevenise fratele Peter. Dincolo de ea, pe culoar, era o a doua uşă, iar, mai departe, o scară de piatră pe care, foarte probabil, se ajungea la încăperile de deasupra.

Am mers în vârful picioarelor pe culoar până la prima uşă, ţinându-mă mereu în umbră. Apropiindu-mă de camera paznicilor, am putut auzi mai multe zgomote venind dinspre ea. Cineva tuşea, altcineva râdea, pe fundalul murmurului celor care vorbeau.

Deodată, mi-a sărit inima. Am auzit o voce groasă, foarte aproape de uşă, dar, mai înainte de a mă putea ascunde, uşa se deschise larg, împinsă cu putere. A fost cât pe-aci să mă izbească, dar m-am dat iute un pas înapoi şi m-am lipit cu spatele de pietrele colţuroase ale zidului. Nişte cizme grele răsunară pe culoar.

— Trebuie să mă întorc la munca mea, zise o voce pe care am recunoscut-o imediat.

Era Inchizitorul şi îi vorbea cuiva care stătea chiar în pragul uşii!

— Trimite pe cineva să-l aresteze pe fratele Peter, continuă el, şi aduceţi-l la mine după ce termin cu celălalt. Părintele Cairns poate că ne-a păgubit de un prizonier, deşi ştie el cine-a fost de vină, sunt încredinţat de asta. Barem a avut bunul simţ să mi-l denunţe. Să-i legaţi bunului frate mâinile strâns la spate, fără milă. Sfoara să-i pătrundă adânc în carne, ca să ştie exact cu cine are de-a face! O să primească mai mult decât cuvinte mustrătoare, fiţi siguri de asta! Fierul roşu o să-i smulgă curând limba din gură!

În loc de răspuns, izbucni un hohot de râs zgomotos şi crud din partea gardienilor. Apoi, curentul de aer pe care-l stârni când închise uşa, îi umflă Inchizitorului pelerina lungă şi

neagră, iar el se îndreptă grăbit spre scara de piatră din capătul culoarului.

Dacă ar fi întors capul, m-ar fi văzut negreşit! Pentru o clipă, am crezut că avea să se oprească la uşa celulei prizonierilor, dar, spre marea mea uşurare, a continuat să urce treptele, dispărând din vedere.

Bietul frate Peter! Avea să fie interogat, dar nu exista niciun mijloc prin care să-l avertizez. Eu fusesem prizonierul la care se referise Inchizitorul. Urma să-l supună la cazne pentru că mă lăsase să scap. Şi nu doar atât – părintele Cairns îi spusese Inchizitorului despre mine. Acum, că pusese mâna pe Vraci, Inchizitorul avea să vină şi după mine. Trebuia să-mi salvez magistrul mai înainte să fi fost prea târziu pentru amândoi!

Aproape c-am făcut o mare greşeală atunci, pornind pe culoar către celulă; în orice caz, în ultima clipă mi-am dat seama că porunca Inchizitorului avea să fie dusă la îndeplinire fără întârziere. Într-adevăr, uşa camerei paznicilor se deschise din nou şi doi oameni ieşiră pe culoar, învârtind ciomegele în mâini, şi se îndreptară către scară.

Când uşa fu închisă la loc de către cei dinăuntru, am rămas din nou descoperit vederii, dar norocul a ţinut încă o dată cu mine, căci nici paznicii n-au întors capul. După ce au urcat scara şi au dispărut, am mai aşteptat câteva clipe, până când ecoul bocancilor li se stinse în depărtare, iar. Inima mea încetă să mai zvâcnească atât de nebuneşte. Atunci abia am auzit celelalte glasuri, din celula din faţă. Cineva plângea, altcineva îngâna o rugăciune. Am grăbit paşii către acolo şi am ajuns la o uşă metalică masivă, a cărei treime de sus era decupată şi închisă cu bare de metal verticale.

Am ridicat lumânarea la zăbrele şi am aruncat o privire înăuntru. În lumina şovăielnică, temniţa arăta oribil, dar mirosea şi mai abitir. Erau aproape douăzeci de oameni înghesuiţi în încăperea aceea mică. Unii erau întinşi pe podea şi păreau adormiţi. Alţii stăteau cu spatele sprijinit de zid. O femeie stătea în picioare, aproape de uşă – vocea ei o auzisem eu. Bănuisem că îngâna o litanie, dar lălăia doar silabe fără sens, iar ochii i se rostogoleau în cap de parcă îşi pierduse minţile din pricina celor prin care trecuse.

Nu-i vedeam nici pe Vraci, nici pe Alice, dar asta nu însemna că nu erau înăuntru. Cei pe care îi găsisem erau, fără nicio

îndoială, prizonierii. Prizonierii Inchizitorului, gata de a fi arşi pe rug.

Fără să mai pierd timpul, mi-am lăsat toiagul jos, am descuiat uşa şi am deschis-o binişor. Voiam să intru şi să-i caut pe Vraci şi pe Alice, dar nici nu crăpasem bine uşa când femeia care lălăia făcu un pas spre mine şi-mi tăie calea.

A strigat ceva, scuipându-mi cuvintele în obraz. Nu puteam înţelege ce spunea, dar ridicase vocea într-atât, încât mă tot uitam înapoi, speriat, spre camera gardienilor. În câteva secunde, au venit şi alţii în spatele ei, împingând-o pe uşă afară, în coridor. În stânga ei era o fată, doar cu vreun an mai mare ca Alice. Avea ochii mari şi căprui şi-o faţă blajină, ceea ce m-a încurajat să-i vorbesc.

— Caut pe cineva… am început eu, aproape în şoaptă.

Înainte să mai apuc să zic ceva, ea şi-a deschis gura larg, parcă pregătindu-se să vorbească, dezvelindu-şi două rânduri de dinţi stricaţi, unii sparţi, alţii negri de carii. În loc de cuvinte, un râs zgomotos îi gâlgâi din fundul gâtlejului şi imediat se porni un tumult din partea celorlalţi din jurul ei. Oamenii aceştia fuseseră schingiuiţi şi petrecuseră zile, poate chiar săptămâni de-a rândul sub ameninţarea morţii. Degeaba i-ai fi rugat să se stăpânească ori să păstreze liniştea. Mă împungeau cu degetele şi un vlăjgan stângaci, cu membrele lungi şi ochi sălbatici, m-a apucat strâns de mâna stângă şi a început să mi-o smucească în sus şi-n jos.

— Mulţumesc! Mulţumesc! Strigă el, iar strânsoarea deveni atât de puternică încât am crezut c-o să-mi fărâme oasele.

Am reuşit să-mi smulg mâna dintr-a lui, mi-am luat toiagul de jos şi m-am dat înapoi câţiva paşi. În orice clipă paznicii ar fi putut auzi acum gălăgia, ieşind pe culoar să vadă ce se întâmpla. Şi dacă Vraciul şi Alice nu se aflau în celula aceea? Dacă îi ţineau într-altă parte?

Acum era prea târziu, pentru că, împins violent din spate, deja treceam înapoi prin dreptul uşii paznicilor şi, peste alte câteva clipe, ajungeam la uşa pivniţei de vinuri. Am aruncat o privire peste umăr şi am văzut un şir lung de oameni urmându-mă. Măcar acum nu mai striga nimeni, dar încă făceau prea mult zgomot, după părerea mea. Mai nădăjduiam doar că paznicii băuseră zdravăn. Erau probabil obişnuiţi cu larma prizonierilor; nu se aşteptau la o evadare.

Odată ajuns în pivniţa de vinuri, m-am urcat pe un butoi şi, făcând echilibristică, am împins repede chepengul în sus. Prin deschizătura chepengului am zărit un contrafort de piatră de la exteriorul zidului catedralei şi am simţit un val de aer rece şi de apă lovindu-mă în obraz. Ploua cu găleata.

Şi alţi oameni se urcaseră pe butoaie. Vlăjganul care îmi mulţumise, mă îmbrânci cu umărul în lături şi începu să se caţere prin gura chepengului afară. Peste câteva clipe, era sus, ţinând o mână întinsă către mine, oferindu-se să mă ajute să urc.

— Hai odată! Şuieră el.

Am şovăit. Aş fi vrut să văd mai întâi dacă Vraciul şi Alice ieşiseră din celulă. Apoi, a fost prea târziu, fiindcă o femeie se căţărase pe butoi lângă mine şi îşi ridică braţele către bărbatul care, fără şovăire, o apucă de încheieturile mâinilor şi o trase în sus, prin chepengul deschis.

După aceea, mi-am ratat şansa. Veniră alţii şi alţii, aproape luptându-se între ei, în disperarea de a ieşi mai repede. Totuşi, nu toţi se îmbulzeau. Un alt bărbat a culcat un butoi şi l-a rostogolit spre cel pus în picioare sub chepeng, astfel încât să servească drept treaptă şi să uşureze căţăratul. Tot el o ajută şi pe o bătrână să urce şi o împinse de picioare, în timp ce omul de afară o apucă de încheieturile mâinilor şi o ridică încet, până sus.

Prizonierii ieşeau prin chepeng, dar pe uşa pivniţei de vinuri continuau să vină şi alţii, iar eu mă tot uitam la fiecare, sperând să fie Vraciul sau Alice.

Un nou gând îmi fulgeră atunci prin minte. Dacă vreunul dintre cei căutaţi de mine era prea bolnav sau prea slăbit ca să se mişte şi nu putuse să părăsească temniţa?

N-aveam ce face. Trebuia să mă întorc şi să verific. Am sărit de pe butoi, dar era prea târziu: o exclamaţie, apoi nişte voci mânioase. Bocanci tropăind de-a lungul culoarului. O namilă de paznic năvălind în pivniţă, agitând un ciomag deasupra capului. Se opri, se uită în jur şi, cu un muget de furie, se repezi drept spre mine.

CAPITOLUL 10

SCUIPATUL FETEI

Fără nicio clipă de şovăială, am apucat toiagul şi am suflat în lumânare, cufundând toată pivniţa în beznă, mişcându-mă repede în direcţia uşii care ducea spre catacombe.

În urmă s-a iscat un vălmăşag îngrozitor: strigăte, ţipete şi zgomote de încăierare. Uitându-mă înapoi, am văzut un alt paznic venind cu o torţă în pivniţă, aşa că m-am strecurat în spatele rafturilor de sticle, adăpostindu-mă de lumina care venea dinspre uşa din peretele îndepărtat.

Mă simţeam cumplit să-i las pe Vraci şi pe Alice şi să plec. Nu vă pot spune ce era în sufletul meu: ajunsesem până aici şi tot nu fusesem în stare să-i salvez. Nu mai nădăjduiam decât că, fără să fi băgat eu de seamă, izbutiseră, în zăpăceala aceea, să iasă afară. Amândoi vedeau bine pe Întuneric şi, dacă *eu* reuşisem să găsesc uşa spre catacombe, la fel ar fi putut s-o găsească şi ei. Am simţit că vreo câţiva dintre prizonieri îmi urmaseră exemplul, îndepărtându-se de paznici, adâncindu-se în ungherele întunecate ale pivniţei. Câţiva păreau să fie chiar în faţa mea. Poate că printre ei se aflau şi magistrul meu şi Alice, dar nu puteam risca să-i strig şi să atrag astfel atenţia paznicilor. Când îmi alesesem calea de scăpare, strecurându-mă printre rafturile cu sticle de vin, mi se păruse că văd, în faţa mea, uşa dinspre catacombe deschizându-se şi închizându-se repede, dar era prea Întuneric ca să fiu sigur.

Câteva momente mai târziu, ieşeam pe acea uşă. În clipa în care am închis-o în urma mea, m-am trezit cufundat într-o beznă atât de groasă că, pentru câteva secunde, nu mi-am putut zări nici mâinile, oricât mi le apropiam de ochi. Am stat nemişcat, în vârful scării, aşteptând disperat să mi se obişnuiască ochii cu Întunericul.

Îndată ce am început să desluşesc treptele, am coborât cu băgare de seamă şi am mers de-a lungul tunelului, cât am putut de repede, conştient că, până la urmă, cineva din pivniţă avea să verifice şi uşa aceea: n-o încuiasem la ieşire, gândindu-mă că Alice şi Vraciul ar fi putut fi imediat în urma mea.

De obicei mă descurc să văd pe Întuneric, dar, în catacombele astea, bezna părea să se facă din ce în ce mai

neagră, aşa că a trebuit să mă opresc şi să scot cutia cu iască şi amnarul din buzunarul hainei. Am îngenuncheat şi am presărat o grămăjoară de iască pe pietre. Apoi m-am folosit iute de amnar şi de fier ca să produc o scânteie, iar, peste câteva secunde, izbuteam să-mi aprind lumânarea.

Luminându-mi calea cu lumânarea, am înaintat mai cu spor, dar aerul din jurul meu devenea din ce în ce mai rece, cu fiecare pas şi, nu foarte departe în faţa mea puteam vedea umbre sinistre dansând pe ziduri. Din nou au apărut formele luminoase albe, forfotind încolo şi încoace printre umbre, dar, de data aceasta, erau mult mai departe decât prima oară. Spiritele se strângeau într-un ghem. Trecerea mea de mai devreme prin tunele le tulburase.

M-am oprit. Asta ce mai era? Undeva, la distanţă, am auzit urletul unui câine. Am încremenit locului, cu inima bătându-mi de mai să-mi spargă pieptul. Era un câine adevărat sau Urgia? Andrew pomenise despre un câine uriaş, negru, cu colţi ascuţiţi. Urgia era, într-adevăr, un câine uriaş. Am încercat să-mi spun că în clipa aceea auzeam doar un câine oarecare, unul care descoperise cumva o cale de a pătrunde în catacombe. La urma urmelor, dacă o pisică putuse ajunge până aici, de ce n-ar fi putut şi un câine?

Urletul se auzi din nou, adăstând în aer o vreme destul de lungă, ecoul lui străbătând, tremurător, lungile tuneluri. Oare se afla în faţa sau în spatele meu? În tunelul acesta sau în altul? N-aş fi putut spune. Dar cu Inchizitorul şi oamenii lui pe urmele mele, nu aveam altă şansă decât să mă îndrept spre poartă.

Aşadar am mers grăbit, tremurând de frig, ocolind pisica stârcită, până când am ajuns în locul unde braţele tunelului se întâlneau. În cele din urmă, după o cotitură, am văzut Poarta de Argint. Dar m-am oprit ca fulgerat, mi s-au tăiat picioarele şi mintea mi-a paralizat de spaimă. Căci în faţa mea, în bezna de dincolo de razele lumânării, mă aştepta cineva. O siluetă negricioasă stătea aşezată pe podea, lângă poartă, cu spatele sprijinit de perete şi capul plecat. Să fi fost unul dintre prizonierii evadaţi? Cineva care ajunsese la poartă mai înaintea mea?

Nu mă puteam întoarce înapoi, aşa că am mai făcut vreo câţiva paşi către poartă, ţinând lumânarea ridicată. Un obraz

bărbos se întoarse către mine.

— Ce te-a reţinut? Se auzi un glas, pe care l-am recunoscut. Te aştept de aproape cinci minute!

Era Vraciul, teafăr şi nevătămat! M-am repezit înainte, năpădit de un sentiment de mare uşurare pentru faptul că izbutise să scape. Avea o vânătaie urâtă deasupra ochiului stâng, iar gura îi era umflată. În mod vădit fusese bătut.

— Te simţi bine? L-am întrebat eu, îngrijorat.

— Da, băiete. Mai lasă-mă doar câteva clipe, ca să-mi recapăt răsuflarea şi-o să fiu ca bradul. Tu deschide poarta şi o să plecăm de aici mintenaş.

— Alice a fost cu dumneata? L-am întrebat eu. Aţi fost închişi în aceeaşi celulă?

— Nu, băiete. Mai bine o dai uitării. Nu-i nimic de capul ei. Nu aduce decât necazuri şi oricum nu mai putem face nimic ca s-o ajutăm în momentul ăsta.

— Vocea lui suna nemiloasă şi tăioasă.

— Chiar merită ce o să i se întâmple.

— Rugul? Am întrebat eu. N-ai fost niciodată de acord cu arderea unei vrăjitoare, ca să nu mai vorbim că-i doar o fată, şi apoi chiar dumneata i-ai spus lui Andrew că e nevinovată.

Eram uluit. El n-avusese niciodată încredere în Alice, dar mă durea să-l aud vorbind în felul acela, mai ales după ce el însuşi fusese la un pas de a împărtăşi aceeaşi soartă. Dar cu Meg cum fusese? Cu siguranţă că nu se arătase întotdeauna atât de nepăsător şi de lipsit de inimă…

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, eşti treaz sau visezi? Mă întrebă Vraciul, cu glasul plin de enervare şi nerăbdare. Hai odată, ieşi din starea asta! Scoate cheia şi deschide poarta!

Eu încă şovăiam, când el întinse mâna spre mine.

— Dă-mi toiagul, băiete! Am stat în celula aia jilavă mult prea mult, şi-n seara asta mă junghie bătrânele mele oase…

Întinsesem mâna să i-l dau, dar când degetele sale erau cât pe ce să se strângă în jurul lui, am sărit deodată înapoi, îngrozit.

N-a fost doar surpriza că m-a îngreţoşat deodată răsuflarea sa fierbinte, puturoasă, care m-a pălit drept în faţă. Ci faptul că ţinea întinsă spre mine mâna dreaptă! Mâna dreaptă, nu

stânga!
Nu era Vraciul! Nu era magistrul meu!

În timp ce mă holbam, încremenit în loc, mâna îi căzu din nou pe lângă trup şi apoi, ca un şarpe, începu să se răsucească spre mine pe dalele de piatră. Mai înainte de a putea eu face vreo mişcare, braţul lui se subţie şi se întinse de ajunse de două ori mai lung, iar mâna mă înşfăcă de gleznă, strângând-o tare, dureros de tare. Primul meu imbold a fost să încerc să mă smulg din cumplita încleştare, dar ştiam că nu aşa o să scap. Am rămas neclintit.

Am încercat să mă concentrez. Am strâns tare toiagul în mână şi-am încercat să-mi supun frica, amintindu-mi să respir. Eram îngrozit, dar, deşi corpul nu mi se mişca, mintea îmi lucra intens. Era o singură explicaţie pentru ceea ce mi se întâmpla şi aceasta mă făcu să mă cutremur: aveam în faţa mea Urgia!

Străduindu-mă din răsputeri să mă adun, am cercetat cu atenţie creatura care-mi aţinea calea, căutând disperat ceva care să mă fi ajutat cât de puţin. Arăta întocmai ca Vraciul şi avea întocmai glasul lui. Era cu neputinţă să spui care era diferenţa, în afară de mâna ca şarpele.

După ce am privit-o câteva clipe, m-am simţit niţel mai bine. Era un truc pe care Vraciul mă învăţase: când suntem faţă în faţă cu spaimele noastre cele mai mari, trebuie să ne concentrăm puternic şi să ne lăsăm toate sentimentele deoparte.

„Înăbuşe-le de fiecare dată, băiete!” îmi spusese el odată. „Întunericul se hrăneşte cu frica noastră, iar, cu o judecată rece şi o burtă goală, bătălia este pe jumătate câştigată mai înainte de-a o începe.”

Şi a mers! Corpul a încetat să-mi mai tremure şi m-am simţit mai liniştit, aproape relaxat.

Urgia îmi dădu drumul la gleznă şi mâna i se strânse la loc, până la mărimea normală. Creatura se ridică în picioare şi făcu un pas spre mine. Atunci am auzit un zgomot ciudat: nu bocănitul ghetelor la care mă aşteptam, ci mai degrabă râcâitul unor gheare uriaşe pe dalele de piatră. Urgia, în mers, punea în mişcare şi aerul din jur, de aceea flacăra lumânării

începu să pâlpâie, deformând umbra falsului Vraci pe Poarta de Argint.

Am îngenuncheat iute şi-am pus lumânarea şi toiagul pe podea, între noi doi. O clipă mai târziu, eram din nou în picioare, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor, umplându-mi pumnii cu sare dintr-unul şi cu pilitură de fier din celălalt.

— *Pierzi vremea de pomană, zău,* spuse Urgia, şi glasul său nu mai semănă, dintr-odată, deloc cu al Vraciului. Răguşit şi profund, se prelungi zbârnâind prin pietrele catacombelor, vibrând în sus prin tălpile ghetelor mele şi clănţănindu-mi dinţii în gură. *Trucuri vechi, care la mine nu ţin. Sunt de prea multă vreme pe lumea asta, zău aşa, ca să mai fiu rănit cu prafuri de-astea! Bătrânul, magistrul tău, a încercat odată, dar nu i-a fost de niciun folos. Dimpotrivă.*

Am şovăit, însă numai o clipă. Poate că minţea şi atât – oricum merita să încerc. Dar atunci, prin pilitura de fier, mâna mea stângă a dat de un obiect dur. Era cheiţa micii uşi din Poarta de Argint. Nu puteam risca s-o pierd tocmai pe ea.

— *Ahhh… ai dat de ce am eu nevoie, e la tine,* zise Urgia cu un zâmbet subţire.

Îmi citise gândurile? Sau probabil îmi citise expresia de pe faţă sau poate ghicise? Oricum ar fi fost, nimerise prea repede.

— *Ascultă,* zise el, cu o expresie vicleană pe chip, *dacă Bătrânul n-a putut să mă oprească, atunci tu ce şanse ai? Niciuna! Ceilalţi or să vină curând aici, să te caute. Nu auzi deja paznicii? O să arzi pe rug! O să arzi laolaltă cu ceilalţi! Nu există altă cale de scăpare decât prin poarta asta. Nicio altă cale, vezi bine. Aşadar, foloseşte-te de cheie acum, până nu e prea târziu!*

Urgia stătea într-o parte, cu spatele la zidul tunelului. Ştiam precis ce voia: să iasă odată cu mine pe poartă, să se elibereze, să-şi semene nelegiuirile prin tot Comitatul. Ştiam ce-ar fi zis Vraciul; ce ar aştepta din partea mea. Era de datoria mea să mă asigur că Urgia va rămâne închisă în catacombe. Lucrul ăsta era mai important decât viaţa mea.

— *Nu fi prost!* Şuieră Urgia, iarăşi cu un glas mult mai puternic şi mai pătrunzător decât îl auzisem vreodată pe al Vraciului. *Ascultă-mă şi o să fii liber! Şi răsplătit, totodată. Cu*

o mare răsplată. Aceeaşi pe care i-am oferit-o şi Bătrânului, acum mulţi ani, dar el n-a vrut să asculte. Şi vezi unde l-a dus neascultarea asta? Mâine, o să fie judecat şi găsit vinovat. Peste încă o zi, o să fie ars de viu. Ia spune!

— Nu! Am zis eu. Nu pot s-o fac.

La acestea, chipul Urgiei se umplu de mânie. Încă mai semăna cu Vraciul, dar trăsăturile pe care le cunoşteam atât de bine se strâmbaseră şi se schimonosiseră de răutate. Mai făcu un pas spre mine şi îşi ridică pumnul strâns. Se poate să fi fost doar de la lumina înşelătoare a lumânării, dar mi se păru că demonul creştea. Şi am simţit o greutate nevăzută începând să-mi apese capul şi umerii. Silit să mă las în genunchi, mi-am amintit de pisica sleită de caldarâm şi mi-am dat seama că aceeaşi soartă mă aştepta şi pe mine. Am încercat să trag aer în piept, dar n-am putut şi am intrat în panică. Nu mai puteam respira! Era sfârşitul!

Lumina lumânării s-a pierdut sub vălul negru care mi-a acoperit deodată ochii. Încercam cu disperare să spun ceva, să cerşesc îndurare, dar ştiam că nu va fi nici vorbă de iertare dacă nu voi deschide Poarta de Argint. Oare ce fusese în capul meu? Ce neghiobie din partea mea să-mi închipui că, după câteva luni de pregătire, puteam să înving o creatură atât de malefică şi de puternică precum Urgia! Muream – de asta eram convins. Singur, în catacombe. Şi cel mai rău era că dădusem greş în mod jalnic. Nu izbutisem nici să-i salvez pe magistrul meu şi pe Alice.

Atunci, am auzit ceva în depărtare: zgomotul unui pantof târşindu-se de dalele de piatră. Se spune că, în clipa în care mori, ultimul simţ care piere este auzul. Şi pentru o clipă am crezut că târşâitul acelui pantof avea să fie cea din urmă amintire a mea din viaţa aceasta. Dar apoi povara nevăzută care îmi zdrobea trupul se ridică, încetişor. Vederea mi se limpezi şi deodată am putut respira din nou. Am văzut Urgia întorcându-şi capul şi uitându-se înapoi, spre cotitura tunelului. Şi Urgia îl auzise!

Zgomotul se repetă. De data aceasta nu mai era nicio îndoială. Paşi! Venea cineva!

M-am uitat din nou la Urgie şi am văzut că se schimbase. Nu mi se năzărise mie mai devreme. Chiar crescuse. Între timp, capul îi ajunsese până la bolta tunelului, corpul i se cocârjase,

faţa i se remodelase de nu mai semăna deloc cu a Vraciului. Bărbia i se lungise, ieşind în afară şi întorcându-se în sus, închipuind vârful unui cârlig, iar nasul i se coroiase, aproape atingând-o. Oare avea să-şi reia adevărata sa înfăţişare – cea a garguiului de piatră de deasupra uşii principale a catedralei? Îşi recăpătase deplinele puteri?

Am ascultat paşii apropiindu-se. Aş fi stins lumânarea, dacă asta n-ar fi însemnat să rămân singur, în beznă, cu Urgia. În cele din urmă, zgomotul se desluşi ca fiind paşii unei singure persoane şi nu ai unui grup de oameni de-ai Inchizitorului. Nu-mi păsa ai cui erau acei paşi. Deocamdată, ei mă salvaseră.

Am văzut mai întâi picioarele, când acel cineva coti şi intră în bătaia lumânării. Pantofi ascuţiţi, apoi o fată firavă, într-o rochie neagră, şi unduirea şoldurilor sale, când trecu de colţ.

Era Alice!

Se opri, îmi aruncă o scurtă privire şi făcu ochii mari. Când îşi ridică faţa spre Urgie, păru mai curând mânioasă decât înfricoşată.

M-am uitat înapoi şi, pentru o clipă, ochii Urgiei se încrucişară cu ai mei. Pe lângă furia care ardea în ei, am mai putut zări şi altceva, dar, mai înainte să înţeleg ce anume, Alice se repezi la Urgie, şuierând ca o pisică. Apoi, spre uluirea mea, îl scuipă în faţă.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea a fost prea rapid ca să mai văd. O pală de vânt şi Urgia dispăruse.

Am rămas nemişcaţi pentru o vreme care mi s-a părut foarte lungă. Apoi, Alice se întoarse către mine.

— Nu prea-i place scuipatul de fată, nu-i aşa? Zise ea, cu un zâmbet slab. Bună treabă că am ajuns când am ajuns.

N-am răspuns nimic. Nu-mi venea să cred că Urgia fusese alungată atât de uşor, dar mă ridicasem deja în picioare, chinuindu-mă să vâr cheia în broasca Porţii de Argint. Mâinile îmi tremurau şi mi se păru o treabă la fel de anevoioasă cum i se păruse şi lui Andrew.

În cele din urmă, am izbutit să potrivesc cheia cum trebuie şi am răsucit-o. Am deschis poarta, am înşfăcat cheia şi toiagul şi m-am târât afară în patru labe.

— Ia lumânarea! I-am strigat lui Alice şi, de îndată ce-am văzut-o şi pe ea de partea cealaltă, am strecurat cheia în

broască şi m-am chinuit s-o răsucesc.
De data aceasta, a durat o veşnicie; din clipă în clipă mă aşteptam să văd Urgia întorcându-se.
— N-ai putea să te mişti mai repede? Mă întrebă Alice.
— Nu-i aşa de uşor cum pare, am răspuns eu.
Într-un târziu am reuşit să încui şi-am scos un lung suspin de uşurare. Atunci, mi-am amintit de Vraci…
— Domnul Gregory n-a fost în aceeaşi celulă cu tine? Am întrebat-o eu.
Alice clătină din cap.
— Nu era când ne-ai deschis tu uşa. Îl luaseră la interogatoriu cu vreo oră mai înainte.

Fusesem norocos că scăpasem fără să fiu prins. Norocos că îi scosesem pe prizonieri din celulă. Dar norocul are un fel al său de a echilibra balanţa. Ajunsesem cu o oră întârziere. Alice era liberă, dar Vraciul era încă prizonier şi, dacă nu aveam să fac ceva în această privinţă, urma să fie ars pe rug.
Fără să mai pierd o clipă, am condus-o pe Alice prin tunel până când am ajuns la râul năvalnic.
L-am trecut grăbit, dar, când m-am uitat în urmă, Alice rămăsese încă pe mal, cu ochii ţintă la apă.
— E adâncă, Tom, strigă ea. E prea adâncă şi pietrele sunt alunecoase!
Am trecut înapoi, până la ea. Apoi, apucând-o de mână, am ajutat-o să traverseze călcând pe cele nouă pietre late de sprijin. Curând ajungeam la chepengul descuiat care dădea în casa părăsită şi, odată ce-am fost în pivniţă, am încuiat chepengul în urma noastră. Spre marea mea dezamăgire, Andrew plecase deja. Aş fi vrut să stau de vorbă cu el, să-i spun că Vraciul nu fusese în celulă, să-l avertizez că fratele Peter era în primejdie şi că toate zvonurile erau adevărate – Urgia îşi recăpătase puterile!
— Mai bine rămânem aici, o vreme. Inchizitorul o să înceapă să scotocească prin tot oraşul, de îndată ce o să-şi dea seama cât de mulţi dintre voi au evadat. Casa asta e bântuită – aici, în pivniţă, e ultimul loc unde s-ar încumeta careva să ne caute.
Alice încuviinţă cu un semn din cap şi, pentru prima oară, din primăvară, m-am uitat la ea mai bine. Era cât mine de înaltă,

ceea ce însemna că mai crescuse cel puţin cu două degete, dar era îmbrăcată la fel cum o văzusem când o condusesem la mătuşa ei, la Staumin. Dacă nu era aceeaşi rochie neagră, era copia ei identică.

Faţa ei era la fel de drăguţă ca întotdeauna, dar mai trasă şi mai îmbătrânită, de parcă văzuse lucruri care o siliseră să se maturizeze subit; lucruri pe care nimeni n-ar fi trebuit să le vadă. Părul ei negru era încâlcit şi îmbâcsit, iar pe obraji avea dâre de jeg. Alice arăta de parcă n-ar fi făcut baie de cel puţin o lună.

— Îmi pare bine să te văd din nou, am zis eu. Când te-am zărit în căruţa Inchizitorului, am crezut că n-o să ne mai întâlnim vreodată.

Ea nu răspunse. Doar mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o.

— Sunt moartă de foame, Tom. N-ai nimic de mâncare, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Nici măcar o fărâmă de brânză mucegăită?

— Îmi pare rău, am zis eu. Nu mi-a rămas niciuna.

Alice se întoarse şi apucă un colţ al covorului vechi din vârful maldărului de zdrenţe.

— Ajută-mă, Tom, zise ea. Trebuie să stau jos şi nu mă dau în vânt după dalele reci de piatră.

Am pus lumânarea şi toiagul jos şi, împreună, am tras covorul pe pardoseală. Mirosul de mucegai se simţi mai puternic ca înainte şi m-am uitat lung la gângăniile şi păduchii de lemn pe care îi dezveliserăm, cum fojgăiau zăpăciţi pe podeaua pivniţei.

Fără să-i ia în seamă, Alice se aşeză pe covor şi îşi ridică genunchii, sprijinindu-şi bărbia de ei.

— Într-o bună zi, o s-o păţesc şi eu, zise ea. Nimeni nu merită să îndure aşa ceva.

M-am aşezat lângă ea şi mi-am pus mâna peste mâna ei.

— Ce s-a întâmplat?

A rămas tăcută o vreme şi tocmai când credeam că n-o să-mi mai răspundă, începu să vorbească.

— Odată ce a ajuns să mă cunoască, bătrâna mea mătuşă s-a purtat frumos cu mine. M-a pus la muncă grea, ce-i drept, dar întotdeauna mi-a dat de mâncare pe săturate. Tocmai începusem să mă obişnuiesc cu traiul de acolo, de la Staumin,

când a venit Inchizitorul. Ne-a luat prin surprindere şi-a spart uşa. Dar mătuşa mea nu era nici pe departe ca Osoasa Lizzie. Nu era deloc o vrăjitoare.

Au aruncat-o în lac, la miezul nopţii, pe când o mulţime de oameni priveau, toţi râzând şi bătându-şi joc. Eram foarte speriată, crezând că o să-mi vină şi mie rândul. I-au legat mâinile de picioare şi au aruncat-o în apă. S-a dus la fund ca un pietroi. Dar era întuneric şi bătea vântul, iar, în clipa în care a atins apa, s-a stârnit o puternică rafală, care a stins multe torţe. Le-a luat mult până au găsit-o şi au scos-o.

Alice îşi îngropă faţa în palme şi scoase un suspin. Am aşteptat în tăcere să-şi revină şi să continue. Când şi-a ridicat faţa din palme, ochii îi erau uscaţi, dar buzele îi tremurau.

— Când au scos-o la mal, era moartă. N-a fost drept, Tom. N-a plutit, s-a scufundat, aşa că aveau dovada că era nevinovată, şi ei totuşi au omorât-o! După asta, pe mine m-au lăsat în pace, doar că m-au urcat în căruţă, cu ceilalţi.

— Mama mi-a spus că proba înecului, cu vrăjitoarele care plutesc, oricum nu dovedeşte nimic, am zis eu. Numai proştii o folosesc.

— Nu, Tom, Inchizitorul nu e prost. Există un motiv pentru tot ce face, fii sigur de asta. Este lacom. Lacom de bani. A vândut căsuţa mătuşii mele şi a băgat banii în buzunar. L-am văzut cu toţii când îi număra. Asta face el. Îi numeşte pe oameni vrăjitori, îi mătură din calea lui şi le ia casele, pământurile şi banii. Mai mult chiar, îi place ocupaţia sa. Are sufletul întunecat. Spune că face toate acestea ca să scape Comitatul de vrăjitoare, dar este mai crud decât oricare vrăjitoare pe care am cunoscut-o vreodată – şi asta spune multe.

Era o fată, pe care o chema Maggie. Nu era cu mult mai mare decât mine. Nu s-au mai ostenit s-o arunce în apă. S-au folosit de altă probă şi ne-au silit pe toţi să ne uităm. Inchizitorul a luat un piron ascuţit. L-a înfipt în ea, o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, de nenumărate ori. Ar fi trebuit să-i auzi ţipetele. Biata fată aproape că a înnebunit de durere. Leşina mereu, dar ei aveau o găleată cu apă, lângă masă, ca s-o readucă în simţiri. În cele din urmă, au găsit ceea ce căutau. Semnul diavolului! Ştii care e acela, Tom?

Am dat din cap. Vraciul îmi povestise că era unul dintre lucrurile de care se foloseau vânătorii de vrăjitoare. Dar era

doar o altă minciună, spunea el. Nu există niciun fel de semn al diavolului. Oricine poseda adevărata cunoaştere despre Întuneric ştia asta.

— Este o cruzime şi nu e drept, continuă Alice. După o vreme, durerea e prea mare, iar corpul amorţeşte, aşadar, când pironul intră în tine, nu-l mai simţi. Atunci ei declară că acela este locul unde te-a însemnat diavolul, aşadar eşti vinovat şi trebuie să fii ars pe rug. Cel mai rău era să-i vezi faţa Inchizitorului. Era atât de mulţumit de el însuşi. O să fim chit! O să i-o plătesc! Maggie nu merita să moară.

— Nici Vraciul nu merită să moară! I-am spus eu, cu amărăciune. Toată viaţa lui s-a străduit să lupte împotriva Întunericului.

— El este bărbat şi-o să primească o moarte mai blândă decât restul, zise Alice. Inchizitorul le osândeşte pe femei la pedepse mult mai aspre. Se asigură că arderea lor pe rug o să dureze mult. Spune că este mai greu să mântuieşti sufletul unei femei decât pe-al unui bărbat. Că ele au nevoie de mai multă durere, care să le facă să se căiască pentru păcatele lor.

Atunci îmi veniră în minte spusele Vraciului despre Urgie, că nu suporta femeile. Că ele îl înspăimântau.

— Demonul pe care l-ai scuipat tu era Urgia, i-am spus eu. Ai auzit de el? Cum ai reuşit să-l sperii atât de uşor?

Alice ridică din umeri.

— Nu-i prea greu de spus când cineva nu se simte bine în prezenţa ta. Aşa se întâmplă cu unii bărbaţi – eu întotdeauna ştiu când nu sunt bine-venită. Am simţit asta şi lângă Moş Gregory şi la fel colo, jos. Iar scuipatul alungă cele mai multe creaturi. Scuipă de trei ori la o broască şi nimic cu pielea umedă n-o să te mai supere o lună de zile sau chiar mai mult. Lizzie obişnuia să blesteme cu scuipatul. Nu cred că o să meargă şi cu Urgia, totuşi. Da, am auzit despre demonul acesta. Şi dacă acum este în stare să-şi schimbe înfăţişarea, atunci suntem cu toţii în mare pericol. Adineauri l-am luat pe neaşteptate, asta-i tot. Data viitoare o să fie pregătit, aşa că n-am de gând să mai cobor acolo.

O vreme niciunul dintre noi n-a mai vorbit. Eu îmi pironisem ochii pe vechiul covor mucegăit, când mi-am dat deodată seama că respiraţia lui Alice se adâncise. Când m-am uitat la

ea, avea ochii închişi; adormise în poziţia aceea, cu bărbia sprijinită de genunchi.

Nu prea-mi dădea inima ghes să sting lumânarea, dar nu aveam idee cât urma să mai stăm în pivniţa aceea şi era mai bine să ne păstrăm puţină lumină şi pentru mai târziu.

Odată ce-am stins-o, am încercat să dorm şi eu, dar era greu. În primul rând pentru că mi-era frig şi tremuram într-una. În al doilea, pentru că nu-mi puteam lua gândul de la Vraci. Dăduserăm greş în salvarea lui, iar Inchizitorul de bună seamă că era foarte furios pentru ceea ce se întâmplase. Nu va mai trece mult şi va începe să ardă oamenii pe rug.

Până la urmă, trebuie să fi aţipit, căci m-a trezit deodată vocea lui Alice, foarte aproape de urechea stângă.

— Tom, zicea ea, cu glasul aproape şoptit, e ceva acolo, în colţul pivniţei. Se uită fix la mine şi nu-mi place deloc.

Alice avea dreptate. Puteam simţi şi eu ceva în colţul acela şi mi-era frig. Părul de pe ceafă începu să mi se zbârlească. Era, probabil, din nou Matty Barnes, cel care strângea de gât.

— Nu-ţi fie teamă, Alice, i-am spus eu. Este doar o stafie. Încearcă să uiţi de ea. Câtă vreme nu ţi-e frică, nu-ţi poate face niciun rău.

— Nu mi-e frică. Cel puţin, nu acum.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dar mi-a fost frică în temniţa aceea. N-am închis ochii nicio clipă, cu toate strigătele şi ţipetele acelea. Curând o să mă fure somnul iar. Numai că vreau să plece ăla de aici. N-are dreptul să se holbeze aşa.

— Nu ştiu ce să fac mai departe, am zis eu, cu gândul din nou la Vraci.

Alice nu-mi răspunse, dar răsuflarea ei deveni din nou rară şi adâncă. Adormise. Şi probabil că am aţipit şi eu, la rândul meu, pentru că un zgomot m-a trezit brusc.

Era bocănitul unor ghete grele. Era cineva în bucătărie, deasupra noastră.

CAPITOLUL 11

JUDECATA VRACIULUI

Ușa scârţâi şi se deschise, iar lumina unei lumânări inundă pivniţa. Spre marea mea uşurare, era Andrew.

— M-am gândit eu c-o să te găsesc aici, zise el.

Avea în mână un mic pachet. Lăsându-l jos şi aşezând lumânarea aproape de mine, dădu din cap către Alice, care încă dormea adânc, dar acum era culcată pe o parte, stând cu spatele la noi şi cu palmele sub obraz.

— Ea cine e? Întrebă el.

— A locuit, într-o vreme, aproape de Chipenden, i-am răspuns eu. O cheamă Alice. Domnul Gregory nu era în celulă. Îl luaseră sus, la interogatoriu.

Andrew clătină din cap cu tristeţe.

— Mi-a povestit fratele Peter. Nici c-ai fi putut avea mai mult ghinion. O jumătate de oră mai târziu şi ar fi fost înapoi, în temniţă, lângă ceilalţi. Aşa, unsprezece au scăpat, dar cinci au fost prinşi din nou, la puţin timp. Numai că veştile rele sunt mai multe. Oamenii Inchizitorului l-au arestat pe fratele Peter pe stradă, îndată ce-a ieşit din atelierul meu. I-am văzut de la fereastra odăii de sus. Prin urmare, sunt un om terminat în oraşul ăsta. Probabil eu o să fiu următorul după care or să vină, dar n-o să rămân pe loc ca să le răspund la vreo întrebare. Mi-am închis deja atelierul. Uneltele sunt în căruţă şi mă duc în sud, înapoi la Adlington, unde-am lucrat odinioară.

— Îmi pare rău, Andrew.

— N-ai de ce. Cine n-ar fi încercat să-şi ajute propriul frate? De altfel, nu-i aşa o pierdere pentru mine. Clădirea cu atelierul era doar închiriată, iar eu am o meserie pe care o cunosc foarte bine. O să-mi găsesc totdeauna ceva de lucru. Uite, zise el, deschizând pachetul. Ţi-am adus ceva de mâncare.

— Cât e ceasul? L-am întrebat eu.

— Mai sunt vreo două ore până se crapă de ziuă. Am riscat venind aici. Cu tevatura stârnită, jumătate din oraş e în picioare. O mulţime de oameni s-a strâns la marele tribunal din capul străzii Poarta Pescarului. După tot ce s-a întâmplat aseară, Inchizitorul ţine un proces-fulger pentru toţi prizonierii pe care încă îi mai are.

— De ce nu aşteaptă până în zori? Am întrebat eu.

— Pentru că atunci ar fi şi mai mulţi oameni de faţă, răspunse Andrew. Iar el vrea să termine mai înainte să întâmpine o împotrivire serioasă. Unii dintre orăşeni nu sunt de acord cu ceea ce face. Cât despre arderea pe rug, o să fie la noapte, după lăsarea Întunericului, pe dealul farului, la Wortham, pe malul sudic al râului. Inchizitorul o să aibă o mulţime de oameni înarmaţi cu el, care să intervină în caz de revoltă, aşadar, dacă ai puţină minte, o să stai aici până la căderea nopţii şi apoi porneşti la drum şi dus eşti.

Chiar mai înainte de a izbuti să desfac pachetul, Alice se întoarse către noi şi se ridică în capul oaselor. Poate adulmecase mâncarea sau poate că trăsese cu urechea la tot ce vorbiserăm, prefăcându-se că doarme. Erau nişte felii de şuncă, pâine proaspătă şi două roşii mari. Fără niciun cuvânt de mulţumire către Andrew, Alice trecu imediat la treabă şi, după o clipă de şovăială, i-am urmat exemplul. Îmi era foarte foame şi nu mi se părea că are prea mult sens să mai ajunez.

— Ei, eu am plecat, zise Andrew. Bietul John, nu mai putem face nimic acum.

— Crezi că nu mai are rost o ultimă încercare de a-l salva? Am întrebat eu.

— Nu, ai făcut destul. E prea periculos să te apropii de tribunal. Şi curând bietul John va fi laolaltă cu ceilalţi, păzit de oameni înarmaţi şi dus pe drumul spre Wortham, ca să fie ars de viu odată cu toţi acei sărmani nefericiţi.

— Şi cu blestemul cum rămâne? Am zis eu. Ai spus chiar dumneata că este blestemat să moară singur, sub pământ, nu sus pe dealul unui far.

— Deh, blestemul! Ca şi John, nu mai cred nici eu în povestea asta. Eram doar disperat să-l opresc să se ducă după Urgie, când se afla Inchizitorul în oraş. Nu, mă tem că soarta fratelui meu este pecetluită, aşa că tu vezi-ţi de drum, singur. John mi-a spus odată că există un vraci care lucrează pe undeva pe lângă Caster. Are grijă de hotarele de la miazănoapte ale Comitatului. Spune-i numele lui John şi poate o să te ia la el. A fost, cândva, unul dintre ucenicii lui John.

Cu un semn din cap, Andrew se întoarse să plece.

— Îţi las lumânarea, zise el. Noroc pe drum! Şi dacă vreodată ai nevoie de un lăcătuş priceput, ştii la cine să vii.

Cu acestea, plecă. Am ascultat cum urcă treptele pivniţei şi

cum încuie uşa din spate. Câteva momente mai târziu, Alice îşi lingea sucul roşiei de pe degete. Mâncaserăm totul – nu rămăsese nicio firimitură.

— Alice, am zis eu, vreau să merg la tribunal. Ar mai putea fi o şansă să fac ceva ca să-l ajut pe Vraci. Vrei să vii cu mine?

Alice făcu ochii mari.

— Să faci ceva? Ai auzit ce a spus el. Nu-i nimic de făcut, Tom! Ce-am putea face noi împotriva unor oameni înarmaţi? Nu, fii cu capul pe umeri. N-are rost să rişti, nu-i aşa? De altfel, de ce aş încerca eu să-l ajut? Moş Gregory n-ar face acelaşi lucru pentru mine. El unul m-ar lăsa liniştit să ard pe rug, ăsta-i adevărul.

Nu ştiam ce-i să răspund. Într-un fel, avea dreptate. Îl rugasem pe Vraci s-o ajutăm pe Alice, iar el refuzase. Aşadar, cu un oftat, m-am ridicat în picioare.

— Eu mă duc oricum, i-am spus eu.

— Nu, Tom, nu mă lăsa aici. Nu cu stafia…

— Am crezut că nu ţi-e frică.

— Nu mi-e. Dar ultima oară când am adormit, am simţit că începe să mă strângă de gât, pe cuvânt. Ar putea face şi mai rău, dacă n-o să fii aici.

— Atunci vino cu mine. N-o să fie atât de periculos, fiindcă este încă Întuneric. Iar cea mai bună ascunzătoare este în mulţime. Vino şi tu, te rog. Ce zici?

— Ai vreun plan? Întrebă ea. Ceva despre care nu mi-ai spus?

Am clătinat din cap.

— Bănuiam eu, zise ea.

— Uite, Alice, vreau doar să mă duc să văd. Dacă nu-l pot ajuta, o să venim înapoi. Dar nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă n-aş încerca măcar.

Alice se ridică, fără tragere de inimă.

— O să vin să văd cum stau lucrurile, zise ea. Dar trebuie să-mi făgăduieşti că, dacă este prea primejdios, o să ne întoarcem imediat înapoi. Îl cunosc pe Inchizitor mai bine decât tine. Crede-mă, n-ar trebui să dăm târcoale pe unde umblă el.

— Îţi făgăduiesc, i-am spus eu.

Am lăsat sacul şi toiagul Vraciului în pivniţă şi am pornit-o către Poarta Pescarului, unde trebuia să aibă loc judecata.

* * *

Andrew spusese că jumătate din oraş era în picioare. Fusese o exagerare, dar pentru o oră atât de matinală, erau foarte multe lumânări licărind în spatele perdelelor, iar câţiva trecători pe străzile întunecate păreau să se grăbească în aceeaşi direcţie cu a noastră.

Aproape că mă aşteptam să nu izbutim să ne apropiem de clădire, gândindu-mă că paznicii vor lumina toată strada, dar spre surprinderea mea, nu se vedea nici urmă de oamenii Inchizitorului. Marile uşi de lemn erau larg deschise şi un grup numeros de oameni astupase intrarea, revărsându-se până afară, în drum, de parcă n-ar mai fi fost loc înăuntru.

Mi-am croit drum mai aproape, cu multă băgare de seamă, bucurându-mă de Întuneric. Când am ajuns la ultimele rânduri ale mulţimii, mi-am dat seama că nu era aşa mare înghesuială cum mi se păruse la început. În tribunal aerul era îmbâcsit cu o miasmă dulceagă, greţoasă. Nu era decât o singură sală mare, cu lespezi de piatră pe jos, peste care rumeguşul nu era împrăştiat uniform. Nu puteam vedea prea bine peste capetele oamenilor, pentru că aproape toţi erau mai înalţi decât mine, dar părea să existe un mare spaţiu gol în faţa lor, în care nimeni nu voia să păşească. Am apucat-o pe Alice de mână şi mi-am croit drum prin miezul mulţimii, trăgând-o după mine.

Sala era mai întunecată în partea din spate, dar în faţă era luminată de două torţe uriaşe, câte una în fiecare capăt al unei platforme de lemn. Inchizitorul stătea în picioare, în faţa ei, uitându-se în jos. Spunea ceva, dar glasul îi suna înfundat. M-am uitat la cei din jurul meu şi am cercetat expresiile zugrăvite pe feţele lor: mânie, tristeţe, amărăciune şi resemnare. Câţiva arătau făţiş ostilitate. Mulţimea aceasta era probabil alcătuită în principal din cei care se împotriveau faptelor Inchizitorului. Unii dintre ei poate chiar erau rudele şi prietenii celor acuzaţi. Pentru o clipă, gândul acesta mi-a dat speranţa că s-ar putea încerca un soi de răzmeriţă de salvare.

Dar apoi speranţele mi s-au năruit: am văzut de ce nimeni nu făcea un pas mai înainte. Mai jos de platformă erau cinci bănci lungi de preoţi, care stăteau cu spatele la noi, însă între ei şi noi, erau două rânduri de oameni înarmaţi, care ne rânjeau în faţă. Unii stăteau cu braţele încrucişate pe piept, alţii îşi ţineau o mână pe mânerul sabiei, de parcă abia se abţineau să n-o

scoată din teacă. Nimeni nu voia să se apropie de ei.

Mi-am ridicat privirile spre tavan şi am văzut că pereţii laterali ai sălii tribunalului aveau câte un balcon lung; mai multe chipuri se zgâiau în jos, nişte ovale palide, toate arătând la fel, privite din sală. Acela era cel mai sigur loc şi care oferea şi o vedere mult mai bună. În stânga erau nişte trepte şi am dus-o pe Alice spre ele. Peste câteva clipe, treceam de-a lungul balconului larg.

Nu era plin şi curând ne-am găsit un loc de privit peste balustradă, cam pe la mijlocul distanţei dintre uşi şi platformă.

În aer simţeam aceeaşi miasmă dulceagă, dar mult mai puternică, pe care o simţisem şi când ne aflaserăm jos. Deodată am înţeles ce era. Tribunalul fusese folosit, aproape fără îndoială, ca piaţă de carne. Era mirosul de sânge.

Inchizitorul nu era singura persoană de pe platformă. Chiar în spatele lui, în umbră, un mănunchi de paznici înconjurau prizonierii care îşi aşteptau judecata, iar lângă Inchizitor erau doi gardieni care ţineau de câte un braţ pe cineva care plângea. Era o fată înaltă, cu părul lung şi negru. Purta o rochie zdrenţuită şi era desculţă.

— Asta-i Maggie! Îmi şopti Alice la ureche. Cea în care au tot înfipt piroane. Biata Maggie, nu e drept! E de mirare că mai trăieşte…

Sus, se auzea mult mai bine, şi puteam desluşi fiecare cuvinţel pe care-l rostea Inchizitorul.

— Această femeie s-a condamnat cu gura ei! Striga el, cu vocea lui sonoră şi arogantă. A mărturisit totul şi semnul diavolului a fost găsit în carnea ei. O osândesc să fie legată pe rug şi arsă de vie. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei!

Maggie începu să plângă şi mai tare, dar unul dintre cei care o ţineau o apucă de păr şi o târî către o uşă din spatele platformei. De-abia dispăruse pe acea uşă, când un alt prizonier, purtând o sutană neagră şi având mâinile legate la spate, fu îmbrâncit înainte, în lumina torţelor. Pentru o clipă am crezut că mă înşel, dar nu încăpea nicio îndoială.

Era fratele Peter. L-am recunoscut după cununa subţire de păr alb care îi tivea ţeasta pleşuvă şi după linia curbată a umerilor şi a spinării sale. Dar faţa îi era atât de lovită şi brăzdată de sânge încât n-aş fi zis că era el. Avea nasul spart, îndesat în oasele feţei, şi un ochi închis din pricina unei

umflături vineţii, cu o crăpătură roşie pe mijloc.

Văzându-l în halul acela, m-am simţit cumplit. Totul i se trăgea din pricina mea. Mai întâi, mă lăsase să evadez; apoi, îmi spusese cum puteam ajunge până la celula prizonierilor, ca să-i salvez pe Vraci şi pe Alice. Supus la cazne, probabil că le povestise totul. Nu fusese decât vina mea şi mă sfâşia mustrarea de cuget.

— Odinioară acesta a fost un frate, un credincios slujitor Bisericii! Strigă Inchizitorul. Dar uitaţi-vă acum la el! Uitaţi-vă la acest trădător! Unul care i-a ajutat pe vrăjmaşii noştri şi a intrat în cârdăşie cu forţele Întunericului. Avem mărturisirea lui, scrisă de mâna lui. Iat-o! Răcni el, ridicând în sus o foaie de hârtie, ca s-o vadă cu toţii.

Nimeni nu avu ocazia s-o citească – se putea foarte bine să nu fi mărturisit nimic. Chiar dacă era o mărturisire, o singură privire către fratele Peter m-a încredinţat că-i fusese smulsă cu bătaia. Nu era drept. Asta nu era justiţie. Ăsta nu era deloc un tribunal. Vraciul îmi spusese odată că, atunci când oamenii erau judecaţi în castelul de la Caster, cel puţin li se oferea o audiere – un judecător, un procuror şi cineva care să-l apere. Dar aici Inchizitorul făcea totul singur!

— Este vinovat. Vinovat dincolo de orice îndoială. Prin urmare, îl osândesc să fie dus în catacombe şi lăsat acolo. Şi Dumnezeu să se milostivească de sufletul lui!

S-a auzit brusc o exclamaţie de groază din partea mulţimii, dar cel mai tare a răsunat din partea preoţilor aşezaţi în faţă. Ştiau foarte bine care avea să fie soarta fratelui Peter. Avea să fie ucis prin strivire de către Urgie.

Fratele Peter încercă să vorbească, dar buzele îi erau prea umflate. Unul dintre gardieni îl bătu uşurel cu palma pe creştet, în timp ce Inchizitorul îi dărui un zâmbet crud. Îl târâră spre uşa din spatele platformei şi îndată ce-l scoaseră afară din clădire, un alt prizonier fu împins în faţă, din Întuneric. Mi-a stat inima. Era Vraciul!

La prima privire, în afară de câteva vânătăi de pe faţă, Vraciul nu părea să fi trecut prin aceleaşi chinuri ca fratele Peter. Dar apoi am observat ceva care m-a îngheţat. Îşi mijea ochii în lumina torţelor şi părea buimac, cu ochii lui verzi goliţi de orice expresie. Părea rătăcit. Ca şi cum îşi pierduse memoria şi nu mai ştia nici măcar cine era. Am început să mă

întreb oare cât de rău fusese bătut.

— Înaintea dumneavoastră este John Gregory! Strigă Inchizitorul, şi ecoul vocii sale trecu din perete în perete de câteva ori. Un discipol al diavolului, nici mai mult, nici mai puţin, care ani de-a rândul şi-a practicat îndeletnicirea satanică prin acest ţinut, luând bani de la oamenii săraci şi creduli. Dar se căieşte, oare, acest om? Îşi recunoaşte el păcatele şi cere iertare? Nu, este îndărătnic şi nu va mărturisi nimic. Acum, numai focul mai poate să-l cureţe de păcate şi să-i dăruiască nădejde de mântuire. Afară de toate acestea, nemulţumindu-se cu răul pe care îl făcea singur, i-a pregătit şi pe alţii şi continuă s-o facă. Părinte Cairns, îţi cer să te ridici în picioare şi să depui mărturie!

Din primul rând de bănci, un preot păşi înainte, în lumina torţelor, aproape de platformă. Stătea cu spatele la mine, aşa că nu i-am putut vedea faţa, dar i-am zărit mâna bandajată şi, când a vorbit, am auzit acelaşi glas pe care îl ascultasem în cutia confesionalului.

— Lord Inchizitor, John Gregory a adus un ucenic cu el, să viziteze acest oraş, unul căruia deja i-a stricat sufletul. Numele său este Thomas Ward.

Am auzit-o pe Alice scoţând o exclamaţie înăbuşită, iar genunchii au început să-mi tremure. Dintr-odată mi-am dat seama foarte limpede cât de primejdios era să mă aflu aici, în tribunal, atât de aproape de Inchizitor şi de oamenii săi înarmaţi.

— Prin mila Domnului, băiatul a căzut în mâinile mele, continuă părintele Cairns, şi l-aş fi predat într-ale dumneavoastră pentru interogatoriu, dacă nu s-ar fi amestecat fratele Peter, care i-a îngăduit să scape de judecată. Însă l-am interogat eu însumi, lordul meu, şi l-am găsit mai înrăit decât s-ar fi crezut pentru vârsta lui şi pentru puterea de convingere a cuvintelor mele. În ciuda strădaniilor mele, n-a fost în stare să vadă calea greşită pe care a apucat-o, lucru de care trebuie să-l învinovăţim pe John Gregory, un om care nu se mulţumeşte să-şi practice diavoleasca îndeletnicire, ci lucrează înverşunat să-i ademenească pe cei tineri. După cunoştinţele mele, mai mult de douăzeci de ucenici au trecut prin mâinile sale şi câţiva, la rândul lor, practică acum aceeaşi îndeletnicire şi îşi iau şi ei ucenici. Prin

aceste mijloace răul se răspândeşte ca o ciumă prin tot Comitatul.

— Mulţumesc, părinte. Poţi lua loc. Mărturia dumitale este de ajuns ca John Gregory să fie condamnat.

Când părintele Cairns se aşeză din nou pe banca lui, Alice mă apucă de cot.

— Să mergem, îmi şopti ea la ureche, e mult prea primejdios să rămânem!

— Nu, te rog, i-am şoptit drept răspuns. Încă puţin!

Rostirea numelui meu mă speriase, dar voiam să mai rămânem câteva minute, ca să aud ce avea să se întâmple cu magistrul meu.

— John Gregory, pentru tine nu poate fi decât o singură pedeapsă! Mugi Inchizitorul. O să fii legat la stâlp şi ars de viu. O să mă rog pentru tine. O să mă rog ca durerea să-ţi deschidă ochii şi să vezi greşitele tale căi. O să mă rog ca tu să-i ceri iertare lui Dumnezeu şi, astfel, în vreme ce trupul tău o să se mistuie în flăcări, sufletul tău o să fie izbăvit.

Inchizitorul se uitase fix la Vraci tot timpul cât perorase, dar ar fi putut foarte bine să strige la un zid de piatră. Nu exista niciun licăr de înţelegere în spatele ochilor Vraciului. Într-un fel, era o binecuvântare, pentru că nu părea să ştie ce se întâmpla. Dar asta m-a făcut să pricep că, şi dacă aş fi izbutit cumva să-l salvez, s-ar fi putut să nu mai fie niciodată cel dinainte.

Un nod dureros mi s-a suit în gât. Casa Vraciului devenise noul meu cămin şi mi-am amintit lecţiile, şi discuţiile cu Vraciul, ba chiar şi de vremurile de spaimă când avuseserăm de înfruntat Întunericul. Urma să pierd toate acestea şi gândul că magistrul meu avea să fie ars de viu, îmi aduse lacrimi usturătoare în ochi.

Mama avusese dreptate. La început, stătusem la îndoială dacă să primesc sau nu să devin ucenicul Vraciului. Mă temusem de singurătate. Dar ea îmi spusese că o să-l am pe Vraci cu care să stau de vorbă; că, deşi el era profesorul meu, avea să devină, până la urmă, prietenul meu. Ei bine, nu ştiam dacă asta se întâmplase deja, pentru că el se arăta încă adeseori foarte aspru şi neîndurător, dar cu siguranţă aveam să-i simt lipsa.

Când gardienii îl târâră către uşă, i-am făcut semn cu capul

lui Alice şi, ţinându-mi fruntea în pământ, ca să nu-mi încrucişez privirile cu nimeni, am pornit-o de-a lungul balconului şi apoi am coborât treptele. Afară am descoperit că începuse să se lumineze. Curând n-am mai fi avut adăpostul Întunericului şi s-ar fi putut ca vreunul dintre noi să fie recunoscut de careva. Străzile forfoteau deja şi în jurul tribunalului era de două ori mai multă lume decât atunci când intraserăm. Mi-am croit drum cu greu prin mijlocul mulţimii, astfel încât am putut privi în lateral clădirea, spre uşa prin care fuseseră scoşi prizonierii.

O singură privire mi-a spus că situaţia era fără speranţă. N-am putut vedea niciun prizonier, dar asta nu era de mirare, pentru că erau pe puţin douăzeci de gardieni în jurul uşii. Ce şanse aş fi avut împotriva atâtor oameni înarmaţi? Cu inima strânsă, m-am întors spre Alice.

— Hai să ne întoarcem, i-am zis eu. Nu mai e nimic de făcut aici.

Eram nerăbdător să ajung în pivniţa cea sigură, aşa că mergeam repede. Alice mă urma fără niciun cuvânt.

CAPITOLUL 12

POARTA DE ARGINT

Odată ajunşi înapoi în pivniţă, Alice se întoarse spre mine, cu fulgere de mânie în ochi.

— Nu e drept, Tom! Biata Maggie. Nu merită să fie arsă pe rug. Niciunul dintre ei nu merită. Trebuie să facem ceva.

Am ridicat din umeri şi m-am uitat în gol, cu mintea amorţită. După un timp, Alice se întinse pe covor şi adormi. Am încercat să fac şi eu la fel, dar am reînceput să mă gândesc la Vraci. Chiar dacă părea să nu mai existe nicio speranţă, oare nu trebuia să mă duc la execuţie şi să văd dacă nu puteam fi cumva de ajutor? După ce, o vreme, am răsucit problema pe toate părţile, în cele din urmă m-am hotărât ca, pe înserat, să plec din Priestown şi să mă duc acasă la mine, să stau de vorbă cu mama.

Ea o să ştie ce trebuia să fac. Eram pe fundul prăpastiei aici, şi aveam nevoie de ajutor. Aveam să merg toată noaptea, fără să dorm deloc, aşa că era mai bine să profit cât puteam acum. Mi-a luat ceva timp până să încep să moţăi şi, aproape imediat

după aceea am început să visez, iar următorul lucru de care mi-am dat seama era că mă aflam din nou în catacombe.

În cele mai multe dintre vise, nu ştii că visezi. Dar când ştii, se petrece de obicei una din două: fie te trezeşti numaidecât, fie rămâi în vis şi faci ce vrei tu. În orice caz, aşa mi se întâmplă mie de obicei.

Dar acest vis era diferit. Se făcea că îmi controla cineva toate mişcările. Mergeam printr-un tunel întunecat, cu mucul de lumânare în mâna stângă şi mă apropiam de intrarea întunecată a uneia dintre criptele pline cu oasele Poporului Mic. Nu voiam nicicum să mă apropii, dar picioarele mele continuau să meargă.

M-am oprit la uşa deschisă, cu flacăra pâlpâitoare a lumânării luminând oasele. Cele mai multe erau pe rafturile din fundul criptei, dar câteva oase rupte erau împrăştiate pe dalele de piatră ale pardoselii şi alte câteva zăceau îngrămădite într-un colţ. Nu voiam să intru acolo, chiar nu voiam, dar se părea că nu am de ales. Am păşit în criptă, auzind bucăţile mai mici de oase cum trosnesc sub picioarele mele, când deodată mi s-a făcut foarte frig.

Într-o iarnă, pe când eram eu mic, fratele meu James m-a prins şi mi-a umplut urechile cu zăpadă. Am încercat să mă apăr, dar el era doar cu un an mai mic decât fratele meu cel mai mare, Jack, şi la fel de solid şi de puternic, din care pricină tata îl dăduse până la urmă ucenic la un fierar. Avea până şi acelaşi simţ al umorului ca Jack. Zăpadă în urechi fusese stupida inspiraţie a lui James de a face o glumă, dar chiar mă duruse şi toată faţa îmi amorţise şi mă înţepase aproape un ceas după aceea. Exact aşa era şi în visul de acum. Extrem de frig. Asta însemna că o creatură a Întunericului se apropia. Frigul începea din capul meu, până când mi l-am simţit bocnă şi amorţit, de parcă nu mai era al meu.

Cineva îmi vorbi apoi din Întunericul din spatele meu. Cineva care stătea aproape în spatele meu, între mine şi uşă. Glasul era tăios şi profund şi n-a fost nevoie să întreb cine vorbea. Chiar dacă nu eram cu faţa la el, îi simţeam răsuflarea împuţită.

— *Mi-am recăpătat puterile,* a zis Urgia. *Dar sunt legat. E singurul meu necaz.*

N-am spus nimic şi tăcerea s-a prelungit. Era un coşmar şi

încercam să mă trezesc. Chiar m-am zbătut, dar a fost în zadar.

— *E o încăpere plăcută, aceasta de aici,* a continuat Urgia. *Unul dintre ungherele mele preferate. Plin de oase vechi. Dar eu îmi doresc sânge proaspăt, iar sângele tânăr este cel mai bun dintre toate. Însă, dacă nu pot obţine sânge, atunci mă descurc şi cu oase. Oasele noi sunt cele mai bune. Dă-mi oase noi de fiecare dată, proaspete şi dulci şi pline de măduvă. Astea-mi plac. Mă dau în vânt să sfărâm în dinţi oase tinere şi să le sug măduva. Până şi oasele bătrâne tot sunt mai bune decât nimic. Oasele bătrâne, ca astea de aici. Sunt mai bune decât foamea care-mi roade măruntaiele. Foamea, atât de greu de îndurat.*

Nu există măduvă în oasele bătrâne. Dar oasele bătrâne, vezi tu, încă mai au amintiri. Sparg în dinţi oasele bătrâne, şi le rod încet, ca să-şi lase toate tainele. Văd carnea care odinioară le acoperea, nădejdiile şi ambiţiile care au sfârşit în fragilitatea lor de acum, uscată, moartă. Şi asta mă satură, de asemenea. Îmi potoleşte foamea.

Urgia era foarte aproape de urechea mea stângă, iar glasul său coborâse acum până la şoaptă. Am simţit un imbold nestăpânit să mă întorc şi să mă uit drept la el, dar probabil că mi-a citit gândurile.

— *Nu te întoarce, băiete,* mă preveni el, *căci n-o să-ţi placă ce-o să vezi. Răspunde-mi numai la o întrebare…*

Se lăsă o lungă tăcere şi îmi puteam simţi inima bătându-mi mai-mai să-mi spargă pieptul. Într-un târziu, Urgia grăi:

— *Ce urmează după moarte*?

Nu ştiam răspunsul. Vraciul nu vorbea niciodată despre lucruri dintr-acestea. Tot ce ştiam era că existau stafii care încă mai puteau gândi şi vorbi. Şi nişte fragmente de suflet, numite spectre, rămase în urmă după ce sufletul îşi lua zborul. Dar încotro îşi lua zborul? Nu ştiam. Numai Dumnezeu ştia. Dacă exista un Dumnezeu.

Am clătinat din cap. N-am zis nimic şi eram prea speriat ca să mă întorc. În spatele meu simţeam o creatură uriaşă şi înspăimântătoare.

— *Nu există nimic după moarte! Nimic! Absolut nimic!* Mugi Urgia aproape de urechea mea. *Este numai Întuneric şi gol. Niciun fel de gândire. Niciun fel de simţire. Doar uitarea. Asta*

e tot ce te aşteaptă dincolo de pragul morţii. Dar fă precum îţi cer, băiete, şi pot să-ţi dăruiesc o viaţă lungă, foarte lungă! De trei ori câte douăzeci şi alţi zece başca este cel mai bun număr de ani la care nevolnicii oameni pot nădăjdui. Iar eu aş putea să-ţi dăruiesc de zece ori câte douăzeci! Şi tot ce ai de făcut pentru asta este să deschizi poarta şi să mă laşi să ies! Numai deschide tu poarta, că de restul mă ocup eu. Şi magistrul tău poate fi liber, după aceea. Ştiu că asta îţi doreşti. Şi o să poţi să te întorci înapoi, la traiul pe care îl duceai înainte.

O parte din mine îşi dorea fierbinte să spun da. Mi-am imaginat ce mă aştepta, în caz contrar: Vraciul ars de viu şi o călătorie de unul singur prin nord, spre Caster, fără nicio siguranţă că voi fi în stare să-mi continui ucenicia. Ce bine ar fi fost dacă lucrurile s-ar fi putut întoarce la cum fuseseră înainte! Deşi eram ispitit să primesc, ştiam totuşi că pur şi simplu nu era cu putinţă. Chiar dacă Urgia s-ar fi ţinut de cuvânt, nu puteam îngădui ca demonul să cutreiere liber prin Comitat, ca să-i năpăstuiască pe oameni după plac. Ştiam că Vraciul mai curând ar fi murit decât să lase să se întâmple aşa ceva.

Am deschis gura ca să spun nu, dar chiar mai înainte de a putea rosti cuvântul, Urgia vorbi din nou.

— *Cu fata ar fi uşor!* Zise el. *Tot ce vrea ea este un foc care s-o încălzească. O casă în care să trăiască. Haine curate. Dar ia gândeşte-te la ce-ţi ofer eu! Tot ce vreau este sângele tău. Nu prea mult, înţelegi. Şi nici n-o să doară prea tare. Cât să fie de ajuns, e tot ce-ţi cer. Şi atunci o să facem amândoi un pact. Lasă-mă numai să-ţi beau sângele, ca să-mi recapăt pe deplin puterile. Lasă-mă numai să ies pe poartă şi o să-ţi închin ţie libertatea mea. De trei ori după aceea o să-ţi îndeplinesc câte o dorinţă şi o să trăieşti o viaţă lungă, foarte lungă. Şi sângele de fată tot este mai bun decât nimic, dar de tine am eu cu adevărat nevoie. Al şaptelea al celui de-ai şaptelea, ăsta eşti tu. Numai o singură dată am mai gustat un sânge atât de dulce ca al tău. Şi-mi mai aduc şi acum aminte de el. Ah, dulcele sânge al unui al şaptelea născut dintr-un al şaptelea născut! Cât de puternic m-ar face! Ce mare ar fi răsplata pe care ai primi-o! Nu e mai bine decât nimicul morţii?*

Oh, moartea o să vină şi la tine, într-o zi. O să vină negreşit,

în pofida a tot ce pot face eu, se va târî spre tine ca ceaţa pe un mal de râu într-o noapte rece şi ploioasă. Dar eu pot întârzia momentul. Îl pot amâna ani şi ani de-a rândul. O să treacă multă vreme până o să dai ochii cu Întunericul acela. Cu bezna aceea. Cu neantul acela! Aşadar, ce spui, băiete? Aş putea să mă reîntrupez, însă sunt legat. Dar mă poţi ajuta tu!

Eram speriat şi am încercat din nou să mă trezesc. Însă deodată cuvintele mi-au scăpat de pe buze, aproape de parcă ar fi fost rostite de altcineva:

— Nu cred că nu mai există nimic după moarte, i-am spus eu. Am un suflet şi, dacă-mi trăiesc viaţa cum se cuvine, o să continui să trăiesc într-un fel. Trebuie să existe ceva. Nu cred în neant. Nu cred!

— *Nu! Nu!* Tună Urgia. *Tu nu ştii ce ştiu eu! Tu nu poţi vedea ce văd eu! Eu văd dincolo de moarte. Văd golul. Nimicul. Eu ştiu! Eu văd cumplita stare de a fi nimic. Nimicul desăvârşit, asta este! Nimicul absolut!*

Inima a început să mi se domolească şi dintr-odată m-am simţit foarte liniştit. Urgia era tot în spatele meu, dar cripta începuse să se mai încălzească. Acum înţelegeam. Acum îi cunoşteam suferinţa Urgiei. Ştiam de ce avea nevoie să se hrănească pe seama oamenilor, din sângele lor, din nădejdile şi visurile lor…

— Eu am un suflet şi o să continui să trăiesc, i-am spus eu Urgiei, păstrându-mi glasul foarte calm. Şi în asta stă deosebirea. Eu am un suflet, pe când tu, nu! *Pentru tine* este nimic după moarte! Nimicul absolut!

Capul îmi fu împins cu putere în cel mai apropiat zid al criptei şi se auzi un şuierat de mânie în spatele meu. Un şuierat care se preschimbă într-un răget de turbare.

— *Neghiobule!* Răcni Urgia şi glasul său umplu întreaga criptă şi se repetă în ecou de-a lungul nesfârşitelor şi întunecatelor tunele ale catacombelor.

Îmi apucă violent capul din ambele părţi, julindu-mi fruntea de pietrele zgrunţuroase şi reci. În colţul ochiului stâng am putut zări mâna uriaşă care îmi înşfăcase capul. În loc de unghii, degetele aveau la vârf gheare uriaşe, galbene.

— *Ai avut o şansă, dar ţi-ai pierdut-o pentru totdeauna!* Mugi Urgia. *Dar mai există cineva care mă poate ajuta. Aşadar, dacă pe tine nu te pot avea, atunci o să mă descurc cu ea!*

Am fost zvârlit cât colo, nimerind în grămada de oase din colţ. Am simţit cum cad printre ele. Cădeam şi cădeam, din ce în ce mai jos, într-un puţ fără sfârşit, plin cu oase. Lumânarea se stinsese, dar oasele păreau să lumineze singure în întuneric: cranii rânjind, cuşti de coaste, oase lungi de braţe şi de picioare, bucăţi de mâini, degete şi falange, şi necontenit pe faţă mi se cernea praful uscat al morţii, intrându-mi pe nări şi în gură, şi în jos pe gâtlej, până ce m-am înecat şi abia de mai puteam respira.

— *Asta este gustul morţii!* Strigă Urgia. *Şi asta este înfăţişarea morţii!*

Oasele îmi pieriră din vedere şi nu mai puteam desluşi nimic. Absolut nimic. Începusem să cad prin beznă. Cădeam în întuneric. Eram îngrozit de faptul că Urgia mă omorâse cumva în somn, totuşi m-am zbătut cu îndârjire să mă trezesc. Urgia stătuse de vorbă cu mine, în timp ce dormeam, şi acum ştiam pe cine avea să încerce să convingă de a primi ceea ce eu refuzasem.

Pe Alice!

În cele din urmă, am izbutit să mă trezesc, dar era deja prea târziu. Una dintre lumânări încă mai ardea lângă mine, dar nu mai era decât un muc. Dormisem ore în şir! Cealaltă lumânare dispăruse, la fel şi Alice!

Mi-am vârât mâna în buzunar, însă doar mi se adeveri ceea ce ghicisem deja. Alice furase cheia Porţii de Argint…

Când m-am ridicat, clătinându-mă, în picioare, mă simţeam ameţit şi mă durea capul. Mi-am lipit dosul palmei de frunte şi când mi-am retras-o, am descoperit-o udă de sânge. Cumva Urgia mă rănise în vis. Putea, de asemenea, să citească gândurile. Cum să înfrângi un demon când ştie ce vrei să faci mai înainte de a avea şansa să încerci vreo mişcare sau să spui vreun cuvânt? Vraciul avea dreptate – demonul acesta era cel mai periculos monstru cu care avuseserăm vreodată de-a face!

Alice lăsase chepengul deschis şi, ridicând lumânarea de jos, fără să pierd nicio clipă, am coborât treptele spre catacombe. Peste câteva minute, ajungeam la râu, care mi se păru puţin mai adânc decât înainte. Apa, învolburându-se la vale, acoperea acum trei dintre cele nouă pietre de sprijin, chiar

cele de la mijloc, şi puteam simţi curentul trăgându-mă de ghete.

L-am traversat rapid, nădăjduind, cu deznădejde ca să zic aşa, c-o să ajung la timp. Dar când am cotit, am văzut-o pe Alice stând cu spatele lipit de zid. Mâna ei stângă se odihnea pe dalele de piatră şi degetele îi erau pline de sânge.

Iar Poarta de Argint era larg deschisă!

CAPITOLUL 13

ARDEREA PE RUG

— Alice! Am strigat eu, holbându-mă la poarta deschisă, necrezându-mi ochilor. Ce-ai făcut?

Şi-a ridicat privirile spre mine, cu ochii înotând în lacrimi.

Cheia mai era încă în broască. Furios, am smuls-o şi-am vârât-o în buzunarul pantalonilor, îngropând-o adânc în pilitura de fier.

— Vino! M-am răstit eu, aproape prea mânios ca să pot vorbi. Trebuie să ieşim de aici!

I-am întins mâna stângă, dar ea nu m-a băgat în seamă. În schimb, şi-o duse pe a ei, cea plină de sânge, la piept, uitându-se la ea, chircindu-se de durere.

— Ce ai păţit la mână? Am întrebat.

— Nu cine ştie ce, răspunse ea. Curând o să fie ca nouă. Totul o să fie bine, de acum.

— Ba nu, Alice, i-am răspuns eu, n-o să fie. Întregul Comitat este în pericol acum, mulţumită ţie.

Am apucat-o blând de mâna nevătămată şi am condus-o prin tunel până ce am ajuns la râu. La marginea apei, şi-a smuls mâna dintr-a mea, iar eu nu i-am luat gestul în niciun fel. Am traversat grăbit. Abia când am ajuns pe malul celălalt, m-am întors, şi atunci am văzut-o pe Alice stând acolo unde o lăsasem, uitându-se ţintă la apă.

— Vino odată! Am strigat eu. Mai repede!

— Nu pot, Tom! Îmi strigă Alice drept răspuns. Nu pot să trec dincolo!

Am pus lumânarea jos şi m-am întors după ea. S-a dat înapoi, dar am prins-o şi-am ţinut-o strâns. Dacă s-ar fi zbătut, n-aş fi avut nicio şansă, dar în clipa în care am atins-o, Alice îşi

pierdu puterile şi căzu moale în braţele mele. Fără să mai pierd vreo clipă, mi-am îndoit genunchii şi-am aruncat-o pe un umăr, aşa cum văzusem odată la Vraci că se cară o vrăjitoare.

Vedeţi dumneavoastră, nu mai aveam nicio îndoială. Dacă nu putea trece o apă curgătoare, însemna că Alice devenise ceea ce Vraciul se temuse întotdeauna că o să devină. Pactul ei cu Urgia o făcuse, până la urmă, să treacă de partea Întunericului.

Jumătate din mine mă îndemna s-o las acolo. Ştiam că Vraciul aşa ar fi procedat. Dar nu puteam. Făceam un lucru care nu i-ar fi fost pe plac, dar trebuia. Ea era încă Alice şi împreună trecuserăm prin multe.

Uşoară cum era, a fost totuşi foarte dificil să traversez râul cu ea pe umăr şi am făcut mari eforturi să-mi menţin echilibrul pe pietre. Ce a îngreunat şi mai mult toată acţiunea a fost faptul că, de îndată ce am pus piciorul pe prima piatră de sprijin, Alice a început să se vaite, ca şi când ar fi fost supusă la cazne.

Când, în sfârşit, am ajuns pe malul celălalt, am lăsat-o jos, pe picioarele ei, şi am luat lumânarea.

— Hai să mergem! Am zis eu, dar ea stătea pe loc, tremurând toată, şi a trebuit iar să o apuc de mână şi s-o trag după mine până când am dat de treptele care conduceau în pivniţă.

Odată intraţi în pivniţă, am pus lumânarea pe podea şi m-am aşezat pe un colţ al vechiului covor. De data aceasta, Alice nu s-a aşezat. Şi-a strâns doar mâinile la piept şi s-a sprijinit cu spatele de zid. Niciunul dintre noi n-a scos vreun cuvânt. Nu era nimic de spus şi eu eram prea adâncit în gânduri.

Dormisem un timp lung, atât înainte de vis, cât şi după el. M-am dus să arunc o privire afară, din vârful scării pivniţei, şi am văzut că soarele asfinţea. Mi-am zis să mai las să treacă o jumătate de oră, apoi s-o iau din loc. Voiam cu disperare să-l ajut pe Vraci, dar mă simţeam complet lipsit de putere. Mă îndurera şi gândul la ce urma să i se întâmple, dar ce-aş fi putut să fac eu împotriva a zeci de oameni înarmaţi? Şi nu voiam să mă duc pe dealul farului doar ca să mă uit la arderea pe rug. N-aş fi putut îndura spectacolul. Nu, trebuia să mă duc acasă, s-o văd pe mama. Ea ştia ce ar fi trebuit să fac mai departe.

Poate că viaţa mea ca ucenic al Vraciului se încheiase. Sau

poate că mama avea să-mi propună să mă duc la nord de Caster şi să-mi găsesc singur un nou magistru. Era greu de spus ce m-ar fi sfătuit ea să fac.

Când am socotit că venise timpul, mi-am scos lanţul de argint pe care mi-l legasem la brâu şi l-am vârât înapoi în sacul Vraciului, laolaltă cu pelerina sa. După cum spunea întotdeauna tata: „Nu risipeşti, nu duci lipsă!” Aşadar, am pus şi sarea şi pilitura de fier înapoi, în pungile anume cusute la interiorul sacului – cât am izbutit să mai adun din buzunarele pantalonilor.

— Vino, i-am zis lui Alice. O să te scot afară.

Astfel, îmbrăcându-mi pelerina şi luând în mâini sacul şi toiagul Vraciului, am urcat scările, apoi m-am folosit de cealaltă cheie, ca să descui uşa din spate a casei. Odată ieşiţi afară, în curte, am încuiat-o la loc.

— La revedere, Alice, am zis eu, întorcându-mă să plec.

— Ce? Nu vii cu mine, Tom? Întrebă Alice.

— Unde?

— La arderea pe rug, bineînţeles, ca să-l găsim pe Inchizitor! O să-şi primească răsplata. Cea pe care o merită. O să mă răzbun pentru ceea ce le-a făcut sărmanei mele mătuşi bătrâne şi lui Maggie.

— Şi cum ai de gând să faci?

— Vezi tu, i-am dat Urgiei sânge de la mine, zise Alice, deschizându-şi larg ochii. Mi-am strecurat degetele printre gratii şi demonul mi l-a supt pe sub unghii. Poate că nu i-or plăcea lui fetele, dar îi place sângele lor. Şi-a luat ce-şi dorea, aşa că pactul este pecetluit şi acum trebuie să facă întocmai ce-i spun eu. Trebuie să-mi îndeplinească poruncile.

Unghiile degetelor de la mâna stângă a lui Alice erau înnegrite de sânge uscat. Îngreţoşat, i-am întors spatele şi am deschis poarta curţii, ieşind în străduţa lăturalnică.

— Unde te duci, Tom? Nu poţi pleca acum! Strigă Alice.

— Mă duc să stau de vorbă cu mama, i-am spus eu, fără să-i arunc nici măcar o privire.

— Atunci du-te acasă, la mămica! Nu eşti decât băiatul mamii, odorul mămicii, şi aşa o să rămâi toată viaţa ta!

Nici nu făcusem zece paşi, când veni în fugă după mine.

— Nu pleca, Tom! Te rog, nu pleca! Strigă ea.

Am continuat să merg. Nici măcar nu m-am întors.

Data următoare când Alice strigă după mine, glasul îi era de-a dreptul furios. Şi, în plus de asta, suna disperat.
— Nu poţi pleca acum, Tom! N-o să te las. Eşti al meu. Îmi aparţii!
Pe când alerga după mine, m-am întors şi am oprit-o.
— Nu, Alice, i-am răspuns. Nu-ţi aparţin. Eu îi aparţin Luminii, iar acum tu îi aparţii Întunericului!
Se repezi la mine şi-mi apucă braţul stâng, foarte strâns. I-am simţit unghiile înfigându-se în carne. M-am îndoit de durere, dar am privit-o drept în ochi.
— Nu ştii ce ai făcut! I-am zis eu.
— Ba da, ştiu, Tom. Ştiu exact ce am făcut şi într-o bună zi o să-mi mulţumeşti pentru asta. Îţi faci atâtea griji pentru nepreţuita ta Urgie, dar crede-mă că demonul nu e mai rău ca Inchizitorul, zise Alice, dându-mi drumul la braţ. Ceea ce am făcut eu, am făcut pentru binele nostru, al tuturor, al tău şi al meu, ba chiar şi-al Moşului Gregory.
— Urgia o să-l ucidă. E primul lucru pe care o să-l facă acum, că e liber!
— Nu, te înşeli, Tom! Nu Urgia vrea să-l omoare pe Moş Gregory, ci Inchizitorul. În momentul acesta, Urgia este ultima lui nădejde de-a mai scăpa cu viaţă. Şi toate acestea, mulţumită mie.
M-am simţit zăpăcit.
— Ascultă-mă, Tom, vino cu mine şi-o să-ţi arăt.
Am clătinat din cap.
— Ei bine, chiar dacă vii sau nu cu mine, continuă ea, eu o s-o fac oricum.
— O să faci ce?
— O să-i salvez pe prizonierii Inchizitorului. Pe toţi! Şi o să-i arăt cum e să arzi de viu!
M-am uitat din nou încruntat la Alice, dar mi-a susţinut privirea fără să clipească. În ochii ei fulgera mânia şi, în clipa aceea, am simţit că i-ar fi putut înfrunta şi privirea Vraciului – ceva ce, de obicei, nu era în stare. Alice vorbea foarte serios şi mi se părea şi mie că Urgia ar fi putut să i se supună şi să ne fie de ajutor. La urma urmelor, încheiaseră un soi de pact.
Dacă exista vreo şansă de a-l salva pe Vraci, atunci trebuia să fiu şi eu de faţă, ca să-l ajut să scape cu bine. Nu mă simţeam deloc liniştit că ne bizuiam pe un demon atât de

periculos ca Urgia, totuşi ce altceva puteam face? Alice se întoarse către dealul farului şi, încet-încet, m-am luat după ea.

Străzile erau pustii şi mergeam repede, îndreptându-ne spre miazăzi.

— Mai bine-aş renunţa la toiagul ăsta, i-am zis eu lui Alice. Ar putea să ne dea de gol.

A încuviinţat din cap şi mi-a făcut semn către un şopron vechi şi dărăpănat.

— Lasă-l acolo, în spate, zise ea. O să-l luăm la întoarcere.

Mai era încă puţină lumină pe cer, spre apus, care se răsfrângea în râul ce şerpuia printre colinele de la Wortham. Ochii mei erau atraşi în sus, către înfricoşătorul deal al farului. Pantele sale joase erau acoperite cu arbori care începuseră să-şi piardă frunzele, dar spre vârf aveau doar iarbă şi tufe.

Am lăsat în urmă şi ultima casă şi ne-am alăturat unui puhoi de lume ce traversa îngustul pod de piatră de peste râu, înaintând încet prin aerul umed şi neclintit. Era o pâclă alburie pe malurile râului, dar curând ne-am ridicat deasupra ei, urcând printre copaci, păşind cu greutate prin mormanele de frunze ude, mocirloase, ca să ieşim aproape de creasta dealului. Un val de oameni aştepta deja acolo şi mulţi alţii veneau să-i îngroaşe rândurile, în fiecare clipă. În vârf erau trei grămezi uriaşe de vreascuri şi crenguţe gata de a fi aprinse, cea mai mare dintre ele fiind aşezată între celelalte două. Din aceste ruguri se înălţau stâlpii groşi de lemn, de care urma să fie legate victimele.

Sus, pe dealul farului, cu luminile oraşului răspândite la picioarele noastre, aerul era mai proaspăt. Zona era luminată de torţe legate de stâlpi înalţi şi zvelţi de lemn, care se legănau încet în briza uşoară dinspre apus. Dar erau şi pete de Întuneric, unde feţele oamenilor erau în umbră, şi spre una dintre acestea am însoţit-o pe Alice, astfel încât să putem vedea ce se întâmplă, fără a fi observaţi, la rândul nostru.

Stând de pază, cu spatele la ruguri, erau vreo doisprezece haidamaci purtând cagule negre, cu crăpături doar pentru ochi şi guri. În mâini ţineau ciomege şi păreau gata să se folosească de ele. Ei erau asistenţii călăilor, care aveau să-l ajute pe Inchizitor la ardere şi, dacă ar fi fost nevoie, la a ţine gloata la distanţă.

Nu prea ştiam cum avea să se comporte mulţimea. Avea oare vreun rost să sper că ar fi putut interveni cumva? Poate că vreunii dintre prietenii şi rudele condamnaţilor ar fi vrut să-i salveze, dar că ei ar fi fost destul de numeroşi ca să încerce, nu mai eram sigur. De bună seamă, după cum spusese şi fratele Peter, erau mulţi cei cărora le plăcea spectacolul. Şi mulţi se aflau şi aici, ca să aplaude.

De îndată ce acest gând îşi făcu loc în mintea mea, am auzit duruitul tobelor în depărtare.

„Scrum-scrum-scrum să vă faceţi, vrăjitoare, scrum!” păreau să scandeze tobele.

La semnalul acesta, mulţimea începu să murmure, vocile lor umflându-se până ajunseră ca tunetul şi spărgându-se, în final, în zgomotoase miorlăituri şi fluierături. Inchizitorul se apropia călărind drept pe marele său armăsar alb, iar, după el, hurducăia căruţa cu prizonierii. Alţi oameni călări încadrau căruţa, cu toţii având săbii la brâu. În urma lor, veneau, pe jos, vreo zece toboşari, păşind fuduli, ridicând şi coborând braţele cu gesturi teatrale, în ritmul pe care-l băteau.

„Scrum-scrum-scrum să vă faceţi, vrăjitoare, scrum!”

Deodată, întreaga situaţie mi se păru fără nădejde. Câţiva din primele rânduri ale mulţimii începură să azvârle cu fructe putrede în prizonieri, dar gardienii care îi flancau pe aceştia din urmă, probabil îngrijoraţi de a nu fi nimeriţi şi ei din greşeală, îşi scoaseră săbiile şi îşi mânară caii drept spre cutezători, împingându-i în gloată, făcând întreaga masă a privitorilor să se dea înapoi.

Căruţa s-a apropiat şi s-a oprit; atunci, pentru prima oară l-am putut vedea mai bine pe Vraci. Câţiva dintre prizonieri se rugau, în genunchi. Alţii jeleau sau îşi smulgeau părul din cap, dar magistrul meu stătea drept şi înalt, uitându-se ţintă înainte. Chipul său părea răvăşit şi obosit, iar în ochi avea aceeaşi expresie goală, de parcă n-ar fi înţeles ce i se întâmpla. Pe frunte, deasupra ochiului stâng, avea o nouă vânătaie întunecată, iar buza de jos era spartă şi însângerată – în mod vădit primise o nouă bătaie.

Un preot ieşi în faţă, cu un sul de pergament în mâna dreaptă şi ritmul tobelor se schimbă. Deveni un ropot adânc, care se înălţă treptat şi se curmă brusc, în clipa în care preotul începu să citească pergamentul.

— Cetăţeni din Priestown, luaţi aminte! Ne-am adunat aici ca să fim martori la legiuita îndeplinire a osândei de ardere a douăsprezece vrăjitoare şi a unui magician, păcătoşii nemernici pe care îi vedeţi acum înaintea voastră. Rugaţi-vă pentru sufletele lor! Rugaţi-vă ca prin suferinţă să poată să-şi dea seama de calea greşită pe care au urmat-o. Rugaţi-vă ca ei să poată cerşi îndurarea lui Dumnezeu şi, astfel, să îşi mântuiască sufletele nemuritoare!

Răsună un nou răpăit de tobe. Preotul nu terminase încă şi, în tăcerea care urmă, continuă să citească:

— Lordul nostru Protector, Marele Inchizitor, doreşte ca aceasta să fie o lecţie pentru toţi cei care ar fi ispitiţi să aleagă calea Întunericului. Priviţi arderea acestor păcătoşi! Priviţi-le oasele cum crapă şi grăsimea cum li se topeşte ca lumânările de seu! Ascultaţi-le ţipetele şi, în tot acest timp, amintiţi-vă că toate acestea sunt nimic! Sunt nimic în comparaţie cu flăcările iadului! Nimic în comparaţie cu veşnicia caznelor care îi aşteaptă pe cei care nu caută iertarea!

Mulţimea amuţise la aceste cuvinte. Probabil din pricina fricii de iadul de care pomenise preotul, dar şi mai probabil, mi s-a părut mie, din alt motiv. Cel care mă îngrozea pe mine: să stai şi să priveşti oroarea celor ce se vor întâmpla. Să-ţi dai seama că fiinţele acelea vii, de carne şi sânge, aveau să fie aruncate în flăcări, ca să îndure chinuri de nespus.

Doi dintre oamenii cu cagule înaintară şi îl împinseră cu brutalitate pe cel dintâi prizonier jos din căruţă – o femeie cu părul lung şi sur, căzându-i bogat pe umeri, aproape până la brâu. În timp ce o târau către cel mai apropiat rug, ea începu să scuipe şi să blesteme, zbătându-se cu disperare să se smulgă din strânsoarea lor. Câţiva dintre privitori râseră şi o zeflemisiră, strigându-i nume de ocară, dar, pe neaşteptate, ea izbuti să scape şi o luă la fugă, adâncindu-se în noapte.

Mai înainte ca gărzile să facă vreun pas în urmărirea ei, Inchizitorul îşi mână calul la galop, trecând peste ei, copitele acestuia muşcând din pământul mustind de apă şi zvârlind noroiul până sus. O apucă pe femeie de păr, înfigându-şi adânc degetele în pletele ei, înainte de a i le răsuci în pumnul strâns. Apoi o smuci în sus cu atâta brutalitate încât spinarea ei se arcui şi aproape că fu ridicată de la pământ. Femeia

scoase un vaiet ascuţit, slab, în timp ce Inchizitorul o târî înapoi spre paznicii care o apucară din nou şi o legară repede de unul dintre stâlpii de la marginea rugului cel mare. Soarta ei fusese pecetluită.

Inima mi s-a strâns dureros când am văzut că Vraciul era următorul prizonier dat jos din căruţă. L-au dus către rugul cel mare şi l-au legat de stâlpul din mijloc, dar nici măcar o dată el n-a încercat să se împotrivească. Doar se uita în continuare în gol, pierdut. Mi-am amintit iarăşi cum îmi spusese că arderea pe rug era una dintre cele mai dureroase morţi imaginabile şi că el nu era de acord să i se aplice nici măcar unei vrăjitoare. Să-l văd acum legat aici, aşteptându-şi sfârşitul, era de nesuportat. Câţiva dintre oamenii Inchizitorului aveau torţe şi mi-am închipuit cum o să aprindă cu ele rugurile, şi cum o să salte flăcările în sus spre Vraci. Gândul acesta era prea cumplit, iar lacrimile începură să-mi şiroiască pe obraji.

Am încercat să-mi aduc aminte ce spusese magistrul meu despre acel ceva sau cineva care urmăreşte toate faptele noastre. Dacă îţi trăieşti viaţa cum se cuvine, îmi zisese el, în clipa când te afli la mare ananghie, o să-ţi stea alături şi o să-ţi împrumute putere. Ei bine, el îşi trăise viaţa cum se cuvine şi făcuse totul pentru ceea ce socotise el că ar fi cel mai bine. Aşadar merita un ajutor. Oare?

Dacă aş fi făcut parte dintr-o familie care ar fi mers la biserică şi s-ar fi rugat mai mult, în clipa aceea m-aş fi rugat. Dar nu deprinsesem această obişnuinţă şi nu ştiam cum se face, dar, fără să-mi dau seama, am şoptit ceva pentru mine. Nu era chiar o rugăciune, dar presupun că valora într-adevăr cât una.

„Ajută-l, te rog”, am şoptit eu. „Te implor, ajută-l!”

Deodată a început să mi se ridice părul de pe ceafă şi în aceeaşi clipă mi s-a făcut frig, foarte frig. O creatură a Întunericului se apropia. Una foarte puternică şi foarte periculoasă. Am auzit-o pe Alice scoţând brusc o exclamaţie şi apoi un geamăt adânc, şi imediat vederea mi s-a întunecat într-atât încât, întorcându-mă şi încercând să ajung lângă ea, nu mai vedeam nici la o palmă distanţă. Murmurul mulţimii se pierdu în depărtare şi totul încremeni în tăcere. M-am simţit rupt de restul lumii, singur în Întuneric.

Ştiam că sosise Urgia. Nu puteam vedea nimic, dar îl simţeam lângă mine, un spirit uriaş şi întunecat, o povară zdrobitoare, care ameninţa să-mi stoarcă viaţa din mine. Eram îngrozit, pentru mine şi pentru toţi oamenii nevinovaţi adunaţi acolo, dar nu puteam face altceva decât să aştept ca Întunericul să se destrame de la sine.

Când ochii mi s-au limpezit, am văzut-o pe Alice pornind înainte. Până să apuc eu s-o opresc, ieşi din umbră şi se îndreptă hotărâtă spre Vraci şi spre cei doi călăi de la rugul din mijloc. Inchizitorul se afla nu departe, privind. Când Alice se apropie, l-am văzut întorcându-şi calul spre ea şi dându-i pinteni într-un scurt galop. Pentru o clipă am crezut că are de gând să o doboare, trecând peste ea, dar îşi struni calul, oprindu-l atât de aproape de Alice, încât ea ar fi putut întinde mâna să-l mângâie pe bot.

Un zâmbet crud îi schimonosi faţa şi am înţeles că o recunoscuse ca fiind una dintre prizonierele sale evadate. Ce a făcut în clipa următoare Alice, o să-mi aduc aminte cât oi trăi.

În tăcerea ce se lăsase deodată, ea îşi ridică braţele spre Inchizitor, îndreptând către el arătătoarele de la ambele mâini. Apoi slobozi un hohot de râs, lung şi tare, al cărui ecou străbătu tot dealul, zburlindu-mi din nou părul de pe ceafă. Era un hohot de triumf şi sfidare, şi m-am gândit cât de ciudat era că Inchizitorul se pregătea să-i ardă pe rug pe oamenii aceia, acuzaţi pe nedrept, toţi nevinovaţi, în vreme ce în faţa lui era o vrăjitoare adevărată, cu puteri adevărate.

Apoi, Alice se răsuci pe călcâie şi începu să se învârtească în loc, ţinându-şi braţele întinse în lături, în timp ce priveam, pete negre începură să se ivească pe botul şi pe capul armăsarului alb al Inchizitorului. La început, am fost nedumerit şi n-am înţeles ce se întâmpla. Dar apoi calul necheză înspăimântat şi se ridică pe picioarele de dinapoi, şi atunci am văzut că din mâna stângă a lui Alice zburau picuri de sânge. Sânge proaspăt, din locul de unde Urgia se hrănise de curând.

Apoi veniră deodată un vânt nimicitor, un fulger orbitor şi un bubuit de tunet atât de puternic că-mi ţiuiră urechile. M-am trezit în genunchi şi i-am auzit pe oameni ţipând şi răcnind. M-am uitat din nou la Alice şi am văzut că încă se mai învârtea, din ce în ce mai repede. Calul alb se ridică din nou în două picioare, de data aceasta zvârlindu-l din şa pe Inchizitor, care

căzu pe spate, în vreascurile rugului.
Încă un fulger şi deodată marginea rugului se aprinse, flăcările trosniră şi se înălţară, iar Inchizitorul fu în genunchi, înconjurat de flăcări. I-am văzut pe câţiva dintre paznici repezindu-se să-l ajute, dar şi mulţimea înainta, iar unul dintre paznici fu tras jos de pe cal. În câteva clipe izbucni o răzmeriţă generală. Pretutindeni, oamenii se încleştau şi se luptau. Alţii încercau să scape fugind şi tot văzduhul vuia de strigăte şi ţipete.
Am lăsat sacul jos şi-am dat fuga la maestrul meu, căci flăcările înaintau cu repeziciune, ameninţând să-l înghită şi pe el. Fără să mă gândesc, am luat-o drept prin mijlocul rugului, simţind arsura flăcărilor, care deja începuseră să muşte din bucăţile mai groase de lemn.
M-am chinuit să-l dezleg, cu degetele încurcându-mi-se în noduri. În stânga mea, un bărbat încerca s-o elibereze pe femeia cu părul sur, care fusese legată cea dintâi. Am intrat în panică, fiindcă n-aveam niciun spor. Erau prea multe noduri! Erau prea strânse şi focul creştea.
Deodată am auzit un strigăt victorios în stânga mea. Bărbatul o dezlegase pe femeie şi dintr-o singură privire am înţeles cum izbutise: avea un cuţit şi îi tăiase lesne sforile. Începuse s-o ajute să coboare, când îşi aruncă privirile spre mine. Aerul era înţesat de strigăte, de ţipete şi de trosnetele flăcărilor. Chiar dacă aş fi strigat, nu m-ar fi auzit, aşa că am întins pur şi simplu mâna stângă spre el. Pentru o clipă, păru să şovăie, uitându-se lung la mâna mea, dar apoi azvârli cuţitul în direcţia mea.
A căzut undeva aproape, printre flăcări. Fără să mă mai gândesc, mi-am afundat mâna în lemnele care ardeau şi l-am găsit. În câteva secunde, am retezat sforile.
Faptul că-l eliberasem pe Vraci, când fusese atât de aproape de a fi ars pe rug, îmi dădu un mare sentiment de uşurare. Dar bucuria avea să-mi fie de scurtă durată. Eram încă departe de a fi în siguranţă. Oamenii Inchizitorului erau pretutindeni în jurul nostru şi se putea foarte bine să fim observaţi şi prinşi. Iar, de data aceasta, am fi fost amândoi arşi pe rug!
Trebuia să-l iau de lângă rugul în flăcări, şi să-l duc la adăpostul Întunericului, într-un loc unde să nu putem fi zăriţi. Mi s-a părut că durează o veşnicie. Se sprijinea cu toată

greutatea lui de mine şi făcea paşi mici şi nesiguri. Mi-am amintit de sacul lui, aşa că l-am îndreptat spre locul unde îl lăsasem din mână. Numai dintr-un noroc chior nu ne-am ciocnit de oamenii inchizitorului. Din căpetenia lor nu se vedea nici urmă, dar în depărtare puteam zări călăreţii doborând cu sabia pe oricine întâlneau în cale. Mă aşteptam ca în orice moment unul dintre ei să vină să se ocupe şi de noi. Mi-era din ce în ce mai greu să înaintez; apăsarea Vraciului pe umărul meu părea să crească şi mai căram şi sacul lui greu în mâna dreaptă. Dar atunci mai veni cineva care-l sprijini de celălalt braţ şi împreună izbutirăm să ajungem în Întunericul pădurii, la adăpost.

Era Alice.

— Am făcut-o, Tom! Am reuşit! Strigă ea, înfierbântată.

Nu ştiam prea bine ce să-i răspund. Fireşte, eram încântat, dar nu-i puteam lăuda metoda.

— Unde e Urgia acum? Am întrebat-o eu.

— Nu-ţi face griji, Tom. Pot să-ţi spun când e pe aproape, dar acum nu-l simt pe nicăieri în jur. Trebuie să fi irosit mult din puterile sale pentru a face ceea ce tocmai a făcut, aşa că bănuiesc că s-a întors în Întuneric, pentru o vreme, ca să-şi refacă forţele.

Nu mi-a plăcut deloc să aud răspunsul acesta.

— Şi Inchizitorul? Am întrebat. N-am văzut ce s-a mai întâmplat cu el. A murit?

Alice clătină din cap.

— Şi-a ars doar mâinile, când a căzut, atâta tot. Dar acum ştie cum e să arzi!

Abia când spuse acestea, mi-am dat seama de propria mea durere, din mâna stângă, cea cu care îl sprijineam pe Vraci. M-am uitat la ea şi am văzut că toată partea din afară era carne vie şi plină de băşici. Cu fiecare pas, durerea părea să crească.

Am trecut podul laolaltă cu o mulţime de oameni înspăimântaţi care se îmbulzeau şi se înghionteau, toţi grăbindu-se spre miazănoapte, dornici să se ştie departe de locul răzmeriţei şi de ceea ce avea să urmeze. Curând, oamenii Inchizitorului aveau să se regrupeze, însetaţi să pună iarăşi mâna pe prizonieri şi să pedepsească pe oricine jucase vreun rol în eliberarea lor. Oricine avea să le iasă în cale avea

să sufere.
Cu mult înainte de a se lumina de ziuă, ieşiserăm din Priestown şi am petrecut primele ore ale dimineţii la adăpostul unui şopron de vite dărăpănat, temându-ne că oamenii Inchizitorului ar putea cutreiera prin împrejurimi după prizonierii care le scăpaseră.
Vraciul nu scosese niciun cuvânt când îi vorbisem, nici măcar după ce îi regăsisem toiagul şi i-l înapoiasem.
Ochii lui erau încă goliţi de orice expresie şi ficşi, de parcă gândurile îi erau în cu totul alt loc. Am început să-mi fac griji că minţile îi fuseseră serios zdruncinate, ceea ce nu mă încuraja deloc.
— Trebuie să-l ducem la noi la fermă, i-am spus eu lui Alice. Mama o să poată să-l ajute.
— Totuşi n-o să se bucure prea mult să mă vadă şi pe mine, nu-i aşa? Zise Alice. Mai ales când va afla ce am făcut. Nici fratele acela al tău n-o să se bucure.
Am dat din cap, tresărind la durerea din mâna mea. Ce spusese Alice era foarte adevărat. Ar fi fost mai bine să nu vină şi ea cu mine, dar aveam nevoie de ea să mă ajute să-l duc pe Vraci, care nu se ţinea nici pe departe pe picioare.
— Ce-ai păţit, Tom? Mă întrebă ea.
Îmi observase mâna şi se apropiase să se uite mai bine.
— Se rezolvă numaidecât, zise ea, nu durează mult…
— Nu, Alice, e prea periculos!
Dar mai înainte s-o pot opri, se strecurase afară din şopron. Peste zece minute, era înapoi, cu vreo câteva bucăţele de scoarţă de copac şi cu frunzele unei plante pe care n-am recunoscut-o. A mărunţit scoarţa cu dinţii până a prefăcut-o în petice mici, aţoase.
— Întinde mâna! Porunci ea.
— Ce-i asta? Am întrebat eu, cu îndoială, dar mâna mă durea foarte tare, aşa că i-am dat ascultare.
Cu multă grijă, aşeză bucăţelele de scoarţă pe arsuri şi îmi înfăşură mâna în frunze. Apoi rupse o fâşie din rochia ei neagră şi mă bandajă, ca să ţină frunzele cum le aşezase.
— Lizzie m-a învăţat asta, zise ea. Curând o să-ţi treacă durerea.
Eram gata să protestez, dar aproape în aceeaşi clipă durerea începu să mă lase. Era un leac pe care Alice îl învăţase de la o

vrăjitoare. Un leac care avea efect. Ciudate mai sunt şi căile lumii! Binele poate veni şi din partea răului. Şi nu numai în ceea ce privea mâna mea. Datorită lui Alice şi pactului ei cu Urgia, Vraciul fusese salvat.

CAPITOLUL 14

POVESTEA TATEI

Am zărit ferma cu aproape un ceas înainte de apusul soarelui. Ştiam că tata şi Jack tocmai trebuia să fi început mulsul, aşa că era un moment potrivit să ne facem apariţia. Aveam nevoie de un răgaz să stau de vorbă cu mama între patru ochi.

Nu mai trecusem pe acasă din primăvară, când şi bătrâna vrăjitoare, Mama Malkin, îi făcuse o vizită familiei mele. Mulţumită curajului lui Alice cu acel prilej o nimiciserăm, dar întâmplarea îi supărase pe Jack şi pe nevasta lui, Ellie, şi ştiam că nu vor sări în sus de bucurie fiindcă aveam să rămân şi după lăsarea serii. Îndeletnicirea de vraci îi speria şi îşi făceau griji că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău copilului lor. Aşadar voiam numai să-l ajut pe Vraci şi apoi să pornesc din nou la drum, cât mai repede cu putinţă.

Eram, de asemenea, încredinţat că le puneam tuturor viaţa în pericol aducându-i pe Vraci şi pe Alice la fermă. Dacă oamenii Inchizitorului ne urmăreau, n-ar fi avut niciun fel de milă faţă de cei care dădeau adăpost unei vrăjitoare şi unui vraci. Nu voiam să-mi expun familia la un risc mai mare decât era necesar, aşadar am hotărât să-i las pe Alice şi pe Vraci la marginea fermei. Exista o colibă veche de păstor, aparţinând celei mai apropiate ferme vecine. Proprietarii renunţaseră la creşterea oilor, aşa că nu mai fusese folosită de ani buni. Am ajutat-o pe Alice să-l ducă pe Vraci înăuntru şi i-am spus să mă aştepte acolo. După aceea, am străbătut câmpul, îndreptându-mă direct către gardul care împrejmuia curtea fermei noastre.

Când am deschis uşa de la bucătărie, mama şedea în locul ei obişnuit, într-un colţ al căminului, aproape de foc, în balansoarul ei. Balansoarul nu se clintea, iar ea doar m-a privit cu ochii mari când am intrat. Draperiile erau deja trase, iar în sfeşnicul de alamă lumânările din ceară de albine erau

aprinse.

— Ia loc, fiule, mă pofti ea, cu glas scăzut şi blând. Trage-ţi un scaun şi povesteşte-mi totul.

Nu părea câtuşi de puţin surprinsă să mă vadă.

Se petrecea totul întocmai cum eram obişnuit. Mama era adeseori chemată în ajutor când moaşele întâmpinau greutăţi la vreo naştere dificilă, şi, în mod ciudat, întotdeauna ştia când cineva avea nevoie de ajutorul ei cu mult înainte ca mesajul să ajungă la fermă. Simţea lucrurile acestea, la fel cum şi acum simţise că mă apropiam eu. Era ceva special cu mama mea. Avea unele însuşiri pe care cineva ca Inchizitorul şi-ar fi dorit să le nimicească.

— S-a întâmplat ceva rău, nu-i aşa? Întrebă mama. Şi la mână ce-ai păţit?

— Nimic, mamă. Doar o arsură. S-a ocupat Alice de ea. Nu mă mai doare deloc.

Mama îşi ridicase sprâncenele când rostisem numele lui Alice.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, fiule.

Am dat din cap, simţind că mi se pune un nod în gât. Am încercat de trei ori până ce-am fost în stare să îngaim prima propoziţie. Când am izbutit să articulez, i-am povestit totul, dintr-o suflare.

— Domnul Gregory a fost aproape să moară ars pe rug, mamă. Inchizitorul l-a prins în Priestown. Am scăpat, dar o să vină după noi, iar Vraciul nu e deloc în apele lui. Are nevoie de ajutor. Toţi avem.

Lacrimile au început să-mi şiroiască pe obraji în jos, când am recunoscut în sinea mea ce mă supăra acum cel mai tare dintre toate. Motivul de căpetenie pentru care nu voisem să mă duc pe dealul farului fusese acela că mă speriasem. Îmi fusese frică să nu mă prindă şi să nu mă ardă şi pe mine.

— Ce naiba căutaţi voi în Priestown? Întrebă mama.

— Fratele domnului Gregory a murit, iar înmormântarea era acolo. A trebuit să ne ducem.

— Nu-mi spui tot, zise mama. Cum aţi scăpat de Inchizitor?

Nu voiam să ştie mama ce făcuse Alice. Vedeţi dumneavoastră, mama încercase, într-un rând, s-o ajute pe Alice să-şi aleagă drumul şi nu voiam să afle acum cum sfârşise, în cele din urmă, întorcându-se la Întuneric, aşa cum se temuse dintotdeauna Vraciul.

Dar nu aveam încotro. I-am depănat întreaga poveste. Când am terminat, mama a oftat adânc.

— E rău, chiar foarte rău, zise ea. Urgia eliberată nu prevesteşte nimic bun pentru nimeni din Comitatul nostru – iar o tânără vrăjitoare legată de voinţa lui – ei bine, mă tem pentru noi. Dar trebuie să facem tot ce ne stă în puteri să fie bine. Asta e tot. O să-mi iau trusa şi o să vin să văd ce pot să fac pentru bietul domn Gregory.

— Mulţumesc, mamă, i-am zis eu, înţelegând deodată că nu vorbiserăm decât despre necazurile mele. Dar pe aici cum merg lucrurile? Ce mai face copilul lui Ellie? Am întrebat-o eu.

Mama zâmbi, dar am desluşit o umbră de tristeţe în ochii ei.

— Oh, copilul face foarte bine, iar Ellie şi Jack sunt mai fericiţi ca niciodată. Dar, fiule, zise ea, mângâindu-mi uşor mâna, am şi eu câteva veşti rele pentru tine. Este vorba despre tatăl tău. A fost foarte bolnav.

Am sărit în picioare, abia crezându-mi urechilor. Expresia chipului ei mă încredinţa că fusese grav.

— Stai jos, fiule, zise ea, şi ascultă cu atenţie, mai înainte de a începe să te mâhneşti. Este grav, dar ar fi putut fi mult mai rău. A început cu o răceală zdravănă, dar apoi s-a mutat la plămâni şi s-a prefăcut în pneumonie, de era cât pe-aci să-l pierdem. Acum s-a făcut bine, sper, dar va trebui să se înfofolească temeinic iama asta. Mă tem că nu va mai putea să se mai ocupe de treburile fermei. Jack va trebui să se descurce fără el.

— Aş putea să ajut şi eu, o vreme, mamă.

— Nu, fiule, tu îţi ai meseria ta. Cu Urgia liberă şi magistrul tău slăbit, Comitatul are nevoie de tine mai mult ca niciodată. Ascultă, lasă-mă să urc eu mai întâi şi să-l anunţ pe tatăl tău că eşti aici. Dar n-o să-i spun niciun cuvânt despre necazul tău. Nu vrem să-i dăm nicio veste rea sau să-i facem vreo surpriză neplăcută. Astea să rămână între noi.

Am aşteptat în bucătărie, dar peste numai vreo două minute mama a coborât, ducând în mână trusa ei.

— Ei bine, du-te sus să-l vezi pe tatăl tău, şi-n timpul ăsta eu o s-o iau înainte şi-o să merg să-l ajut pe magistrul tău. Vezi că tata se bucură că te-ai întors, dar nu-l ţine prea mult de vorbă. Este încă foarte slăbit.

Tata stătea în pat, în capul oaselor, sprijinit cu o mulţime de perne. Zâmbi slab, aproape forţat, când mă văzu intrând în odaie. La faţă arăta tras şi ostenit şi avea pe obraz o barbă sură, nerasă de mai multe zile, ceea ce îl făcea să pară mult îmbătrânit.

— Ce surpriză plăcută, Tom. Ia loc, zise el, arătându-mi cu capul un scaun de lângă pat.

— Îmi pare rău, am spus eu. Dacă aş fi ştiut că eşti bolnav, aş fi venit mai curând să te văd.

Tata îşi ridică mâna, într-un gest care voia să spună că nu asta conta. Începu să tuşească urât. Şi mi se spusese că se făcuse mai bine! Cu siguranţă că n-aş fi vrut să-l aud tuşind când fusese bolnav rău. Odaia mirosea a boală. Un iz pe care nu-l simţi niciodată afară, sub cerul liber. Ceva care se întâlneşte numai în odăile în care zace cineva.

— Cum merge îndeletnicirea ta? Mă întrebă el, când se opri în sfârşit din tuşit.

— Nu prea rău. M-am obişnuit cu ea acum şi îmi place mai mult decât ce se face într-o fermă, am zis eu, alungându-mi tot ce mi se întâmplase în ultima vreme în cel mai îndepărtat cotlon al minţii.

— Treburile de la fermă sunt prea plicticoase pentru tine, ai? Întrebă el, forţându-se din nou să zâmbească. Dacă vrei să ştii, nici eu n-am fost dintotdeauna un fermier.

Am dat din cap. În tinereţile sale, tata fusese marinar. Ne povestea o mulţime de lucruri despre locurile pe care le vizitase. Erau poveşti frumoase, pline de culoare şi de neprevăzut. Ochii lui străluceau întotdeauna de o lumină a depărtărilor când îşi amintea de vremurile acelea. Am vrut să văd scânteia aceea de viaţă reapărând în ei.

— Da, tată, am zis eu. Spune-mi una dintre poveştile tale. Cea despre balena uriaşă.

El a tăcut câteva clipe, apoi mi-a apucat mâna, trăgându-mă mai aproape de el.

— Cred că mai am o poveste pe care trebuie să ţi-o spun, fiule, mai înainte de a fi prea târziu.

— Nu vorbi prostii, am zis eu, tulburat de întorsătura pe care o lua discuţia.

— Nu, Tom, nădăjduiesc să mai prind o primăvară şi o vară, dar nu cred că mai am mult de stat pe lumea asta. M-am

gândit mult în ultima vreme şi mi se pare că este timpul să-ţi spun ce ştiu. Nu mă aşteptam să te văd aşa curând, dar, de vreme ce tot eşti aici, acum… şi cine ştie când te voi mai vedea pe urmă?

Se opri un timp, apoi continuă:

— Este despre mama ta – cum ne-am cunoscut şi ne-am plăcut.

— O să prinzi mai multe primăveri, tată, i-am zis eu, dar eram foarte surprins.

Dintre toate poveştile minunate ale tatălui meu, era una pe care n-o spunea niciodată pe de-a întregul: cum o cunoscuse el pe mama. Puteam jura că niciodată n-ar fi vrut să vorbească despre asta. Totdeauna schimba subiectul sau ne poftea să mergem s-o întrebăm pe ea. Ceea ce noi niciodată nu făceam. Când eşti copil, sunt lucruri pe care nu le înţelegi, dar despre care nu pui întrebări. Căci ştii dinainte că tata şi mama n-or să-ţi răspundă. Dar, astăzi, lucrurile stăteau altfel.

El clătină din cap ostenit, apoi şi-l plecă în piept, de parcă o mare povară îl apăsa pe umeri. Când se îndreptă din nou, zâmbetul slab i se reîntorsese pe chip.

— Nu sunt sigur c-o să-mi mulţumească pentru că-ţi spun toate acestea, aşa că hai să rămână între noi. N-o să-i spun nici fratelui tău şi te-aş ruga să faci şi tu acelaşi lucru, fiule. Dar cred în calea pe care ai apucat-o tu, şi în faptul că eşti al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, şi, ei bine…

Se opri din nou şi închise ochii. Mă uitam neclintit la el şi-am simţit un val de tristeţe, dându-mi seama cât de bătrân şi de bolnav arăta. Şi-a deschis din nou ochii şi a început să vorbească.

— Am intrat odată într-un mic port, să luăm nişte apă, zise el, începându-şi povestea de parcă se grăbea să o depene până nu se răzgândea. Era o aşezare singuratică, la poalele unor costişe stâncoase şi înalte, alcătuită doar din casa stăpânului portului şi alte vreo câteva căsuţe de pescari, din piatră albă. Eram de multe săptămâni pe mare şi căpitanul, cum era un om bun, a zis că meritam un răgaz. Aşadar ne-a îngăduit tuturor să coborâm pe uscat. Ne-a împărţit în două grupe, iar eu am picat în cea de-a doua, care a plecat cu mult după lăsarea Întunericului.

Eram vreo zece inşi şi când am ajuns în sfârşit la cea mai

apropiată tavernă, care se afla la marginea satului, aproape la jumătatea pantei unui munte, am găsit-o gata de închidere. Aşa că am băut repede, dând rachiul pe gât de parcă nu mai exista o a doua zi, şi apoi am cumpărat fiecare câte o butelcă de vin roşu, ca s-o bem pe drumul de întoarcere la corabie.

Probabil că băusem prea mult, pentru că m-am trezit singur, la marginea unui drumeag abrupt, care cobora spre port. Soarele se pregătea să răsară, dar asta nu mă deranja prea tare, fiindcă nu aveam să ridicăm pânzele până la amiază. M-am săltat cu greu în picioare şi mi-am scuturat praful de pe mine. Ei, şi atunci am auzit un plâns îndepărtat.

Am ascultat aproape un minut până să mă hotărăsc. Vreau să spun că suna de parcă ar fi fost al unei femei, dar cine ar fi putut băga mâna în foc? Existau tot soiul de poveşti despre nişte creaturi de prin părţile acelea de lume care îi amăgeau pe călători. Eram singur şi nu mă dau înapoi să-ţi spun că eram chiar speriat, dar, dacă nu m-aş fi dus să văd cine plângea, n-aş fi întâlnit-o niciodată pe mama ta şi tu n-ai mai fi acum aici.

Am urcat panta abruptă, ţinându-mă de drumeag, şi am coborât anevoie pe partea cealaltă, până când am ajuns chiar pe marginea unei faleze. Era o faleză înaltă şi stâncoasă, cu valuri care se spărgeau zgomotos la picioarele ei, de unde puteam zări corabia ancorată în golful portului, dar atât de mică, încât mi se părea că aş fi putut s-o cuprind în căuşul palmei.

O stâncă îngustă se avânta în sus din faleză, ca un colţ de şobolan, şi o tânără femeie stătea cu spatele sprijinit de ea şi cu faţa spre mare. Era legată de stânca aceea cu un lanţ. Mai mult decât atât, era goală-goluţă, ca în ziua în care se născuse.

Spunând aceste cuvinte, tata roşi atât de tare, încât faţa îi deveni aproape stacojie.

— Ea a început să vorbească şi a încercat atunci să-mi spună despre ceva. Despre ceva de care se temea. Ceva mult mai rău decât să fie înlănţuită de stânca aceea. Dar vorbea pe limba ei, din care eu nu pricepeam niciun cuvinţel – nici acum nu pricep, dar pe tine te-a învăţat destul de bine; ştii că tu ai fost singurul cu care şi-a bătut capul să te înveţe? Este o mamă bună, dar niciunul dintre fraţii tăi n-a auzit vreodată un

cuvânt în greceşte.

Am dat din cap. Câţiva dintre fraţii mei, în special Jack, nu fuseseră prea încântaţi de treaba asta, care îmi făcuse deseori viaţa grea.

— Nu, nu mi-a putut explica prin cuvinte ce anume era, dar era ceva în largul mării care o îngrozea. Nu-mi trecea prin minte ce-ar fi putut fi, dar atunci discul soarelui a început să se ridice deasupra liniei orizontului, iar ea a ţipat.

M-am uitat lung la ea, dar nu-mi puteam crede ochilor: băşici mititele începuseră să-i apară pe piele, până când, în mai puţin de un minut, era toată numai o rană. De soare se temea ea. Până în ziua de azi, după cum ai observat, probabil, pentru ea e greu să umble pe afară, chiar şi-n soarele palid de la noi din Comitat, dar pe meleagurile acelea, soarele pârjolea de-a dreptul şi, fără ajutor, ea ar fi murit.

El se opri să-şi tragă suflul, iar gândul meu se îndreptă către mama. Dintotdeauna ştiusem că se fereşte de lumina soarelui – dar era ceva pe care îl luasem ca atare, fără să mă-ntreb de ce.

— Ce era să fac? Continuă tata. Trebuia să mă gândesc repede, aşa că mi-am scos cămaşa şi am acoperit-o cu ea. Nu era destul de mare şi, fiindcă nu mai aveam nimic de care să mă folosesc, în afară de pantaloni, i-am pus şi pe ei la bătaie. Apoi m-am aşezat lângă ea, pe vine, cu spatele la soare, astfel încât umbra mea să pice pe ea şi s-o apere de razele arzătoare.

Am stat aşa până târziu după amiază, când soarele în sfârşit a dispărut din vedere, în spatele dealului. Între timp, corabia mea ridicase pânzele fără mine, iar spatele mi-era tot o rană, ars de soare, însă mama ta era vie, iar băşicile deja îi trecuseră. M-am căznit să-i desfac lanţul, dar cine o legase ştia mai multe decât mine despre noduri, deşi eu eram marinar. Abia când în sfârşit am izbutit s-o dezleg am observat ceva atât de crud, încât abia de mi-a venit să cred. Vreau să spun, este o femeie bună, mama ta – cum de putuse cineva face una ca asta, şi încă unei femei?

Tata tăcu, iar eu mi-am coborât privirile spre mâinile lui şi am putut vedea că tremurau, amintindu-şi de ceea ce văzuse. Am aşteptat aproape un minut, apoi l-am îndemnat să continue, cu blândeţe.

— Ce anume era, tată? Am întrebat. Ce îi făcuseră?

Când şi-a ridicat faţa, ochii îi înotau în lacrimi.

— Îi pironiseră mâna stângă de stâncă, răspunse el. Era un piron gros, cu floare mare şi nu-mi trecea prin cap cum aveam să-i desprind mâna de acolo, fără s-o rănesc şi mai tare. Dar ea a zâmbit şi a tras de mână, sfâşiindu-şi carnea, lăsând pironul înfipt în stâncă. Sângele îi şiroia până pe pământ, la picioarele ei, dar ea s-a ridicat şi s-a îndreptat către mine de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

M-am dat un pas înapoi, de-am fost gata să cad în gol de pe faleză, dar ea şi-a aşezat mâna dreaptă pe umărul meu, să mă ţină, apoi ne-am sărutat. Fiind un marinar vechi, care vizitasem zeci de porturi în fiecare an, mai sărutasem eu femei până atunci, dar de obicei o făcusem după ce îmi umplusem burdihanul cu bere şi eram mort de beat, uneori gata să-mi dau duhul de-a binelea. Niciodată nu sărutasem o femeie când fusesem treaz şi, cu siguranţă, niciodată în plină zi. Nu pot să-ţi explic, dar am ştiut numaidecât că ea era jumătatea mea. Femeia cu care aveam să-mi petrec tot restul vieţii.

A început din nou să tuşească şi a ţinut-o aşa multă vreme. Când s-a oprit, abia mai respira şi au trecut alte câteva minute până să poată vorbi din nou. Ar fi trebuit să-l las să se odihnească, dar m-am gândit că poate că nu voi mai avea o altă şansă de a asculta această poveste până la capăt. Mintea îmi clocotea. Unele lucruri din povestea tatei îmi aminteau de ceea ce scrisese Vraciul despre Meg. Şi ea fusese, de asemenea, legată cu un lanţ. Când fusese eliberată, şi ea îl sărutase pe Vraci, întocmai cum mama îl sărutase pe tata. Mă întrebam dacă lanţul acela fusese de argint, dar nu puteam rosti întrebarea cu glas tare. O parte din mine nu voia să ştie răspunsul. Dacă tata ar fi vrut să aflu, mi-ar fi spus-o singur.

— Şi dup-aia ce s-a mai întâmplat, tată? Cum ai reuşit să te întorci acasă?

— Mama ta avea bani, fiule. Locuia singură, într-o casă mare, cu o grădină împrejmuită cu un zid înalt. Nu era la mai mult de o milă depărtare de locul unde o găsisem, aşa că ne-am dus acolo şi acolo am rămas. Mâna ei s-a vindecat repede, fără să-i rămână nici cea mai mică cicatrice, iar eu am învăţat-o limba noastră. Sau, ca să fiu cinstit, ea m-a învăţat cum s-o învăţ pe

ea. Îi arătam obiectele şi le numeam cu voce tare. Când ea repeta întocmai cum spusesem eu, eu doar dădeam din cap, ca să arăt că zisese corect. O dată era de ajuns, pentru fiecare cuvânt. Mama ta are o minte foarte ascuţită, fiule. Foarte ascuţită. Este o femeie deşteaptă şi nu uită niciodată nimic.

În orice caz, am stat în casa aceea câteva săptămâni bune şi am fost destul de fericit, mai puţin în acele nopţi ciudate în care veneau în vizită surorile sale. Erau două femei, înalte şi cu înfăţişare mândră, şi obişnuiau să facă un foc afară, în spatele casei, şi să stea acolo până în zori, vorbind cu mama ta. Uneori toate trei dansau în jurul focului; în alte nopţi, jucau zaruri. Dar de fiecare dată veneau puse pe ceartă şi, treptat, lucrurile s-au înrăutăţit.

Ştiam că era ceva în legătură cu mine, pentru că surorile ei se holbau la mine prin fereastră, cu fulgere de mânie în ochii lor, iar mama ta îmi făcea semne să mă dau mai înapoi, în fundul odăii. Nu, nu mă aveau la inimă, şi acesta a fost principalul motiv, cred eu, pentru care am părăsit casa aceea şi am venit aici, în Comitat.

Pornisem pe mare ca angajat, un marinar obişnuit, dar m-am întors ca un gentleman. Mama ta a plătit pentru călătoria noastră şi am avut o cabină numai a noastră. Apoi a cumpărat ferma aceasta şi ne-am cununat în mica biserică de la Meilor, unde sunt înmormântaţi mama şi tatăl meu. Mama ta nu împărtăşea credinţa mea, dar a primit să se mărite la biserică de dragul meu, să nu bârfească vecinii, iar mai înainte să se împlinească anul, s-a născut fratele tău, Jack. Am avut o viaţă de invidiat, fiule, iar perioada cea mai frumoasă a început în ziua în care am cunoscut-o pe mama ta. Dacă îţi spun toate acestea, e pentru că vreau să înţelegi. Îţi dai seama, nu-i aşa, că într-o bună zi, când n-o să mai fiu pe lume, ea o să se întoarcă acasă la ea, în ţara de unde a venit?

Am rămas cu gura căscată când l-am auzit pe tata spunând acestea.

— Dar familia ei? Am întrebat eu. Că doar n-o să-şi părăsească nepoţii, nu?

Tata clătină trist din cap.

— Nu cred că se poate schimba ceva, fiule. Ea mi-a spus, odată, că are ceea ce a numit ea nişte „treburi neterminate” acolo, în ţara ei. Nu ştiu despre ce este vorba, niciodată nu mi-

a spus pentru ce fusese legată de stânca aceea şi lăsată să moară. Are o lume a ei şi o viaţă a ei, iar, când va veni vremea, o să se întoarcă la ele, aşa că nu-i face despărţirea grea. Uită-te la mine, băiete. Ce vezi?

Nu ştiam ce să-i răspund.

— Ceea ce vezi este un om bătrân, care n-o să mai facă mult timp umbră pământului. Văd adevărul ori de câte ori mă privesc într-o oglindă, aşa că să nu-mi spui că greşesc. Cât despre mama ta, ea este încă în floarea tinereţii. Se poate să nu mai fie chiar fata care a fost odinioară, dar mai are încă mulţi ani de trăit. Însă pentru ceea ce am făcut eu în ziua aceea, mama ta n-a stat să se uite mai bine la mine. Merită să fie liberă, aşa că las-o să plece cu zâmbetul pe buze. O să faci asta, fiule?

Am dat din cap şi am rămas cu el până s-a liniştit şi a aţipit.

CAPITOLUL 15

LANŢUL DE ARGINT

Când am coborât, mama deja se întorsese. Eram nerăbdător s-o întreb cum se simţea Vraciul şi ce făcuse pentru el, dar n-am mai avut când. Prin fereastra bucătăriei, l-am zărit pe Jack traversând curtea, însoţit de Ellie care-şi legăna copilul în braţe.

— Am făcut tot ce-am putut pentru magistrul tău, fiule, îmi şopti mama cu puţin înainte ca Jack să deschidă uşa. Vorbim după cină.

Pentru o clipă, Jack încremeni în prag cu ochii la mine, în timp ce un vălmăşag de expresii se perindară pe chipul lui. În cele din urmă, zâmbi şi veni spre mine, luându-mă cu braţul pe după umeri.

— Mă bucur să te văd, Tom, zise el.

— Eram în drum spre Chipenden, i-am spus eu. M-am gândit să trec pe aici şi să văd ce mai faceţi. Aş fi venit mai devreme, dacă aş fi ştiut că tata a fost atât de bolnav…

— Merge spre bine, acum, zise Jack. Ăsta e cel mai important lucru.

— Oh, da, Tom, se simte mult mai bine acum, încuviinţă Ellie. O să fie din nou pe picioare, în câteva săptămâni.

Am putut vedea că expresia de pe chipul mamei spunea

exact pe dos. Adevărul era că tata ar fi avut noroc dacă mai apuca primăvara. Ea o ştia bine, şi eu la fel.

La cină, toţi păreau fără chef, chiar şi mama. Nu mi-am putut da seama dacă din pricină că mă aflam eu acolo sau din pricina bolii lui tata erau cu toţii atât de tăcuţi, dar, cât am mâncat, Jack abia dădea din cap către mine, iar când deschidea gura, o făcea ca să arunce vreun sarcasm.

— Pari mai palid, Tom, zise el. Trebuie să fie de la atâta furişat pe Întuneric. O să ţi se tragă din asta.

— Nu fi rău, Jack! Îl mustră Ellie. În orice caz, Tom, ce părere ai despre Mary a noastră? Am botezat-o luna trecută. A crescut mult de când ai văzut-o tu ultima oară, nu-i aşa?

Am zâmbit şi am dat din cap. Fusesem uluit să văd cât de mult crescuse copilul. Nu mai era fiinţa aceea plăpândă, cu faţa roşie şi zbârcită, ci era dolofană şi îndesată, cu mâini şi picioare zdravene şi cu un chip atent şi vioi. Părea gata să plece din poala lui Ellie şi să înceapă să umble de colo-colo pe podeaua bucătăriei.

Nu-mi era foarte foame, dar în momentul în care mama îmi umplu o farfurie cu vârf de tocană aburindă, m-am apucat numaidecât de mâncat.

De îndată ce-am terminat masa, ea le zâmbi lui Jack şi lui Ellie.

— Am ceva de discutat cu Tom, zise ea. Aşadar, de ce nu vă duceţi voi doi sus şi să vă culcaţi măcar o dată mai devreme? Şi nu-ţi face griji cu vasele, Ellie. Le spăl eu.

Mai era încă nişte tocană rămasă în oală şi i-am văzut ochii lui Jack alunecând către vas, apoi întorcându-se către mama. Dar Ellie se ridicase, iar Jack o urmă, cu încetineală. Mi-era limpede că nu era prea încântat.

— Cred că o să iau câinii şi-o să dau o raită pe la gardul de hotar, mai întâi, zise el. A trecut o vulpe pe-acolo, ieri-noapte.

Imediat ce au ieşit din încăpere, am rostit întrebarea la care muream să aflu răspunsul.

— Cum e, mamă? O să-şi revină domnul Gregory?

— Am făcut pentru el tot ce-am putut, zise mama. Dar rănile de la cap evoluează, de obicei, fie într-un sens, fie în celălalt. Numai timpul o să spună. După părerea mea, cu cât îl duci mai repede înapoi, la Chipenden, cu atât va fi mai bine. Eu l-aş primi cu drag aici, dar trebuie să le respect dorinţele lui Jack şi

Ellie.

Am dat din cap şi mi-am pironit ochii pe masă, abătut.

— Crezi că faci faţă la încă o porţie, Tom? Întrebă mama.

N-am aşteptat să fiu întrebat a doua oară, iar mama zâmbi când m-am repezit la farfurie.

— Mă duc până sus, să văd cum se mai simte tatăl tău, zise ea.

Curând, coborî înapoi.

— E bine, zise ea. L-a furat iarăşi somnul.

Se aşeză în partea cealaltă a mesei şi mă privi mâncând, cu o faţă serioasă.

— Rănile pe care le-am văzut la degetele lui Alice – de acolo a luat Urgia sânge de la ea?

Am dat din cap.

— Mai ai încredere în ea, după tot ce s-a întâmplat? Mă întrebă ea deodată.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. A făcut legământ cu Întunericul, dar fără ajutorul ei, Vraciul şi o mulţime de oameni nevinovaţi ar fi murit.

Mama oftă.

— E o situaţie neplăcută şi nu sunt sigură că răspunsul este încă foarte clar. Aş vrea să pot merge cu tine şi să te ajut să-l duci pe magistrul tău înapoi la Chipenden, pentru că n-o să fie deloc o călătorie uşoară, dar nu-l pot lăsa pe tatăl tău acum. Fără o îngrijire atentă, i s-ar putea întoarce boala şi nu pot risca să se întâmple una ca asta.

Mi-am şters farfuria cu o bucată de pâine, după care mi-am împins scaunul înapoi.

— Cred că ar fi mai bine s-o iau din loc, mamă. Cu cât stau mai mult aici, cu atât vă pun pe toţi într-un pericol mai mare. În niciun caz Inchizitorul n-o să ne lase să ne vedem de drum fără să ne urmărească. Iar acum, că Urgia e liberă şi s-a hrănit din sângele lui Alice, nu pot risca să vină până aici.

— Nu te grăbi să pleci imediat, zise mama. O să-ţi tai nişte felii de şuncă şi pâine, ca să mănânci pe drum.

— Mulţumesc, mamă.

Se apucă să taie pâinea, iar eu mă uitam la ea, dorindu-mi să pot să mai stau. Mi-ar fi făcut bine să mai rămân o dată acasă, fie şi pentru numai o noapte.

— Tom, în lecţiile tale despre vrăjitoare, domnul Gregory ţi-a spus ceva despre cele care se folosesc de obişnuiţii casei?

Am dat din cap. Erau mai multe soiuri de vrăjitoare, care-şi dobândeau puterile în mai multe feluri. Unele foloseau magia oaselor, altele magia sângelui; de curând, îmi povestise şi despre a treia categorie, chiar mai periculoasă decât celelalte. Acestea foloseau „magia casei”. Vrăjitoarea îşi dăruia sângele unei vietăţi – putea fi o pisică, o broască sau chiar un liliac. În schimb, vietatea devenea ochii şi urechile vrăjitoarei şi făcea tot ce i se poruncea. Uneori, vrăjitoarea ajungea atât de puternică, încât vietatea cădea cu totul în stăpânirea ei, fără să mai aibă, decât prea puţin sau deloc, o voinţă proprie.

— Ei bine, asta crede şi Alice că face acum, Tom – foloseşte magia casei. A încheiat un pact cu demonul acela şi se foloseşte de el ca să obţină ceea ce vrea. Dar a intrat într-un joc periculos, fiule. Dacă n-o să fie foarte atentă, o să sfârşească aparţinându-i ea lui, iar tu nu vei mai putea niciodată să ai încredere în ea. Cel puţin, nu câtă vreme va mai exista Urgia.

— Domnul Gregory spunea că demonul a început să fie mai puternic, mamă. Că foarte curând va fi în stare să se întrupeze, în carne şi oase, în forma lui originală. L-am văzut, acolo, în catacombe – se preschimbase, luând înfăţişarea Vraciului, şi a încercat să mă păcălească. Prin urmare, nu există nicio îndoială că puterile sale cresc, acolo, sub pământ.

— Asta e adevărat, dar ceea ce tocmai s-a întâmplat, l-a dat puţin înapoi. Vezi tu, Urgia a pus la bătaie multă energie pentru a scăpa dintr-un loc în care a stat închis atâta amar de vreme. Aşadar, deocamdată, o să fie ameţit şi pierdut, probabil din nou un spirit, nu destul de puternic să se mai întrupeze în ceva. După cât se pare, n-o să-şi redobândească iarăşi deplina putere până ce pactul sângelui cu Alice n-o să fie complet îndeplinit.

— Poate să vadă prin ochii lui Alice? Am întrebat eu.

Gândul acesta mă îngheţă. Mă pregăteam să plec împreună cu Alice prin Întuneric. Îmi aminteam cum îi simţisem greutatea Urgiei apăsându-mă pe cap şi pe umeri, cum mă aşteptasem să fiu strivit şi cum crezusem că-mi venise clipa din urmă. Poate c-ar fi fost mai bine să aştept până se lumina de ziuă…

— Nu, încă nu, fiule. Ea i-a dăruit sângele ei şi libertatea. În schimb, el i-a făgăduit că îi va asculta poruncile de trei ori, dar de fiecare dată îi va cere mai mult sânge. L-a hrănit şi a doua oară, la rugurile de la Wortham; de acum, Alice se va simţi mai slăbită şi va descoperi că îi este din ce în ce mai greu să i se împotrivească. Dacă îl mai hrăneşte o dată, atunci Urgia o să fie în stare să vadă prin ochii ei. În cele din urmă, după ultima hrănire, ea îi va aparţine şi Urgia se va întoarce la forma sa originală. Şi atunci nimeni nu va mai putea face nimic s-o salveze pe Alice, zise mama.

— Deci, oriunde s-ar afla, o s-o caute pe Alice?

— Da, fiule, dar pentru o scurtă vreme, cel puţin dacă ea nu îl cheamă, şansele s-o găsească sunt foarte mici. Mai ales când ea e în mişcare. Dacă va sta într-un loc un timp mai lung sau mai scurt, şansele Urgiei s-o găsească vor fi mai mari. În fiecare noapte demonul o să devină, totuşi, mai puternic, mai ales dacă îşi face rost de o nouă victimă. Orice fel de sânge o să-i fie de folos, fie de om, fie de animal. Cineva singur, în Întuneric, va fi uşor de îngrozit. Uşor de a-i supune voinţa. Peste un timp o va găsi pe Alice şi, după aceasta, o să fie mereu în apropiere de ea, mai puţin în timpul zilei, când probabil va sta ascuns sub pământ. Creaturile Întunericului rareori se aventurează pe afară când este ziuă. Dar cu Urgia liberă, câştigând mereu noi puteri, toată lumea din Comitat ar trebui să se teamă la căderea serii.

— Cum o fi început totul, mamă? Domnul Gregory mi-a spus că Heys, regele Poporului Mic, a trebuit să-şi sacrifice fiii Urgiei şi că, nu se ştie cum, ultimul fiu a izbutit să-l lege pe demon.

— Este o poveste tristă şi sângeroasă, zise mama. Ce s-a întâmplat cu fiii regelui e de neînchipuit. Dar cred că e mai bine s-o ştii, ca să înţelegi contra cui te-ai ridicat tu. Urgia trăia în tumulii lungi de la Heysham, printre oasele morţilor. Mai întâi l-a luat acolo, la el, pe fiul mai mare, ca să-l folosească după bunul lui plac, ca pe-o jucărie, furându-i gândurile şi visurile din minte, până când nu i-au mai rămas decât nefericirea şi neagra disperare. Aşa a făcut apoi cu toţi ceilalţi fii, unul după altul. Închipuie-ţi ce trebuie să fi fost în sufletul tatălui lor! El era un rege şi totuşi nu putea face nimic.

Mama oftă mâhnită.

— Niciunul dintre băieţii lui Heys, supus la astfel de chinuri,

nu rămânea în viaţă mai mult de o lună. Trei s-au aruncat de pe stâncile din apropiere, zdrobindu-se de bolovanii de la poale. Doi n-au mai vrut să mănânce şi s-au stins din picioare. Al şaselea a pornit să înoate în mare până când n-a mai putut şi s-a înecat – trupul lui a fost adus înapoi la ţărm de fluxul de după luna nouă. Toţi şase sunt îngropaţi în morminte de piatră, săpate în stâncă. Un mormânt ceva mai îndepărtat închide rămăşiţele pământeşti ale tatălui lor, care a murit la scurtă vreme după cel de-ai şaselea fiu al său, de inimă rea. Aşadar, numai Naze, ultimul copil, cel de-ai şaptelea fiu, i-a supravieţuit.

Şi regele fusese un al şaptelea fiu, deci Naze era ca tine şi avea harul. Era mărunţel, chiar şi printre oamenii poporului său, iar sângele strămoşesc curgea năvalnic prin venele sale. A izbutit să lege cumva Urgia, dar nimeni nu ştie cum, nici măcar magistrul tău. După un timp, demonul l-a ucis pe Naze chiar acolo unde fusese închis, strivindu-l de pietre, făcându-l una cu pământul. Apoi, după ani de zile, pentru că oasele lui Naze îi aduceau aminte demonului cum fusese păcălit, le-a rupt bucăţi-bucăţele şi le-a aruncat printre gratiile Porţii de Argint, astfel încât, în cele din urmă, poporul lui Naze a putut să-i facă o înmormântare cum se cuvine. Rămăşiţele sale sunt, laolaltă cu celelalte, în mormintele de piatră de la Heysham, locul care a primit numele regelui de odinioară.

Câteva momente, n-am mai spus nimic, niciunul, nici celălalt. Era o poveste înfiorătoare.

— Aşadar, cum l-am putea împiedica să mai fie liber acum, mamă? Am întrebat eu, rupând tăcerea. Cum l-am putea nimici?

— Lasă asta pe seama domnului Gregory, Tom. Tu doar ajută-l să se întoarcă înapoi la Chipenden, să se însănătoşească şi să-şi refacă puterile. O să se ocupe el de ce trebuie făcut mai departe. Cea mai uşoară cale ar fi ca demonul să fie legat din nou, dar chiar şi atunci va putea să mai facă destul rău, cum a şi făcut, ba încă din ce în ce mai mult, în ultimii ani. Dacă a fost el în stare să se întrupeze, în carne şi oase, şi mai devreme, când încă mai era acolo, în catacombe, atunci o s-o facă din nou şi, nu peste mult timp, pentru că puterea lui tot creşte, se va întoarce la forma lui dintotdeauna, supunând Priestownul şi tot Comitatul. Aşadar,

deşi am fi mai în siguranţă cu el legat, asta n-ar fi o soluţie definitivă. Magistrul tău are nevoie să afle cum să-l nimicească, pentru binele tuturor.

— Dar dacă Vraciul nu-şi mai revine?

— Să sperăm că-şi va reveni, pentru că sunt mai multe de făcut decât probabil eşti tu pregătit să faci. Vezi tu, fiule, oriunde se duce Alice, demonul se va folosi de ea ca să-i rănească pe ceilalţi, aşa că magistrul tău nu are altă soluţie decât s-o închidă într-un puţ.

Mama păru tulburată, apoi deodată se opri şi îşi duse mâna la frunte, strângând din ochi de parcă o apucase o subită durere de cap.

— Te simţi bine, mamă? Am întrebat-o eu, neliniştit.

Ea dădu din cap şi zâmbi vag.

— Uite, fiule, mai stai jos puţin. Trebuie să scriu o scrisoare, pe care s-o iei cu tine.

— O scrisoare? Pentru cine?

— O să vorbim mai mult după ce o termin.

M-am aşezat pe **un** scaun **lângă** foc, **Uitându-mă** fix în jar, în vreme ce mama scria la masă. Mă întrebam ce scria ea acolo. Când a terminat, s-a aşezat în balansoarul ei şi mi-a întins plicul. Era pecetluit şi pe el am putut citi:

Fiului meu mai mic, Thomas J. Ward

Am rămas surprins. Îmi închipuisem că era o scrisoare pentru Vraci, pe care să i-o dau când se va simţi mai bine.

— De ce îmi scrii mie, mamă? De ce nu îmi spui acum ce vrei să-mi spui?

— Pentru că fiecare faptă măruntă de-a noastră schimbă mersul lucrurilor, fiule, zise mama, aşezându-şi blând mâna pe braţul meu stâng. Să vezi viitorul este periculos şi să dezvălui ce vezi este de două ori mai periculos. Magistrul tău trebuie să-şi urmeze calea lui. Trebuie să-şi găsească propria lui cale. Fiecare dintre noi are o voinţă liberă. Dar există o întunecare înaintea noastră şi trebuie să fac tot ce îmi stă în puteri să preîntâmpin lucrurile cele mai rele care s-ar putea întâmpla. Însă trebuie să deschizi scrisoarea într-un moment de mare cumpănă, când viitorul pare fără de speranţă. Încrede-te în instinctele tale. O să ştii când a venit momentul acela – deşi

mă rog, pentru binele tău, să nu vină niciodată. Până atunci, păstreaz-o ascunsă.

Ascultător, am strecurat-o în haină.

— Acum, vino cu mine, zise mama. Mai am ceva pentru tine.

După tonul vocii sale şi purtarea neobişnuită, am bănuit încotro ne îndreptam. Şi am avut dreptate. Ducând în mână sfeşnicul de alamă, m-a condus la etaj, în odaia unde îşi ţinea numai ea lucrurile – odaia încuiată, de imediat de sub pod. De când mă ştiam, nu văzusem pe nimeni intrând în odaia aceea în afară de mama. Nici măcar pe tata. Eu mai fusesem înăuntru cu ea, de vreo două ori, când eram mic, deşi abia de îmi mai aminteam.

Scoţând o cheie din buzunar, a descuiat uşa şi am urmat-o înăuntru. Odaia era plină de cufere şi lăzi. Ştiam că ea venea aici o dată pe lună. Ce făcea, nu puteam ghici.

Mama a intrat şi s-a oprit în faţa celui mai mare scrin de lângă fereastră. Atunci s-a uitat la mine ţintă, până când am început să mă simt puţin stingherit. Era mama mea şi o iubeam, dar cu siguranţă nu mi-ar fi plăcut să fiu eu duşmanul ei.

— Ai fost ucenicul domnului Gregory aproape şase luni, aşa că ai avut destul timp să vezi lucrurile cu ochii tăi, zise ea. Şi, între timp, te-a observat şi Întunericul şi o să încerce să te doboare. Aşa că eşti în primejdie, fiule, iar, o vreme, primejdia aceasta o să tot crească. Dar ţine minte ce-ţi spun. Şi tu creşti, de asemenea. Şi creşti repede. Fiecare răsuflare, fiecare bătaie a inimii tale te face mai puternic, mai curajos, mai destoinic.

John Gregory se luptă cu Întunericul de ani de zile, pregătind calea pentru tine. Pentru că, fiule, când o să fii bărbat în toată firea, va fi rândul Întunericului să se teamă de tine, pentru că atunci tu vei fi vânătorul, nu vânatul. Tocmai de aceea ţi-am dat viaţă.

Mi-a zâmbit pentru prima oară de când intrasem în odaia aceea, dar a fost un zâmbet trist. Apoi, ridicând capacul scrinului, ţinu lampa sus, ca să pot vedea ce era înăuntru.

Un lanţ lung de argint, cu zale fine, strălucind orbitor în lumina lumânării.

— Ridică-l tu, zise mama. Eu nu pot să-l ating.

M-am înfiorat la cuvintele ei, căci ceva îmi spunea că era acelaşi lanţ cu care fusese legată de stâncă. Tata nu pomenise că ar fi fost de argint, o omisiune capitală, fiindcă lanţul de argint era folosit pentru legarea vrăjitoarelor. Era una dintre uneltele importante în meseria unui vraci. Să fi însemnat asta că mama era o vrăjitoare? Probabil o lamia, ca Meg? Lanţul de argint, felul în care îl sărutase pe tata – totul îmi sunase foarte cunoscut.

Am scos lanţul afară din scrin şi l-am legănat în mână. Era subţire şi uşor, de o mai bună calitate decât lanţul Vraciului, cu mult mai mult argint în aliaj.

De parcă ghicise la ce mă gândeam, mama zise:

— Ştiu că tatăl tău ţi-a povestit cum ne-am cunoscut. Vreau să-ţi aminteşti întotdeauna, fiule, că niciunul dintre noi nu este în întregime bun sau în întregime rău – toţi suntem undeva pe la mijloc. Însă există momente în viaţa fiecăruia dintre noi când facem un pas important, fie către Lumină, fie către Întuneric. Uneori, este o alegere pe care o facem doar pentru că aşa gândim noi, în mintea noastră. Alteori poate fi înrâurirea unei persoane pe care o întâlnim. Din pricina celor făcute de tatăl tău pentru mine, eu am păşit pe calea cea bună şi de aceea mă aflu acum, aici. Lanţul ăsta este al tău, de azi înainte. Aşadar ia-l şi ascunde-l bine, până când o să ai nevoie de el!

Mi-am înfăşurat lanţul pe mână, apoi l-am vârât în buzunarul interior de la haină, lângă scrisoare. Când am terminat, mama a închis capacul la loc şi am urmat-o afară din odaie, aşteptând-o să încuie uşa.

În bucătărie, mi-am luat pachetul cu sendvişuri şi m-am pregătit să-mi iau rămas-bun.

— Hai să ne uităm la mâna aia a ta, înainte să pleci!

Am întins-o şi mama a dezlegat cu grijă cârpele, dând la o parte frunzele. Arsura părea să se fi vindecat deja.

— Fata aia îşi cunoaşte meseria, zise ea. Recunosc. Lasă aerul să pătrundă la rană şi o să fie ca nouă în câteva zile.

Mama m-a îmbrăţişat şi, după ce i-am mulţumit încă o dată, am deschis uşa din spate şi am ieşit afară, în noapte. Pe la jumătatea drumului peste câmp, îndreptându-mă către gardul de hotar, am auzit un câine lătrând şi am văzut o siluetă venind către mine, prin Întuneric.

Era Jack şi, când s-a apropiat, am văzut la lumina stelelor că faţa îi era schimonosită de furie.
— Mă crezi prost? Strigă el. Spune! Nu le-a luat nici cinci minute câinilor să dea de ei!
M-am uitat la câini, care se pitiră amândoi pe după picioarele lui Jack. Erau câini vrednici şi deloc blânzi, dar mă cunoşteau şi mă aşteptasem la un soi de salut din partea lor. Ceva îi speriase din cale-afară.
— Da, uită-te la ei, zise Jack. Fata aia a şuierat şi a scuipat la ei, iar ei au şters-o de parcă diavolul însuşi îi trăgea de coadă. Când i-am cerut eu să plece, a avut neobrăzarea să-mi spună că se afla pe pământul altcuiva şi n-avea nicio legătură cu mine.
— Domnul Gregory este bolnav, Jack. N-am avut încotro, decât să trec pe aici şi să-i cer ajutor mamei. Eu i-am lăsat, pe el şi pe Alice, dincolo de hotarul fermei. Ştiu ce părere ai tu, aşa că am făcut tot ce-am putut.
— Nu zău! Sunt ditamai omul, dar mama m-a trimis la culcare ca pe-un copil mic. Cum crezi că m-am simţit? Şi în faţa nevestei mele, pe deasupra. Uneori mă întreb dacă ferma va fi vreodată într-adevăr a mea.
Între timp îmi ieşisem şi eu din ţâţâni şi mă simţeam îmboldit să-i spun că probabil o s-o aibă şi încă mult mai curând decât credea. Avea să fie toată a lui, după ce tata murea şi mama avea să plece acasă la ea, pe meleagurile sale natale. Dar mi-am muşcat buzele şi n-am pomenit nimic despre asta.
— Îmi pare rău, Jack, dar acum trebuie să plec, i-am spus eu, luând-o către coliba unde îi lăsasem pe Vraci şi pe Alice.
După vreo zece paşi, m-am întors, dar Jack era deja cu spatele la mine şi se îndrepta hotărât spre casă.

Am pornit la drum fără niciun cuvânt. Aveam o grămadă de lucruri la care trebuia să mă gândesc şi cred că Alice ştia asta. Vraciul doar se uita ţintă în gol, dar părea să meargă ceva mai uşor şi nu mai avea nevoie să se sprijine de noi doi.
Cu aproape o oră înainte de răsăritul soarelui, am fost cel dintâi care a rupt tăcerea:
— Ţi-e foame? Am întrebat-o eu. Mama ne-a pregătit o gustare de dimineaţă.
Alice dădu din cap şi ne-am aşezat pe un tăpşan cu iarbă, să

mâncăm. I-am oferit ceva şi Vraciului, dar mi-a dat mâna la o parte cu mânie. După câteva clipe, s-a dus vreo câţiva paşi mai încolo şi s-a aşezat pe un pârleaz, de parcă nu ne suferea în preajma lui. Sau cel puţin pe Alice.

— Pare mai în puteri. Ce i-a făcut mama? Am întrebat eu.

— I-a spălat fruntea şi s-a uitat fix în ochii lui. Apoi i-a dat să bea o licoare. Eu am stat la distanţă, iar ea n-a aruncat nici măcar o privire în direcţia mea.

— Asta pentru că ştie ce ai făcut. A trebuit să-i spun. Nu pot s-o mint pe mama.

— Am făcut ce am făcut ca să fie bine. I-am plătit Inchizitorului cu aceeaşi monedă, da, şi i-am salvat pe oamenii aceia. Am făcut-o pentru tine, Tom. Ca să poţi să ţi-l iei înapoi pe Moşul Gregory şi să-ţi continui învăţătura. Asta voiai, nu-i aşa? N-am făcut eu ceea ce trebuia?

Nu i-am răspuns. Alice îl împiedicase pe Inchizitor să-i ardă de vii pe nişte oameni nevinovaţi. Salvase multe vieţi, inclusiv pe a Vraciului. Ea singură făcuse toate acestea şi toate erau lucruri bune. Nu, nu i se putea reproşa ce făcuse, ci cum ajunsese să le facă. Voiam s-o ajut, dar nu ştiam cum.

Alice aparţinea de acum Întunericului, iar când Vraciul îşi va regăsi puterile, o să vrea s-o închidă într-un puţ. Ştia asta, la fel cum o ştiam şi eu.

CAPITOLUL 16

UN PUŢ PENTRU ALICE

Într-un târziu, când soarele scăpăta din nou la asfinţit, am avut dealurile drept în faţa noastră şi, apoi, urcam printre copaci către casa Vraciului, apucând-o pe cărarea ce ocolea satul Chipenden.

M-am oprit abia în faţa porţii. Vraciul se afla la vreo douăzeci de paşi în urmă, uitându-se în sus la casă, de parcă atunci o vedea pentru prima oară.

M-am întors către Alice.

— Mai bine pleci, am zis eu.

Alice dădu din cap. Trebuia să ţinem seama de duhul domesticit al Vraciului. El păzea casa şi grădinile. Un singur pas dincolo de poartă şi ea ar fi fost în mare primejdie.

— Unde o să stai? Am întrebat-o eu.

— Nu-ţi face nicio grijă pentru mine. Şi totodată încetează să crezi că îi aparţin deja Urgiei. Nu sunt proastă. Trebuie să-l mai chem la poruncă încă de două ori până să se întâmple, nu-i aşa? Vremea nu s-a răcit încă, aşa că o să stau pe aici, pe aproape, vreo câteva zile. Poate în ce a mai rămas din casa lui Lizzie. Apoi, cel mai probabil o s-o iau spre răsărit, către Pendle. Ce altceva să fac?

Alice încă mai avea rude în Pendle, dar erau toate vrăjitoare. În pofida spuselor sale, Alice aparţinea de acum Întunericului. Acolo s-ar fi simţit ea cel mai bine.

Fără alte cuvinte, se întoarse şi se îndepărtă, prin umbrele înserării. Mâhnit, am privit-o până ce a dispărut din vedere, apoi m-am întors şi am deschis poarta.

Am descuiat uşa din faţă, iar Vraciul m-a urmat înăuntru. L-am condus către bucătărie, unde un foc vesel ardea în sobă şi unde masa era pusă pentru două persoane. Duhul ne aştepta. Era o cină uşoară, numai două străchini cu supă de mazăre şi nişte felii groase de pâine. Eram flămând după lunga noastră călătorie pe jos, aşa că m-am apucat imediat de mâncat.

Pentru o vreme, Vraciul a stat doar şi s-a uitat ţintă la strachina lui cu supă aburindă, dar apoi a luat o bucată de pâine şi a muiat-o în supă.

— A fost greu, băiete. Şi e bine să fii acasă, zise el.

Am fost atât de uluit că vorbea din nou, încât aproape că am căzut de pe scaun.

— Te simţi mai bine? L-am întrebat eu.

— Da, băiete, mai bine ca înainte. Un somn bun la noapte şi o să fiu ca nou. Mama ta este o femeie pricepută. Nimeni din Comitat nu-şi cunoaşte mai bine leacurile sale.

— Nu credeam c-o să-ţi mai aminteşti ceva, am zis eu. Păreai dus departe. Aproape ca un somnambul.

— Aşa am şi fost, băiete. Puteam vedea şi auzi totul, dar nu mi se părea adevărat. Era ca într-un coşmar. Şi nu puteam vorbi. Mi se părea că nu-mi mai găsesc cuvintele. Abia când am ajuns aici, şi am stat Uitându-mă la casa asta, m-am dezmeticit. Mai ai cheia de la Poarta de Argint?

Surprins, m-am scotocit în buzunarul din dreapta al pantalonilor şi am scos cheia. I-am întins-o Vraciului.

— Asta a pricinuit o mulţime de necazuri, zise el, răsucind-o în palmă. Dar te-ai descurcat bine, ţinând seama de toate împrejurările.

Am zâmbit, simţindu-mă fericit cum nu mă mai simţisem de zile în şir, dar când magistrul meu vorbi din nou, glasul i se înăsprise.

— Unde e fata? Întrebă aproape ţipând.

— Probabil nu foarte departe, am recunoscut eu.

— Bine, o să ne ocupăm de ea mai târziu.

Tot restul mesei nu m-am gândit decât la Alice. Ce-o să găsească de mâncare? Păi, era pricepută la prins iepuri, aşa că nu avea să flămânzească – asta era, deci, rezolvată. Pe de altă parte, în primăvară, după ce Osoasa Lizzie răpise un copil, oamenii din sat îi puseseră foc la casă şi ruinele nu puteau să-i ofere prea mult adăpost într-o noapte de toamnă ca aceea. Totuşi, după cum spusese şi Alice, vremea încă nu se răcise. Nu, cea mai mare ameninţare pentru ea venea din partea Vraciului.

După cum s-a dovedit după aceea, a fost ultima noapte călduţă a anului: în dimineaţa următoare aerul era cu mult mai rece. Vraciul şi cu mine ne-am aşezat pe bancă, uitându-ne la dealuri, în timp ce vântul se înteţea. Frunzele cădeau din belşug. Vara se dusese definitiv.

Îmi scosesem deja carneţelul pe genunchi, dar Vraciul părea că nu se grăbeşte să înceapă lecţia. Nu-şi revenise de pe urma caznelor la care-l supusese Inchizitorul. În timpul mesei de dimineaţă, vorbise puţin şi stătuse mai mult uitându-se în gol, de parcă era adâncit în gânduri.

Eu fusesem cel care rupsesem, până la urmă, tăcerea.

— Ce-şi doreşte Urgia acum, că e liberă? Ce o să le facă celor din Comitat?

— E uşor de răspuns, zise Vraciul. Mai întâi de toate, vrea să crească mai mare şi mai puternic. Atunci n-o să mai fie nicio limită în groaza pe care o va răspândi. O să arunce o umbră malefică peste întreg Comitatul. Şi nicio fiinţă vie nu va fi în stare să se ascundă de el. O să bea atâta sânge şi-o să citească atâtea gânduri până ce puterile lui vor fi depline. O să vadă prin ochii oamenilor care pot merge prin lumina soarelui, în vreme ce el este silit să se ascundă la Întuneric, undeva sub

pământ. Dacă mai înainte îi stăpânea numai pe preoţii din catedrală şi îşi întindea influenţa doar prin Priestown, acum nicăieri în tot Comitatul nu va mai exista vreun loc sigur.

Caster ar putea fi următorul care o să sufere. Dar mai înainte, Urgia ar putea da iama în câteva cătune mai mici, strivindu-i pe toţi până la moarte, doar ca să arate ce poate el face! În felul acesta i-a supus şi pe Heys, şi pe regii care domniseră înaintea lui. Neascultarea ar atrage după sine o întreagă aşezare strivită până la ultimul suflet.

— Mama mi-a spus că o s-o caute pe Alice, am zis eu cu jale în glas.

— Aşa e, băiete! Pe neghioaba ta prietenă Alice! Urgia are nevoie să îşi refacă puterile. Ea i-a dăruit de două ori sângele, aşa că, atâta vreme cât rămâne în libertate, este în primejdie să între foarte repede sub completa lui stăpânire. Dacă nu se întâmplă nimic care s-o oprească, o să devină o parte din Urgie şi abia de-o să-i mai rămână vreo urmă de voinţă proprie. Va putea s-o pună în mişcare şi s-o folosească la fel de uşor cum îmi pot eu îndoi degetul mic. Urgia ştie asta – o să facă totul ca să se mai hrănească din ea. Pe ea o s-o caute acum.

— Dar e puternică, am protestat eu. Şi, oricum, credeam că Urgiei îi e frică de femei. Ne-am întâlnit amândoi cu demonul, în catacombe, pe când încercam să te salvez pe dumneata. Luase înfăţişarea dumitale, ca să mă păcălească.

— Aşadar zvonurile erau adevărate – a învăţat să ia o formă fizică, acolo, jos.

— Da, dar când Alice l-a scuipat, a fugit. Poate va izbuti să mai facă asta.

— Da, Urgia trebuie să considere că e mai greu să supui o femeie decât un bărbat. Femeile îl sperie, pentru că sunt făpturi îndărătnice şi imprevizibile. Dar odată ce a băut din sângele unei femei, toată perspectiva i s-a schimbat. O să vină după Alice şi n-o să-i mai dea pace. O să-şi facă drum ca un vierme în visele ei şi o s-o ispitească, arătându-i toate lucrurile pe care le-ar putea avea – lucrurile care ar putea fi ale ei, doar să le ceară –, până când, în cele din urmă, ea va fi convinsă că este nevoie să-l invoce iarăşi. Fără îndoială că vărul acela al meu era în puterea Urgiei. Altminteri nu m-ar fi trădat niciodată aşa.

Vraciul se scărpină în barbă.

— Da, Urgia o să crească şi o să tot crească, şi n-o să se prea poată face mare lucru ca să fie oprit să-şi mai împrăştie veninul în ceilalţi şi, aşa, totul va deveni putred în Comitat. Asta s-a întâmplat şi cu Poporul Mic, până când, într-un târziu, au apelat la măsuri disperate. Trebuie să aflăm exact cum a fost legat Urgia – poate, mai mult, cum să fie nimicit. Iată de ce trebuie să mergem la Heysham. Există un mare osuar acolo, un tumul funerar, iar trupurile lui Heys şi ale fiilor lui sunt în mormintele de piatră din apropiere.

De îndată ce o să fiu destul de în putere, acolo o să mergem. După cum ştii, cei care suferă de-o moarte violentă, uneori au greutăţi în părăsirea acestei lumi. Aşa că o să vizităm acele morminte. Dacă suntem norocoşi, poate mai găsim vreun spectru sau două, dând încă târcoale pe acolo. Poate chiar stafia lui Naze, cel care a înfăptuit legarea. Asta ar putea fi ultima noastră nădejde, pentru că, să fiu sincer, băiete, în momentul acesta n-am nicio idee cum o s-o scoatem la capăt.

Cu aceste cuvinte, Vraciul îşi lăsă capul în jos. Părea într-adevăr trist şi îngrijorat. Nu-l mai văzusem niciodată atât de abătut.

— Ai mai fost pe acolo vreodată? Am întrebat eu, nedumerit că nu le vorbise stafiilor, convingându-le să-şi ia tălpăşiţa.

— Da, băiete, o singură dată. Eram ucenic, pe atunci. Magistrul meu fusese chemat să se ocupe de năbădăioasa fantomă a unui marinar care bântuia portul. Când am terminat, am trecut pe lângă mormintele de pe dealul de deasupra falezei, şi am simţit că mişuna ceva pe acolo, pentru că, dacă până în clipa aceea fusese o noapte caldă de vară, deodată se făcuse foarte frig. Văzând că magistrul meu îşi continua drumul, l-am întrebat de ce nu ne opream să facem ceva.

„Lasă-le în pace”, mi-a răspuns el. „Nu supără pe nimeni. De altfel, unele dintre aceste stafii stau pe acest pământ fiindcă au o datorie de îndeplinit. Aşa că mai bine le lăsăm să-şi vadă de treaba lor.” Nu ştiam ce însemna asta pe atunci, dar, ca de obicei, avea dreptate.

Am încercat să mi-l închipui pe Vraci pe când era ucenic. Fusese un ucenic mult mai copt decât mine, pentru că mai înainte de asta se pregătise să fie preot. M-am întrebat ce fel

de om fusese magistrul său, cel care îşi luase un ucenic atât de în vârstă.

— În orice caz, zise Vraciul, o să plecăm la Heysham foarte curând, dar mai înainte de asta, trebuie să mai facem ceva. Ştii ce?

M-am înfiorat. Ştiam ce avea să spună.

— Trebuie să încheiem povestea cu fata, aşa că trebuie să aflăm unde se ascunde. Eu bănuiesc c-ar fi în ruinele casei lui Lizzie. Tu ce crezi? Mă descusu Vraciul.

Era cât pe ce să-i spun că nu sunt de acord, dar se uită la mine atât de pătrunzător, încât am fost silit să-mi plec privirea în pământ. Nu-l puteam minţi.

— Acolo stă, probabil, am recunoscut eu.

— Ei bine, băiete, nu poate rămâne acolo multă vreme. Este un pericol pentru toată lumea. Va trebui să fie închisă într-un puţ. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Aşa că, hai să începi să sapi…

M-am uitat la el, abia venindu-mi să cred că auzisem bine.

— Uite ce e, băiete, este o cruzime, dar trebuie să fie îndeplinită. Este de datoria noastră să facem Comitatul sigur pentru ceilalţi, iar fata aia a fost dintotdeauna o ameninţare.

— Dar nu e drept! Am zis eu. Ea ţi-a salvat viaţa! Mai devreme, în primăvară, tot ea mi-a salvat şi mie viaţa. Tot ce-a făcut ea s-a dovedit a fi foarte bine, în cele din urmă. Ea vrea să facă binele.

Vraciul şi-a ridicat mâna, în semn să tac.

— Nu spune vorbe-n vânt! Porunci el, cu chipul ca de piatră. Ştiu că ea a împiedicat arderea pe rug. Ştiu că a salvat vieţi, inclusiv pe a mea. Dar tot ea a eliberat Urgia şi mai bine aş fi murit, decât să îl avem pe demonul acela feroce liber şi făcându-şi mendrele nestingherit. Aşa că vino cu mine şi hai să terminăm odată!

— Dar dacă îl nimicim pe demon, Alice va fi liberă! Ar trebui să mai aibă o şansă!

Chipul Vraciului se învineţi de mânie, iar când vorbi, glasul îi răsună tăios şi ameninţător.

— O vrăjitoare care foloseşte magia casei este întotdeauna primejdioasă. Cu timpul, când va ajunge la maturitate, va fi cu mult mai otrăvită decât cele care folosesc sângele sau oasele. Dar, de obicei, unealta aleasă este doar un liliac sau o broască

– o făptură măruntă şi debilă, care treptat creşte în putere. Însă gândeşte-te ce şi-a ales fata asta! Tocmai Urgia, dintre toate creaturile! Şi ea-şi închipuie că Urgia este la cheremul voinţei *ei*! E ageră la minte şi temerară; nu există ceva pe care să nu îndrăznească să-l facă. Şi, da, este şi arogantă! Dar chiar şi după nimicirea Urgiei, tot nu se va termina. Dacă i se îngăduie să ajungă o femeie, nestrunită din vreme, va fi cea mai periculoasă vrăjitoare văzută vreodată prin Comitat! Trebuie să o punem la punct acum, mai înainte de a fi prea târziu. Eu sunt magistrul, tu eşti ucenicul. Urmează-mă şi fă ce ţi se spune!

Cu acestea, mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat cu paşi furioşi. Fără niciun pic de tragere de inimă, l-am urmat până în spatele casei, ca să iau cazmaua şi metrul de tâmplar. Ne-am dus direct în grădina de la răsărit şi acolo, la mai puţin de cincisprezece paşi de puţul întunecat în care zăcea Osoasa Lizzie, am început să sap un nou puţ pătrat, de patru picioare latura şi de opt picioare adâncime.

Apusese soarele, când am terminat de săpat şi de îndreptat până ce Vraciul a fost mulţumit. M-am căţărat afară din puţ, simţindu-mă foarte neliniştit, ştiind că Osoasa Lizzie se afla în puţul ei, nu foarte departe.

— Deocamdată ajunge, zise Vraciul. Mâine dimineaţă, te duci în sat şi-l aduci pe meşterul zidar să ia măsurile.

Meşterul avea să zidească un ghizd de pietre în jurul puţului, în care treisprezece drugi zdraveni de fier aveau să fie fixaţi, în final, ca să prevină orice şansă de scăpare. Vraciul trebuia să fie cu ochii în patru, cât lucra zidarul, ca să-l apere de duhul casei.

Pe când îmi târam picioarele către casă, magistrul meu îşi puse pe neaşteptate mâna pe umărul meu.

— Ţi-ai făcut datoria, băiete. Asta-i tot ce poate să ceară cineva de la noi, iar eu vreau numai să-ţi spun că, până acum, ai făcut mai mult decât să împlineşti promisiunea mamei tale…

M-am uitat la el uluit. Mama îi trimisese odinioară o scrisoare, în care îi făgăduise că eu voi fi cel mai bun ucenic pe care îl va avea el vreodată, dar lui nu-i plăcuse că mama îi spusese asta.

— Ţine-o tot aşa, continuă Vraciul, şi când o veni ziua să mă

retrag, sunt sigur că o să las Comitatul pe mâini foarte bune. Nădăjduiesc că asta te face să te simţi ceva mai bine.

Vraciul era întotdeauna zgârcit cu laudele şi să-l aud acum vorbind aşa era într-adevăr ieşit din comun. Am presupus că voia doar să mă mai împace puţin, dar nu-mi puteam scoate din minte puţul şi pe Alice, şi mă tem că lauda lui nu m-a ajutat cu nimic.

* * *

În noaptea aceea n-am putut să dorm, aşa că eram cât se poate de treaz când s-a întâmplat.

La început, am crezut că a izbucnit o furtună. Se auzeau un muget şi un vuiet, şi întreaga casă părea să se zdruncine şi să tremure, scuturată parcă de un vânt năprasnic. Ceva a izbit în fereastra mea cu o forţă grozavă şi am auzit limpede geamul spărgându-se. Speriat, m-am ridicat în genunchi în mijlocul patului şi-am tras draperiile în lături.

Marea fereastră era împărţită în opt ochiuri inegale, cu geamuri atât de groase, încât nu puteai vedea mai nimic prin ele, nici măcar pe vreme însorită; totuşi era o jumătate de lună pe cer şi la lumina ei am putut desluşi vârfurile copacilor îndoindu-se şi răsucindu-se de parcă trunchiurile lor ar fi fost zgâlţâite de o puzderie de uriaşi furioşi. Şi trei dintre ochiurile mele de geam erau sparte. Pentru o clipă, am fost ispitit să pun mâna pe sfoara care ridica jumătatea de jos a ferestrei şi s-o deschid, ca să pot vedea mai bine ce se întâmplă. Dar m-am răzgândit. Luna strălucea pe cer, aşa că era greu de crezut că ar fi fost o furtună naturală. Ceva ne ataca. Să fi fost Urgia? Oare ne găsise?

Apoi am auzit nişte bufnituri şi-un pârâit de rupere venind de undeva exact de deasupra capului meu. Suna de-ai fi zis că bătea cineva în acoperiş, buşind în el cu nişte pumni grei. Am auzit ţiglele începând să se desprindă şi să se spargă pe dalele de piatră care mărgineau pajiştea dinspre apus.

M-am îmbrăcat în doi timpi şi trei mişcări şi-am dat buzna pe scări în jos, sărind treptele câte două. Uşa din spate era larg deschisă şi-am ieşit în fugă afară, pe pajişte, drept în ghearele unui vânt atât de puternic încât era aproape cu neputinţă să respiri, darămite să mai faci vreun pas. Dar m-am străduit, din răsputeri, să înaintez, mişcându-mă cu mare greutate, chinuindu-mă să ţin ochii deschişi în vântul ce mă izbea drept

în faţă.

La lumina lunii l-am putut vedea pe Vraci stând la jumătatea distanţei între casă şi pădure, cu pelerina sa neagră fluturând în vijelia sălbatică. Îşi ţinea toiagul ridicat în faţa lui, parcă gata să pareze o lovitură. Mi s-a părut o veşnicie până am ajuns lângă el.

— Ce-i asta? Ce-i asta? Am strigat eu, când în sfârşit am fost alături de el.

Răspunsul a venit imediat, dar nu din partea Vraciului. Un sunet groaznic, ameninţător, a umplut deodată văzduhul, ceva între un ţipăt furios şi un mârâit înfiorător, care s-ar fi putut auzi de la mai multe mile distanţă. Era duhul domestic al Vraciului. Mai auzisem strigătul acesta şi înainte, în primăvară, când el o împiedicase pe Osoasa Lizzie să mă urmărească prin grădina de la apus. Aşadar ştiam că acolo, în bezna dintre copaci, se confrunta cu un duşman care ameninţa casa şi grădinile.

Care altul putea fi decât Urgia?

Am stat acolo, tremurând de frică şi de frig, cu dinţii clănţănindu-mi în gură şi cu dureri în tot corpul din pricina loviturilor primite de la rafale. Dar după câteva momente, vântul se potoli şi, încetul cu încetul, totul redeveni nemişcat şi tăcut.

— Înapoi în casă, zise Vraciul. Nu se poate face nimic până dimineaţă.

Când am ajuns la uşa din spate, m-am oprit, Uitându-mă la cioburile ţiglelor care acoperiseră dalele.

— A fost Urgia? Am întrebat eu.

Vraciul dădu din cap.

— Nu i-a luat mult până să ne găsească, nu-i aşa? Zise el, clătinând din cap. Fără îndoială că fata e de vină pentru asta. Trebuie s-o fi găsit pe ea mai întâi. Ori asta, ori ea l-a chemat.

— Nu l-ar mai fi chemat ea din nou, am zis eu, încercând s-o apăr pe Alice. Cine ne-a salvat, duhul? L-am întrebat repede, schimbând subiectul.

— Da, de data asta a izbutit, dar cu ce preţ o să aflăm abia dimineaţă. Însă eu n-aş băga mâna-n foc că va mai reuşi şi a doua oară. O să rămân de pază aici, zise Vraciul. Du-te sus, la tine în odaie, şi încearcă să dormi. Mâine, orice se poate

întâmpla, aşa că o să ai nevoie de-o minte odihnită.

CAPITOLUL 17

SOSEȘTE INCHIZITORUL

Am coborât din nou, cu puţin înainte de ivirea zorilor. Cerul senin al nopţii era acum acoperit de nori, văzduhul era neclintit, iar pajiştile albite cu cea dintâi brumă adevărată de toamnă.

Vraciul era în apropierea uşii din spate, stând parcă în aceeaşi poziţie în care îl văzusem ultima oară. Arăta obosit, tras la faţă şi cenuşiu ca şi cerul.

— Ei, băiete, zise el cu glas frânt, hai să mergem să cercetăm stricăciunile.

Am crezut că se referea la casă, dar el o luă spre copacii din grădina de vest. Stricăciuni erau, desigur, dar nu atât de mari pe cât ai fi crezut după iureşul de peste noapte. Erau câteva crengi mari doborâte la pământ, altele mai mici împrăştiate peste iarbă, iar banca fusese răsturnată. Vraciul îmi făcu semn şi l-am ajutat să ridicăm banca şi s-o aşezăm la locul ei.

— Nu-i aşa de rău, am zis eu, încercând să-l înviorez, căci arăta într-adevăr posomorât, cu colţurile gurii căzute.

— Este destul de rău, zise el încruntat. Ştiam că Urgia avea să devină tot mai puternic, dar s-a întâmplat mult mai repede decât m-am aşteptat. Mult prea repede. N-ar fi trebuit să fie în stare s-o facă atât de curând. Nu ne-a mai rămas prea mult timp!

Vraciul porni înapoi către casă. Am văzut porţiuni întregi de acoperiş unde lipseau ţiglele, iar unul dintre hornuri fusese dărâmat.

— Va trebui să aştepte până vom găsi vreme să-l reparăm, zise el.

Tocmai atunci se auzi sunetul clopoţelului din bucătărie. Pentru prima oară în dimineaţa aceea, Vraciul zâmbi puţin. Părea uşurat.

— Nu eram sigur că vom mai avea un mic dejun în dimineaţa asta, zise el. Poate că nu e chiar atât de rău cum am crezut eu…

Când am intrat în bucătărie, primul lucru care mi-a sărit în ochi au fost petele de sânge de pe pardoseală, întinse între

masă şi vatră. Iar bucătăria era de-a dreptul îngheţată. Apoi am văzut şi de ce. Eram ucenicul Vraciului de aproape şase luni, dar aceasta era prima dimineaţă în care nu ardea focul în cămin. Iar pe masă nu erau nici ouă, nici şuncă, ci doar o felie subţire de pâine prăjită pentru fiecare.

Vraciul mi-a pus o mână pe umăr, ca să-mi atragă atenţia.

— Să nu spui nimic, băiete. Mănâncă şi fii mulţumit cu ceea ce ni s-a dat.

Am făcut cum mi-a spus, dar când am înghiţit şi ultima îmbucătură de pâine prăjită, stomacul meu încă ghiorţăia de foame.

Vraciul se ridică în picioare.

— A fost un mic dejun nemaipomenit. Pâinea a fost cât se poate de bine prăjită, zise el către aerul din jur. Şi-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut noaptea trecută. Amândoi îţi suntem adânc recunoscători.

De cele mai multe ori, duhul nu se arăta vederii, dar acum luă din nou înfăţişarea unui motan portocaliu uriaş. Se auzi torcând foarte uşor şi apăru brusc, aproape de vatră. În orice caz, nu-l mai văzusem niciodată arătând ca acum. Urechea stângă îi era sfâşiată şi sângera, iar blana de pe gât era năclăită de sânge. Dar cel mai rău dintre toate era ce păţise la faţă. Nu mai avea un ochi. În locul unde se aflase până atunci ochiul lui stâng, acum nu mai era decât o spintecătură verticală, însângerată.

— N-o să se mai facă niciodată bine pe de-a întregul, zise Vraciul cu tristeţe, când am ieşit pe uşa din spate. Ar trebui să fim mulţumiţi că Urgia încă nu şi-a redobândit puterile pe deplin, că altminteri am fi murit, astă-noapte. Duhul nostru ne-a mai dat un scurt răgaz. Trebuie să-l folosim acum, până nu e prea târziu…

Nici nu termină bine de spus, când începu să bată clopotul de la răscruce. Misiune pentru Vraci. După tot ceea ce se întâmplase, şi ameninţaţi cum eram de Urgie, m-am gândit că n-o să-l ia în seamă, dar m-am înşelat.

— Ei bine, băiete, zise el, du-te şi vezi cine e şi ce vrea.

Clopotul se opri din sunat cu puţin înainte de a ajunge eu acolo, dar sfoara încă se mai legăna. Printre sălciile de la răscruce era o umbră deasă, ca de obicei, dar nu mi-a trebuit decât o secundă să-mi dau seama că nu se cerea ajutor de la

Vraci. Acolo aştepta o fată îmbrăcată într-o rochie neagră.
Alice.
— Ai riscat mult! I-am spus eu, clătinând din cap. Ai noroc că domnul Gregory n-a coborât cu mine până aici.
Alice zâmbi.
— Nu mă putea prinde Moş Gregory, în halul în care e acuma. Nu mai e nici pe jumătate omul care a fost.
— Nu fii atât de sigură pe asta! Am zis eu mânios. M-a pus să sap un puţ. Un puţ pentru tine. Şi acolo o să sfârşeşti, dacă nu eşti atentă.
— Puterea lui Moş Gregory s-a dus. Nu-i de mirare că te-a pus pe tine să-l sapi! Mormăi Alice, în bătaie de joc.
— Nu, i-am zis, m-a pus să-l sap eu ca să accept astfel ce trebuie făcut. Este de datoria mea să te închid acolo.
Tonul lui Alice deveni deodată trist.
— Şi chiar mi-ai face mie una ca asta, Tom? Întrebă ea. După ce-am trecut împreună prin atâtea încercări? Eu te-am salvat pe tine dintr-un puţ. Nu-ţi mai aduci aminte când Osoasa Lizzie îţi voia oasele? Când Lizzie îşi ascuţea cuţitul?
Îmi aminteam foarte bine. Fără ajutorul lui Alice, aş fi murit în noaptea aceea.
— Ascultă, Alice, du-te la Pendle acum, cât nu e prea târziu, i-am spus eu. Du-te cât mai departe de aici cu putinţă!
— Urgia nu este de acord. El crede că ar trebui să stau prin apropiere ceva mai multă vreme.
— Urgia e o *creatură,* nu-i un *el*! Am izbucnit eu, enervat de spusele lui Alice.
— Nu, Tom, nu-i doar atât, zise Alice. Miroase-l, eu am făcut-o, şi ai să vezi că este o făptură omenească, în mod sigur!
— Urgia a atacat casa Vraciului, azi-noapte. Ar fi putut să ne omoare. Tu l-ai trimis?
Alice clătină cu hotărâre din cap.
— N-am niciun amestec în treaba asta, Tom. Îţi jur. Am stat de vorbă, atâta tot, iar el mi-a spus lucruri interesante.
— Am crezut că n-o să mai ai de-a face cu el! Am zis eu, fără să-mi vină să cred ce-mi auzeau urechile.
— M-am străduit din răsputeri, Tom, m-am străduit. Dar a venit şi mi-a şoptit nişte lucruri. A venit la mine pe Întuneric, da, pe când încercam să adorm. Şi mi-a vorbit până şi-n somn. Mi-a promis unele lucruri.

— Ce fel de lucruri?
— Nu-i uşor, Tom. Nopţile s-au făcut mai reci. Zilele s-au scurtat. Urgia a spus că aş putea avea o casă, cu un foc mare în cămin, cu mulţi cărbuni şi multe lemne de foc, şi că niciodată nu voi duce lipsă de nimic. A spus că aş putea avea, de asemenea, nişte haine frumoase, astfel încât oamenii nu vor mai strâmba din nas la mine, cum fac acum, gândind că sunt o sălbăticiune care tocmai a scăpat dintr-o tufă de mărăcini.
— Nu-l asculta, Alice. Trebuie să te străduieşti mai mult!
— E o treabă bună să-l asculţi pe el, din când în când, zise Alice cu un început de zâmbet destul de ciudat pe faţă, altminteri s-ar putea să-ţi pară foarte rău. Eu ştiu ceva, vezi tu. Ceva care ar putea salva viaţa Moşului Gregory, la fel ca şi pe-a ta.
— Spune-mi! Am îndemnat-o eu.
— Nu văd de ce aş face-o, de vreme ce tu plănuieşti să-mi petrec restul zilelor într-un puţ.
— Asta nu-i drept, Alice.
— O să te ajut din nou, da. Însă mă întreb dacă tu ai face la fel pentru mine? ...
Tăcu o clipă şi-mi zâmbi.
— Vezi tu, Inchizitorul se îndreaptă încoace, spre Chipenden. Şi-a ars doar mâinile în focul de atunci, atâta tot, iar acum vrea să se răzbune. Ştie că Moşul Gregory locuieşte pe undeva pe aici şi vine cu oameni înarmaţi şi câini. Nişte câini de vânătoare, mari şi sângeroşi, cu colţi zdraveni. O să fie aici cel târziu pe la amiază. Aşa că du-te şi spune-i Moşului Gregory ce ţi-am zis. Nu mă aştept să aud totuşi vreun mulţumesc.
— O să mă duc şi-o să-i spun, am zis eu, şi am pornit imediat, alergând pe deal în sus, către casă. În timp ce alergam, mi-am dat seama că nu îi mulţumisem lui Alice, dar cum aş fi putut să-i mulţumesc pentru că se folosea de Întuneric ca să ne ajute pe noi?
Vraciul aştepta imediat lângă uşa din spate.
— Ei bine, băiete, zise el, trage-ţi răsuflarea, mai întâi. Citesc pe faţa ta că aduci veşti rele.
— Inchizitorul e pe drum, vine încoace, am turuit eu. A aflat că locuim pe lângă Chipenden!
— Şi cine ţi-a spus asta? Mă întrebă Vraciul, scărpinându-se

în barbă.
— Alice. A zis că o să ajungă aici pe la amiază. Urgia i-a spus…
Vraciul oftă adânc.
— Ei bine, atunci mai bine plecăm cât mai repede cu putinţă. Mai întâi de toate, coboară până-n sat şi anunţă-l pe măcelar că o luăm spre nord, peste dealuri, către Caster şi că nu ne vom întoarce prea curând. Treci apoi şi pe la băcan şi spune-i acelaşi lucru, ca să ştie că nu vom avea nevoie de niciun fel de provizii, săptămâna următoare.

Am coborât în fugă în sat şi am făcut întocmai precum îmi ceruse. Când m-am întors, Vraciul mă aştepta deja în prag, gata de plecare. Îmi întinse sacul lui.
— Mergem în sud? Am întrebat eu.
Vraciul clătină din cap.
— Nu, băiete, mergem în nord, cum am zis. Trebuie să ajungem la Heysham şi, dacă avem noroc, să vorbim cu stafia lui Naze.
— Dar le-am spus tuturor încotro ne ducem. De ce nu i-am păcălit, zicându-le că o luăm spre sud?
— Pentru că sper că Inchizitorul va trece prin sat, mai înainte de a urca până aici. Atunci, în loc să mai caute casa asta, o să se îndrepte spre nord, iar câinii ne vor lua urmele. Trebuie să-i atragem cât mai departe de casă. Unele dintre cărţile din biblioteca mea sunt de neînlocuit.
Dacă ajunge aici, oamenii săi ar putea jefui casa şi poate chiar i-ar pune foc, arzând-o din temelii. Nu, nu pot risca să li se întâmple vreo nenorocire cărţilor mele.
— Dar duhul? N-ar păzi el casa şi grădinile? Cum ar putea ei pune piciorul aici, fără să rişte să fie sfârtecaţi? Sau e prea slăbit acum?
Vraciul oftă şi îşi plecă privirile în pământ.
— Nu, are destulă putere să se descurce şi cu Inchizitorul, şi cu oamenii lui, dar nu vreau eu să-mi încarc cugetul cu moartea cuiva, dacă nu este neapărată nevoie. Şi chiar dacă îi omoară numai pe cei care intră, unii ar putea scăpa, totuşi. De ce altă dovadă mai clară ar avea atunci nevoie ca să mă osândească, pe drept, la ardere pe rug? S-ar întoarce apoi cu o armată. Şi toată povestea asta nu s-ar mai termina. N-aş

mai avea pace până la sfârşitul zilelor mele. Ar trebui să părăsesc Comitatul.

— Păi, aşa n-o să ne prindă?

— Nu, băiete. Nu, dacă o luăm pe drumul peste dealuri. Nu vor avea cum să se mai folosească de cai, iar noi vom avea câteva ore bune avans. Avantajul este de partea noastră. Noi cunoaştem Comitatul ca-n palmă, dar oamenii Inchizitorului nu-s de prin părţile locului. Oricum, hai să plecăm! Am pierdut destul timp!

Vraciul o luă înainte, către dealuri, mergând cu paşi foarte iuţi. Eu l-am urmat, cât de repede am putut, cărându-i sacul cel greu, ca de obicei.

— Dar n-o să trimită nişte oameni de-ai lui, călare, ca să ne aştepte la Caster? Am zis eu.

— Fără îndoială c-o să trimită, băiete, iar dacă am merge la Caster, ar putea fi o problemă. Nu, noi o să trecem de oraş prin partea de est. Apoi o s-o luăm spre sud-vest, cum ţi-am spus, către Heysham, ca să vizităm mormintele de piatră. Tot de Urgie trebuie să scăpăm în primul şi-n primul rând, iar timpul zboară. Să vorbim cu stafia lui Naze este ultima noastră şansă ca să aflăm cum să facem.

— Şi după aceea? Unde o să mergem? O să ne mai putem vreodată întoarce aici?

— Nu văd niciun motiv pentru care n-am putea, în timp. La un moment dat, o să-l facem pe Inchizitor să ne piardă urma. Sunt mai multe căi pentru asta. Oh, ne va căuta îndârjit şi îşi va face inimă rea, fără îndoială. Dar nu va trece mult şi o să se ducă înapoi de unde a venit. Acolo unde poate sta la căldură, pe timpul iernii care bate la uşă.

Am dat din cap, dar nu eram în întregime mulţumit. Întrezăream tot soiul de fisuri în planul Vraciului. De pildă, o fi pornit-o el la drum în forţă, dar încă nu era vindecat pe deplin şi trecerea dealurilor avea să fie o treabă anevoioasă. Iar urmăritorii noştri ne-ar fi putut prinde mai înainte să ajungem la Heysham. Pe de altă parte, ei ar fi putut să caute totuşi casa Vraciului şi să-i dea foc, de ciudă, mai ales dacă aveau să ne piardă urma. Apoi mai era şi anul următor care mă îngrijora. În primăvară, mai mult ca sigur că Inchizitorul avea să vină din nou în nord. Părea un om dintr-aceia care nu renunţă niciodată. Nu vedeam nicio cale prin care viaţa s-ar fi

putut întoarce vreodată la normal. Apoi, mă fulgeră un alt gând…

Dacă m-ar fi prins pe mine? Inchizitorul îi supunea pe oameni la cazne, ca să-i facă să răspundă la întrebări. Dacă mă sileau şi pe mine să le spun unde e casa mea părintească? De obicei confiscau sau ardeau casele vrăjitoarelor şi-ale descântătorilor. M-am gândit la tata, la Jack şi la Ellie, cum vor rămâne pribegi. Şi ce-or să facă oamenii Inchizitorului atunci când or s-o vadă pe mama? Ea nu putea ieşi în lumina soarelui, şi le ajuta adeseori pe moaşele de prin partea locului care întâmpinau naşteri dificile, şi avea o ditamai colecţia de ierburi şi alte plante de leac. Mama ar fi fost în mare pericol!

Nu i-am spus Vraciului nimic din toate aceste frământări, pentru că mi-am dat seama că deja se săturase de întrebările mele.

* * *

Într-o oră, eram sus, pe creasta dealurilor. Vremea era stabilă şi se părea că vom avea parte de o zi frumoasă.

Dacă aş fi putut să-mi scot din minte motivul pentru care ne aflam noi acolo, sus, m-aş fi bucurat, pentru că era o vreme potrivită pentru o călătorie pe jos. Nu întâlneam decât ploieri şi iepuri de câmp şi, mult spre nord-vest, marea îndepărtată scânteia în soare.

La început, Vraciul mersese voiniceşte, înaintea mea. Dar, mai devreme de amiază, îşi pierdu puterile şi când în sfârşit ne-am oprit şi ne-am aşezat aproape de o movilă de pietre, arăta din cale-afară de vlăguit. În timp ce despăturea brânza din ştergar, am băgat de seamă că îi tremurau mâinile.

— Ţine, băiete, zise el, întinzându-mi o bucăţică mică. N-o mânca pe toată deodată.

Urmându-i sfatul, am ronţăit-o încet, mestecând-o îndelung.

— Ştii că fata ne urmăreşte? Mă întrebă Vraciul.

Am făcut ochii mari la el şi-am clătinat din cap.

— E la aproape o milă în urmă, îmi spuse el, arătându-mi spre miazăzi. Acum, că ne-am oprit, s-a oprit şi ea. Ce crezi că vrea?

— Cred că nu are unde să se ducă, în afară de Pendle, şi nu prea vrea să se ducă acolo. Iar altă şansă nu mai are, decât să plece din Chipenden. N-ar fi deloc în siguranţă, când vor sosi Inchizitorul şi oamenii lui.

— Şi de asta, dar probabil şi din pricină că are o slăbiciune pentru tine şi tot ce vrea este să meargă unde mergi şi tu. Ce bine ar fi fost dacă am fi avut timp să încheiem socotelile cu ea mai înainte de a pleca din Chipenden! Este o ameninţare, pentru că oriunde se află ea, nici Urgia nu-i prea departe. Se ascunde deocamdată sub pământ, dar odată ce se va înnopta, o să fie atras spre ea ca molia spre flacăra lumânării şi o să dea târcoale şi prin jur, în mod sigur. Dacă îl mai hrăneşte o dată, o să crească în puteri şi o să înceapă să vadă prin ochii ei. Mai înainte de asta, şi-ar putea încerca norocul şi cu alte victime – oameni sau animale, efectul va fi acelaşi. După ce se va ghiftui cu sânge, va fi încă şi mai puternic şi, curând, va fi în stare să se întrupeze iar. Noaptea trecută a fost doar începutul.

— Dacă n-ar fi fost Alice, n-am mai fi plecat niciodată din Chipenden, i-am atras eu atenţia. Am fi fost prizonierii Inchizitorului.

Dar Vraciul preferă să nu mă bage în seamă.

— Acuma, zise el, cel mai bine e să mergem mai departe. Nu întineresc dacă lâncezesc aici.

Dar după încă o oră, ne odihneam din nou. De data aceasta, Vraciul stătu jos ceva mai multă vreme, până când să se sforţeze să se ridice iar în picioare. Aşa am ţinut-o toată ziua, cu perioade de repaus din ce în ce mai lungi şi cu un timp de mers din ce în ce mai scurt. Pe la asfinţit, vremea se schimbă. În văzduh mirosea puternic a ploaie şi, curând, începu să bureze.

La căderea serii, coboram către zidul cârpăcit de piatră al unei grădini. Panta dealului era abruptă şi amândoi ne pierdeam echilibrul, la fiecare pas, pe iarba alunecoasă. În plus, ploaia se înteţi, iar dinspre apus se porni să bată vântul.

— O să ne odihnim puţin, ca să-mi trag suflul, zise Vraciul.

Se îndreptă către cea mai apropiată spărtură în zid. Trecurăm dincolo şi ne ghemuirăm pe partea dinspre răsărit, ca să ne apărăm cât de cât de izbiturile ploii.

— Umezeala te pătrunde până-n măduva oaselor, când ai vârsta mea, zise Vraciul. Asta te aşteaptă după o viaţă întreagă petrecută în clima Comitatului. Ne şubrezeşte pe toţi, în cele din urmă. Ori suferă oasele tale, ori plămânii.

Stăteam ghemuiţi, ca vai de noi, cu spatele lipit de zid. Eram

obosit şi plictisit, şi, în pofida faptului că eram sub cerul liber pe-o astfel de noapte, era un chin să rămân treaz. Nu după mult timp, am căzut într-un somn profund şi-am început să visez. Era unul dintre acele vise lungi, care par să dureze toată noaptea. Iar, spre sfârşit, s-a prefăcut într-un coşmar…

CAPITOLUL 18

COȘMARUL DE PE DEAL

În mod neîndoielnic, a fost cel mai rău coşmar pe care l-am avut vreodată. Şi, cu o îndeletnicire ca a mea, am avut o mulţime. Mă rătăcisem şi încercam să găsesc drumul către casă. Ar fi trebuit să-l descopăr cu destulă uşurinţă, fiindcă totul era scăldat în lumina lunii pline, dar de fiecare dată când coteam şi mi se părea că recunosc vreun punct de reper, curând ieşea la iveală că mă înşelasem. În cele din urmă, am ajuns în vârful Dealului Spânzuraţilor şi am văzut, la poale, ferma noastră.

În timp ce coboram dealul, am început să mă simt foarte neliniştit. Deşi era noapte, toate erau prea încremenite şi prea mute, şi nimic nu se mişca în vale. Gardurile arătau foarte părăginite, ceva ce tata şi Jack n-ar fi răbdat niciodată să se întâmple, iar uşile hambarului atârnau pe jumătate ieşite din balamale.

Casa părea pustie: câteva ferestre erau sparte şi din acoperiş lipseau mai multe ţigle. M-am căznit să deschid uşa din spate şi când a cedat, cu obişnuitul ei scârţâit, am intrat într-o bucătărie care arăta de parcă n-ar mai fi trecut nimeni pe acolo de ani de zile. Era praf peste tot şi mari pânze de păianjen atârnau din tavan. Balansoarul mamei se afla chiar în mijlocul încăperii şi pe el era o bucată de hârtie împăturită, pe care am luat-o şi am ieşit cu ea afară, s-o citesc la lumina lunii.

Mormintele tatălui tău, al lui Jack, al lui Ellie şi al lui Mary sunt sus pe dealul spânzuraţilor. Pe mama ta o s-o găseşti în hambar.

Inima mi s-a strâns dureros, gata să-mi plesnească, şi-am străbătut curtea în fugă. Lângă hambar m-am oprit, ascultând

cu atenţie. Totul era cufundat în tăcere. Nu era nici măcar o adiere de vânt. Am păşit temător în beznă, neştiind prea bine ce mă aşteptam să găsesc acolo. Un mormânt? Mormântul mamei?

Era o spărtură în acoperiş, aproape chiar deasupra capului meu şi, în bătaia unui mănunchi de raze de lună, am văzut capul mamei mele. Se uita ţintă la mine. Corpul ei era în Întuneric, dar din poziţia feţei, mi se păru că stătea în genunchi.

De ce făcea asta? Şi de ce arăta atât de nefericită? Nu se bucura că mă vedea?

Deodată, mama scoase un ţipăt de durere.

— Nu te uita la mine, Tom! Nu te uita la mine! Întoarce-te imediat! Strigă ea, parcă torturată.

În momentul în care mi-am întors capul, mama s-a ridicat de la podea şi cu coada ochiului am zărit ceva ce mi-a tăiat picioarele. De la gât în jos, mama era diferită. Am văzut aripi şi solzi şi o sclipire de gheare ascuţite, în timp ce ea s-a ridicat în zbor, drept în sus, croindu-şi drum cu forţa prin acoperişul hambarului, luând cu ea jumătate din acesta. M-am uitat în sus, ferindu-mi faţa de bucăţile de lemn şi moloz care cădeau peste mine, şi am văzut-o pe mama, o siluetă întunecată pe discul argintiu al lunii pline, cum se desprindea dintre dărâmăturile acoperişului hambarului, zburând drept în sus.

— Nu! Nu! Am strigat. Nu este adevărat, nu se întâmplă asta!

Drept răspuns, un glas a vorbit în capul meu. Era şuieratul gros al Urgiei.

— *Luna arată adevărul despre lucruri, băiete. O ştii deja. Tot ce ai văzut este adevărat sau urmează să se petreacă. Mai trebuie doar să treacă puţin timp.*

Cineva începu să mă zgâlţâie de umăr şi m-am deşteptat scăldat de o sudoare rece. Vraciul stătea aplecat asupra mea.

— Trezeşte-te, băiete! Trezeşte-te! Striga el. E doar un coşmar. Este Urgia care încearcă să între în mintea ta, străduindu-se să-ţi zdruncine tăria.

Am dat din cap, dar nu i-am povestit Vraciului ce se întâmplase în vis. Era prea dureros ca să vorbesc. Am aruncat o privire spre cer. Ploua în continuare, dar norii se destrămaseră pe ici, pe colo, şi se vedeau câteva stele. Era încă Întuneric, însă zorii nu erau prea departe.

— Am dormit toată noaptea?

— Asta am făcut, răspunse Vraciul, deşi nu plănuisem aşa.

Se ridică băţos.

— Mai bine o luăm din loc cât mai putem, zise el îngrijorat. Îi auzi?

Am ciulit urechea şi, în cele din urmă, printre zgomotele vântului şi-ale ploii, am auzit lătratul îndepărtat al câinilor de vânătoare.

— Da, nu sunt prea departe, zise Vraciul. Singura noastră şansă este să ne piardă mirosul. Avem nevoie de-o apă curgătoare, dar trebuie să fie destul de puţin adâncă, să putem merge prin ea. Fireşte, va trebui să ne întoarcem pe pământ uscat, la un moment dat, dar vor fi nevoiţi să plimbe câinii în sus şi-n jos pe mal, ca să regăsească mirosul. Şi dacă ar mai fi încă un pârâu prin apropiere, ne-ar uşura şi mai mult treaba.

Ne-am căţărat şi am trecut peste un alt zid, apoi am coborât pe panta vertiginoasă, mergând cât de repede îndrăzneam pe iarba udă, alunecoasă. Era o colibă de oier mai jos de noi, al cărei contur abia se desluşea, iar alături, un bătrân arbust de porumbar, aplecat spre ea de atâtea şi atâtea vijelii, cu ramurile sale golaşe agăţându-se, ca nişte gheare, de streşini. Am continuat să coborâm către colibă pentru câteva momente, dar apoi ne-am oprit brusc.

Era un ţarc de lemn în faţa noastră şi în stânga. Şi între timp se făcuse destulă lumină cât să vedem că înăuntru era închisă o mică turmă de oi, de vreo douăzeci de capete. Dar toate erau moarte.

— Nu-mi place deloc cum arată, băiete.

Nici mie nu-mi plăcea priveliştea. Dar apoi am înţeles că nu se referea la oile moarte. El se uita la coliba de dincolo de ele.

— Probabil am ajuns prea târziu, zise el, aproape şoptit. Dar este de datoria noastră să intrăm şi să vedem…

Cu acestea, se îndreptă spre colibă, strângând toiagul în mână. L-am urmat, cărându-i sacul. Când am trecut de ţarc, am aruncat o privire spre cea mai apropiată dintre oile moarte. Lâna ei albă era pătată de sânge. Dacă aceea era opera Urgiei, atunci se ospătase pe cinste. Cât de puternic devenise oare?

Uşa din faţă era deschisă larg, aşa că am intrat fără

ceremonie, Vraciul cel dintâi, eu după el. Nu făcuse decât un pas dincolo de prag, când se opri, trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia. Se uita ţintă în partea stângă. Era o lumânare pe undeva, mai înăuntrul odăii şi la lumina aceea nesigură am putut desluşi ceea ce, la prima vedere, am luat-o drept o umbră de păstor. Dar era prea solidă ca să fie doar o umbră. Avea spatele lipit de perete şi măciulia bâtei sale era ridicată deasupra capului, de parcă ne ameninţa. Mi-a luat ceva timp până să înţeleg la ce anume mă uitam, dar când am înţeles, mi s-au înmuiat genunchii şi aproape că mi-a stat inima în piept.

Pe chipul omului era o expresie incertă, de mânie şi groază. Dinţii îi erau dezveliţi, dar unii dintre ei erau sparţi şi sângele îi mânjise toată gura. Era în picioare, dar nu stătea. Fusese turtit, făcut una cu peretele din spatele lui. Stors şi lipit de pietre. Era opera Urgiei.

Vraciul mai făcu un pas în încăpere. Şi încă unul. L-am urmat, ţinându-mă aproape de el, până când am putut vedea întregul coşmar dinăuntru. Într-un colţ era şi un leagăn de copil, dar fusese zdrobit de perete şi printre resturi se vedeau nişte pături şi un scutecel stropite cu sânge. De copil, nici urmă. Magistrul meu se apropie de pături şi le ridică, precaut. Ceea ce a văzut, în mod vădit l-a zguduit, fiindcă mi-a cerut să nu mă uit, şi apoi a pus păturile la loc, cu un oftat.

Între timp, o zărisem şi pe mama bebeluşului. Trupul femeii era pe podea, în parte ascuns de un balansoar. Am fost uşurat că nu-i vedeam faţa. În mâna dreaptă ţinea strânsă o andrea, şi un ghem de lână se rostogolise în vatră, aproape de tăciunii care se stingeau sub cenuşă.

Uşa bucătăriei era deschisă şi m-a cuprins deodată spaima. Eram sigur că acolo stătea cineva la pândă. De îndată ce gândul mi s-a închegat în minte, aerul din odaie îngheţă. Urgia era încă de faţă. Îl puteam simţi în oasele mele. Îngrozit, aproape că am zburat afară din colibă, dar Vraciul nu s-a clintit din loc, şi, de vreme ce el a rămas, cum puteam eu să-l las singur şi să nu mă întorc?

În clipa aceea, lumânarea s-a stins deodată, de parcă flacăra fusese apucată între două degete nevăzute, cufundându-ne în Întuneric, iar o voce profundă se auzi din bezna desăvârşită de dincolo de uşa bucătăriei. O voce care răsună prin aer şi vibră

de-a lungul pardoselii de piatră a colibei, încât am putut-o simţi în picioare.

— Bine te-am găsit, Bătrâne. În sfârşit ne întâlnim din nou. Te-am căutat. Ştiam că eşti pe undeva prin apropiere.

— Da, şi acum m-ai găsit, zise Vraciul ostenit, punând toiagul în podea şi sprijinindu-se cu toată greutatea în el.

— Întotdeauna ai fost un băgăcios, nu-i aşa, Bătrâne? Că te-ai amestecat o dată, mai treacă-meargă, dar acum ai început să te amesteci cam des. O să-l omor mai întâi pe băiat, iar tu o să stai şi-o să te uiţi. Apoi, o să-ţi vină ţie rândul.

O mână nevăzută m-a ridicat de la pământ şi m-a trântit cu spatele de perete, atât de tare că mi s-a tăiat respiraţia. Apoi a început apăsarea, o forţă constantă, atât de mare că mi-am simţit coastele gata să crape. Însă cel mai rău era să simt cumplita apăsare de pe frunte şi mi-am amintit de faţa păstorului, turtită şi sleită de pietre. Eram mai mult decât îngrozit, fără să pot face nicio mişcare, nici măcar să respir. Un văl negru mi s-a aşternut pe ochi şi ultimul lucru pe care l-am mai priceput a fost că Vraciul se repezise în bucătărie, cu toiagul ridicat.

Cineva mă scutura blând de un umăr.

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Vraci aplecat deasupra mea. Zăceam întins pe podeaua colibei.

— Eşti bine, băiete? Mă întrebă el îngrijorat.

Am dat din cap. Mă dureau toate coastele. La fiecare respiraţie, simţeam câte un junghi ascuţit. Dar respiram. Eram încă în viaţă.

— Ia, hai să vedem dacă te putem pune pe picioare…

Sprijinit de Vraci, am izbutit să stau în picioare.

— Poţi să mergi?

Am dat din cap şi am făcut un pas înainte. Nu mă simţeam prea sigur pe mine, dar puteam să merg.

— Bun băiat.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat, am bâiguit eu.

Vraciul clătină din cap.

— Eu n-am făcut nimic, băiete. Urgia a dispărut brusc, de parcă ar fi fost chemat. L-am văzut luând-o în sus, pe deal. Arăta exact ca un norişor negru care acoperă şi ultima stea. Cumplit măcel a fost săvârşit aici, zise el, aruncând o privire la

grozăvia din colibă. Dar trebuie să plecăm cât de repede putem. Mai întâi de toate, trebuie să ne salvăm pe noi înşine. Om fi noi în stare să scăpăm de Inchizitor, dar cu fata aceea pe urmele noastre, Urgia se va afla mereu prin preajmă şi puterile îi vor creşte necontenit. Trebuie să ajungem la Heysham şi să aflăm cum putem să învingem odrasla asta a iadului o dată pentru totdeauna!

Cu Vraciul călăuză, am părăsit coliba şi am continuat să coborâm dealul. Am mai sărit alte două ziduri împrejmuitoare, până ce am putut auzi şipotul unei ape curgătoare. Magistrul meu se mişca acum cu mult mai repede, aproape la fel de repede ca atunci când porniserăm din Chipenden, aşadar am presupus că somnul îi făcuse totuşi bine. În schimb pe mine mă dureau toate mădularele şi făceam eforturi să nu cad, cu sacul lui greu în mână.

Am dat peste o potecă abruptă, îngustă, de-a lungul unui pârâu de munte, cu un curs lat de apă, care se năpustea la vale sărind din stâncă în stâncă.

— La vreo milă în jos, torentul acesta se varsă într-un iezer, zise Vraciul, pornind să coboare pe potecă. Dealurile se nivelează şi din iezer pornesc două pâraie. Este întocmai ceea ce căutam noi.

L-am urmat, târâş-grăpiş. Părea să plouă mai tare ca niciodată, iar pământul de sub picioare era înşelător. O dată să fi alunecat şi-ai fi căzut de-a dreptul în pârâu. M-am întrebat dacă Alice era pe aproape şi dacă ea putea coborî pe o cărare ca asta, la o palmă distanţă de o apă curgătoare aşa năvalnică. Şi Alice era în primejdie. Câinii i-ar fi putut amuşina urmele.

Cu tot zgomotul pârâului şi al ploii, puteam auzi câinii de vânătoare; păreau să se apropie din ce în ce mai mult. Deodată, am auzit ceva care m-a îngheţat.

Un ţipăt!

Alice! M-am întors şi m-am uitat înapoi, pe potecă, dar Vraciul m-a înşfăcat de braţ şi m-a împins înainte.

— Nu putem face nimic, băiete! Mi-a strigat el. Absolut nimic! Aşa că mergi mai departe!

Am făcut precum mi se poruncise, încercând să nu iau în seamă sunetele care veneau de pe costişa dealului din spatele nostru. Au fost strigăte şi zbierete şi urlete mai înfiorătoare,

până când, treptat, totul s-a cufundat în tăcere şi n-am mai auzit decât apa bolborosind. Cerul era mult mai luminos acum şi, înaintea noastră, la primele raze ale dimineţii, am putut vedea undele palide ale iezerului întinzându-se printre copaci.

Inima mi se strângea dureros gândindu-mă la ce i se putuse întâmpla lui Alice. Nu merita una ca asta.

— Mergi mai departe, băiete, repeta Vraciul.

Şi atunci am auzit ceva pe potecă în spatele nostru – dar venind din ce în ce mai aproape. Suna ca un animal care cobora în fugă spre noi. Un câine mare.

Nu mi se părea drept! Eram atât de aproape de iezer şi de cele două pâraie! Numai zece minute, şi am fi fost în stare să îi facem pe câini să ne piardă urma! Dar, spre marea mea mirare, Vraciul nu-şi grăbi pasul. Ba dimpotrivă, păru să încetinească. În cele din urmă se opri de-a binelea şi mă împinse într-o parte a potecii; mă întrebam dacă nu cumva rămăsese dintr-odată fără puteri. Dacă aşa era, atunci se sfârşise totul pentru noi.

M-am uitat la Vraci, nădăjduind că va scoate ceva din sacul lui care să ne salveze. Dar nici n-a cerut sacul. Câinele alerga acum către noi mâncând pământul.

Totuşi, pe măsură ce se apropia, am observat ceva ciudat la el. În primul rând că mai degrabă scheuna, decât lătra îndârjit ca un câine de vânătoare în plin atac. Iar ochii lui erau aţintiţi mai degrabă înainte, decât asupra noastră. A trecut pe lângă noi atât de aproape că, dacă aş fi întins mâna, l-aş fi atins.

— Dacă nu mă înşel, este înnebunit de frică, zise Vraciul. Păzea! Mai vine unul!

Şi acesta trecu, scheunând ca şi primul, cu coada între picioare. Îndată după aceea, mai veniră încă doi. Apoi, urmându-i îndeaproape, al cincilea câine. Toţi fără să ne dea nicio atenţie, ci năpustindu-se cu capul înainte pe poteca noroioasă, drept în iezer.

— Ce s-a întâmplat? M-am întrebat eu cu glas tare.

— O să aflăm îndată, zise Vraciul. Hai să mergem!

Curând ploaia se opri şi ajunserăm la iezer. Era destul de întins şi, în mare parte, liniştit. Dar lângă noi, pârâul se vărsa în lac, azvârlindu-se de pe o stâncă verticală, ca să-i învâltoreze luciul, stârnind un tăvălug alb de apă. Am stat puţin, uitându-ne la căderea de apă, unde crengi de copaci,

frunze şi, din când în când, chiar câte un buştean rătăcit erau aruncate jos, în iezer.

Deodată, ceva mai mare lovi apa, cu un plescăit puternic. A fost târât mult în adânc, dar a reapărut la suprafaţă cam la vreo treizeci de paşi în josul apei, după care a pornit, mânat de curent, către malul dinspre apus al iezerului. Arăta ca un corp de om.

M-am repezit spre malul lacului. Şi dacă era Alice? Dar mai înainte să pot să mă arunc în apă, Vraciul îmi puse mâna pe umăr şi mă strânse tare.

— Nu este Alice, zise el blând. Corpul ăla e prea mare. De altfel, cred că ea a chemat Urgia. Ce altceva l-ar fi putut face pe demon să plece atât de brusc de lângă noi? Cu Urgia de partea ei, o să câştige orice luptă care se va isca în spatele nostru. Mai bine mergem pe lângă lac, până în capătul celălalt, şi ne uităm mai îndeaproape.

Am urmat malul arcuit până când, după vreo câteva minute, stăteam pe malul dinspre apus, sub ramurile unui sicomor uriaş, îngropaţi de-o palmă în covorul de frunze uscate de la poalele sale. Corpul neînsufleţit din apă era încă la distanţă, dar se apropia. Nădăjduiam că Vraciul are dreptate, că leşul era prea mare să fie al lui Alice, dar era încă prea Întuneric ca să fiu sigur. Şi dacă nu era al ei, atunci al cui era?

Am început să mă simt înfricoşat, dar nu puteam face nimic decât să aştept, în vreme ce bolta cerului se lumina treptat, iar leşul era adus de apă din ce în ce mai aproape.

Încetul cu încetul, negura nopţii se destrămă şi curând cerul era destul de luminos ca să putem să ne dăm seama, fără umbră de îndoială, al cui era acel corp.

Al Inchizitorului!

M-am uitat lung la trupul ce plutea pe iezer. Era întins pe spate şi numai faţa era ieşită din apă. Gura îi rămăsese deschisă, ca şi ochii. Pe faţa lui albă de mort era întipărită groaza. Arăta de parcă nu i-ar mai fi rămas niciun strop de sânge în corp.

— A înecat destui nevinovaţi la viaţa lui, zise Vraciul. Săraci, bătrâni, singuratici. Mulţi dintre cei care munciseră din greu, toată viaţa lor, şi meritau măcar un strop de pace şi de tihnă la bătrâneţile lor, şi un dram de respect, de asemenea. Iar acum, i-a venit rândul. A primit exact ce-a meritat.

Ştiam că proba înecului pentru acuzaţii de vrăjitorie era doar o superstiţie prostească, dar nu puteam să nu bag de seamă faptul că Inchizitorul plutea. Nevinovaţii se scufundau; vinovaţii pluteau. Nevinovaţii, ca mătuşa lui Alice, care murise de spaimă.

— Alice a făcut asta, nu-i aşa? Am zis eu.

Vraciul dădu din cap.

— Da, băiete. Unii ar zice că ea a făcut-o. Dar în realitate a fost Urgia. Cu asta, s-au făcut două invocări. Puterea lui asupra ei va creşte, şi tot ce vede ea, vede şi el.

— N-ar trebui să ne continuăm drumul nostru? Am întrebat eu nervos, Uitându-mă înapoi peste lac, spre locul unde pârâul se arunca năvalnic în el; alături, era poteca. Oamenii lui n-or să vină până aici?

— Până la urmă, poate c-or să vină, băiete. Bineînţeles, dacă mai are vreunul viaţă în el. Dar ceva îmi spune că n-or să fie în stare să facă prea multe, o vreme. Nu, eu aştept pe altcineva şi, dacă nu mă înşel, iat-o că vine…

I-am urmărit privirea Vraciului către pârâu, unde o siluetă măruntă a coborât poteca şi apoi a stat, un timp, urmărind căderea de apă. Apoi privirea lui Alice se întoarse către noi şi a început să meargă de-a lungul lacului, în direcţia noastră.

— Ţine minte, mă preveni Vraciul, Urgia vede acum prin ochii ei. Îşi întăreşte forţele şi abilităţile, aflându-ne slăbiciunile. Ia seama la ce spui sau faci.

O parte din mine ar fi vrut să strige şi s-o anunţe pe Alice să fugă cât încă mai putea. N-aveam de unde să ştiu ce i-ar fi putut face acum Vraciul. O altă parte din mine era deodată îngrozitor de înfricoşată de ea. Dar ce puteam face? În adâncul sufletului meu, ştiam că Vraciul era singura ei speranţă. Cine altcineva ar fi putut s-o mai scoată de-acum din ghearele Urgiei?

Alice se opri la malul apei, aşezându-se între mine şi Vraci. Se uita ţintă spre trupul Inchizitorului. Pe chip i se zugrăvise o expresie de groază şi victorie, amestecate.

— Poţi să te uiţi mai bine, fato, zise Vraciul. Studiază opera mâinilor tale pe îndelete. A meritat?

Alice dădu din cap.

— Inchizitorul a primit ceea ce merita de mult, zise ea cu

hotărâre.

— Da, dar cu ce preţ? Întrebă Vraciul. Tu aparţii din ce în ce mai mult Întunericului. Mai invocă o dată Urgia şi-o să fii pierdută pe vecie.

Alice nu-i răspunse şi-am mai stat acolo multă vreme în tăcere, doar uitându-ne la apă.

— Ei, băiete, zise Vraciul, mai bine ne vedem de drum. Va trebui să se ocupe altcineva de mort, pentru că noi avem treabă. Cât despre tine, fato, o să vii cu noi, dacă îţi mai dai seama ce este bine pentru tine. Da, acum mai bine asculţi cu atenţie, pentru că ceea ce îţi propun eu este singura ta nădejde, singura şansă pe care o vei avea vreodată de a te elibera de monstrul acela.

Alice se uită în sus, cu ochii foarte mari.

— Ştii bine în ce primejdie ai intrat? Vrei să fii liberă? Întrebă el.

Alice dădu din cap.

— Atunci, vino aici! Îi porunci el sever.

Alice se apropie supusă de el.

— Oriunde o să te afli tu, Urgia nu va fi prea departe în urma ta, aşa că, deocamdată mai bine vii cu mine şi cu băiatul. Mai degrabă descopăr pe pielea mea unde este creatura aceea, decât s-o ştiu cutreierând pe oriunde are chef prin Comitat, îngrozindu-i pe oamenii cumsecade. Aşa că ascultă-mă, şi ascultă-mă bine. De acum încolo este important ca tu să nu vezi şi să nu auzi nimic. În felul acesta Urgia nu va afla nimic de la tine. Dar trebuie s-o faci de bunăvoie, ţine seama. Dacă trişezi câtuşi de puţin, o să fie rău de noi toţi.

Îşi deschise sacul şi începu să scotocească prin el.

— Aceasta este o legătură pentru ochi, zise el, ridicând o fâşie de pânză neagră, pentru ca Alice s-o poată vedea. Vrei s-o porţi? Întrebă el.

Alice dădu din cap şi Vraciul îi întinse mâna stângă cu palma desfăcută spre ea.

— Vezi astea? Zise el. Sunt dopuri de ceară pentru urechile tale.

Fiecare dop avea un mic cui de argint cu floare mare, învelit în ceară, ca să poată fi scos cu uşurinţă.

Alice se uită la ele cu îndoială, dar apoi îşi aplecă supusă capul, iar Vraciul îi vârî, uşor, în ureche primul dop. După ce îi

puse şi al doilea dop, îi legă eşarfa neagră strâns la ochi.
Am pornit la drum, îndreptându-ne spre nord-est, cu Alice călăuzită de către Vraci, care o ţinea de braţ. Am sperat să nu ne întâlnim cu nimeni pe drum. Ce ar fi zis lumea? Cu siguranţă am fi atras atenţia multor nepoftiţi.

CAPITOLUL 19

MORMINTELE DE PIATRA

Era ziuă, aşadar nu aveam deocamdată de ce ne teme de Urgie. Ca majoritatea creaturilor Întunericului, în timpul zilei se ascundea sub pământ. Iar cu Alice legată la ochi şi cu urechile astupate, nu se mai putea uita prin ochii ei, nici asculta ceea ce vorbeam. Nu avea să ştie unde ne aflam.
Bănuiam că ne aşteaptă încă o zi de mers obositor şi mă întrebam dacă vom ajunge la Heysham înainte de căderea serii. Dar, spre surprinderea mea, Vraciul ne conduse pe un drum care ducea la o fermă mare, unde am aşteptat la poartă, până când un bătrân fermier veni şchiopătând la noi, sprijinindu-se într-un baston. Pe chipul lui se citea o expresie îngrijorată.
— Îmi pare rău, croncăni el. Îmi pare sincer rău, dar nu s-a schimbat nimic. Dacă trebuie să-l dau, va fi al tău.
Se părea că, în urmă cu cinci ani, Vraciul îl scăpase pe omul acesta de un duh rău care-i făcea necazuri şi încă nu-i plătise. Magistrul meu îşi cerea acum plata, dar nu în bani.
În mai puţin de o jumătate de oră, călătoream într-o căruţă trasă de unul dintre cei mai mari cai din Comitat pe care-i văzusem vreodată; căruţa o mâna fiul fermierului. La început, mai înainte de a porni la drum, se uitase lung la Alice legată la ochi, cu o expresie nedumerită pe faţă.
— Nu te mai holba la fată şi vezi-ţi de treaba ta! Îl admonestă Vraciul, iar flăcăul îşi întoarse repede ochii.
Părea foarte fericit să ne ducă pe noi, bucuros să scape de corvezile sale vreo câteva ore, iar curând treceam pe drumurile lăturalnice pe la est de Caster. Vraciul o convinsese pe Alice să stea culcată în căruţă şi o acoperise cu paie, astfel încât să nu poată fi văzută de ceilalţi drumeţi.

Fără îndoială că marele cal era obişnuit să tragă o căruţă

încărcată, căci numai cu noi trei în spate, mergea la trap cu uşurinţa unui bătrân alergător obişnuit să câştige întrecerile. În depărtare puteam vedea oraşul Caster, cu vechiul său castel. Multe vrăjitoare muriseră şi aici, după un lung proces de judecată, dar lumea din Caster nu ardea vrăjitoarele, ci le spânzura. Aşadar, ca să folosesc una din expresiile marinăreşti ale tatei, „am virat în larg” şi, curând, eram dincolo de el şi treceam pe un pod peste râul Lune, după care ne-am schimbat direcţia spre sud-vest, către Heysham.

Am stabilit cu băiatul fermierului să ne aştepte la capătul drumului care înconjura satul.

— O să ne întoarcem pe la asfinţit, zise Vraciul. Nu-ţi face griji. O să vezi că a meritat osteneala.

Am urcat pe un drumeag îngust panta unui deal, cu o biserică veche şi un cimitir pe partea dreaptă. Acolo, pe costişa aceea adăpostită de vânt, totul era încremenit şi tăcut, iar copaci seculari înalţi umbreau lespezile mormintelor. Dar când am trecut de o poartă, urcând mai sus, pe stânca din vârf, am fost întâmpinaţi de o briză puternică şi de vuietul mării. Înaintea noastră erau ruinele unei mici capele de piatră, cu numai trei pereţi rămaşi în picioare. Ne aflam chiar în vârful vârfului şi, la picioarele noastre, am văzut un golf, cu o plajă de nisip aproape înghiţită de flux, şi valurile mării spărgându-se de un mic promontoriu, ceva mai departe.

— În mare parte, ţărmurile vestice sunt plate, zise Vraciul, iar acesta este cel mai înalt din tot Comitatul. Se spune că aici au debarcat primii oameni care au populat Comitatul. Veneau dintr-o ţară îndepărtată, de la apus, iar bărcile lor s-au lovit cu fundul de recifele de dedesubt. Urmaşii lor au construit această capelă.

Zicând acestea, a făcut semn către ea şi, chiar lângă ruine, am văzut mormintele de piatră.

— Nu mai sunt altele la fel nicăieri în Comitat, zise Vraciul.

Chiar pe buza falezei abrupte, era un şir de şase sicrie, cioplite într-o uriaşă lespede de piatră, fiecare având forma unui trup de om şi un capac de piatră care intra într-un şănţuleţ de îmbinare, închizându-le perfect. Aveau diferite forme şi mărimi, dar în general erau mici, parcă dăltuite pentru nişte copii, şi erau mormintele a şase oameni din Poporul Mic. Cei şase fii ai regelui Heys.

La căpătâiul fiecărui mormânt era o scobitură pătrată. Vraciul îngenunche lângă cel mai apropiat şi îşi plimbă degetul pe conturul scobiturii. Apoi îşi răşchiră degetele mâinii stângi. Deschiderea palmei sale acoperea în întregime scobitura.

— Ei, la ce or fi folosit oare astea? Murmură el în barbă.

— Cât de înalţi erau oamenii din Poporul Mic? Am întrebat eu.

Mormintele erau de mărimi diferite şi, privindu-le acum mai de aproape, am văzut că nu erau chiar atât de mici cum crezusem la început.

În loc de răspuns, Vraciul îşi deschise sacul şi scoase un metru de tâmplărie. Îl desfăcu şi măsură mormântul.

— Ăsta are aproape cinci picioare lungime, anunţă el, şi aproape treisprezece inci şi jumătate lăţime la mijloc. Dar Poporul Mic obişnuia să îngroape lângă mort şi unele dintre lucrurile care îi aparţinuseră, ca să le folosească pe lumea cealaltă. Doar câţiva depăşeau cinci picioare înălţime, cei mai mulţi erau mult mai scunzi. Cu trecerea anilor, fiecare generaţie a crescut mai mult, pentru că se făceau căsătorii între ei şi invadatorii de pe mare. Aşadar, spiţa lor nu s-a stins cu adevărat. Sângele lor încă mai curge prin venele noastre.

Vraciul se întoarse către Alice şi, spre surprinderea mea, îi dezlegă ochii. Apoi, îi scoase şi dopurile din urechi, punându-le, împreună cu eşarfa, înapoi în sacul lui. Alice clipi des şi apoi se uită în jurul ei. Nu părea prea fericită.

— Lui nu-i place aici, se plânse ea. Ceva nu e în regulă. Se simte rău.

— Serios, fato? Zise Vraciul. Ei bine, ăsta este cel mai interesant lucru pe care l-ai spus toată ziua. Şi este ciudat, pentru că eu socotesc locul acesta cu adevărat plăcut. Nimic nu se compară cu o gură înviorătoare de aer de mare!

Pe mine nu părea să mă învioreze. Briza se stinsese şi acum fuioare de ceaţă şerpuiau dinspre mare spre uscat. Începuse să se facă frig. În mai puţin de o oră avea să se însereze. Ştiam ce voia să spună Alice. Era un loc pe care mai bine îl ocoleai după apusul soarelui. Puteam simţi deja o vizită şi nu mi se părea prea prietenoasă.

— Ne pândeşte ceva de pe lumea cealaltă, de undeva de aproape, i-am spus eu Vraciului.

— Hai să ne aşezăm colo şi să-i dăm timp să se obişnuiască puţin cu noi, zise Vraciul. În niciun caz n-am vrea s-o

speriem…

— Este stafia lui Naze? Am întrebat eu.

— Nădăjduiesc, băiete! Nădăjduiesc să fie chiar ea. Dar o să aflăm repede. Ai doar puţină răbdare.

Ne-am aşezat pe un tăpşan înierbat la o oarecare distanţă, în timp ce lumina zilei se împuţina. Neliniştea mea creştea cu fiecare clipă.

— Ce-o să facem când se întunecă de tot? L-am întrebat pe Vraci. N-o să apară Urgia? Acum, dacă i-ai scos legătura de la ochi lui Alice, o să ştie unde ne aflăm.

— Eu cred că suntem destul de în siguranţă aici, băiete, zise Vraciul. Acesta este probabil singurul loc din Comitat de care trebuie să se ţină departe. Aici s-a făcut ceva şi, dacă nu greşesc, Urgia n-o să se apropie la mai mult de o milă de acest loc. Poate că ştie unde suntem, dar asta nu-l ajută cu nimic. Am dreptate, fato?

Alice se înfioră şi dădu din cap.

— Încearcă să-mi vorbească, da. Însă vocea lui este foarte slabă şi îndepărtată. Nu poate nici măcar să între în capul meu.

— Este întocmai cum am sperat, zise Vraciul. Asta înseamnă că n-am bătut drumul până aici de pomană.

— Îmi cere să plec numaidecât de aici. Vrea să mă duc la el…

— Şi asta vrei şi *tu?*

Alice clătină din cap şi se cutremură.

— Mă bucur să aud asta, fato, pentru că, după următoarea hrănire, cum ţi-am mai spus, nimeni nu va mai fi în stare să te ajute. Unde este el acum?

— Adânc sub pământ. Într-o grotă întunecată şi umedă. A găsit câteva oase, dar îi e foame şi oasele nu-i sunt de ajuns.

— Bine! A venit timpul să trecem la treburile noastre. Voi doi găsiţi-vă un loc de odihnă, la adăpost, printre zidurile astea, zise Vraciul şi ne făcu semn spre ruinele capelei. Încercaţi să dormiţi puţin, în timp ce eu voi sta de pază aici, lângă morminte.

N-am protestat şi ne-am ghemuit jos, pe iarbă, printre dărâmăturile capelei. Din pricina zidului lipsă, încă îl mai puteam vedea pe Vraci, la morminte. Am crezut că o să se aşeze şi el, dar a rămas în picioare, cu mâna stângă sprijinită

pe toiag.

Eram frânt de oboseală şi n-a trecut mult până am adormit. Dar m-am trezit brusc. Alice mă zgâlţâia de umăr.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat.

— Îşi pierde vremea aici, zise Alice, arătând spre Vraciul care acum se ghemuise printre morminte. Dă târcoale ceva, dar e dincolo, aproape de gard.

— Eşti sigură?

Alice dădu din cap.

— Du-te tu şi spune-i. Dacă vine din partea mea, n-o să-i placă.

Am luat-o către Vraci şi l-am strigat:

— Domnule Gregory!

Nu s-a clintit şi m-am întrebat dacă nu cumva adormise, stând aşa, pe vine. Însă, foarte încet, s-a ridicat şi s-a întors pe jumătate spre mine, ţinându-şi picioarele nemişcate.

Erau câteva spărturi în nori, dar acele petice luminate de stele nu erau de ajuns ca să-i desluşesc chipul Vraciului. Apărea doar ca o umbră întunecată sub gluga pelerinei sale.

— Alice zice că dă ceva târcoale colo, în spate, lângă gard, i-am spus eu.

— Ştie ea, mormăi Vraciul. Atunci, hai să mergem să aruncăm o privire.

Ne-am întors către gard. Pe când ne apropiam, se făcu parcă mai frig, aşa că am ştiut că Alice avea dreptate. Exista un soi de spirit care stătea la pândă, în apropiere.

Vraciul arătă în jos, apoi deodată se lăsă în genunchi, trăgând de smocurile lungi de iarbă. Am îngenuncheat şi eu şi-am început să-l ajut. Am dezvelit astfel alte două lespezi de mormânt. Una era de aproape cinci picioare lungime, dar cealaltă era doar pe jumătatea ei. Era cel mai mic mormânt dintre toate.

— Aici a fost îngropat cineva prin venele căruia a curs sângele strămoşesc pur, zise Vraciul. Din acesta va veni puterea. Pe acesta îl căutam. Şi va fi într-adevăr stafia lui Naze! Dă-te puţin mai înapoi, băiete. Stai deoparte.

— Nu pot rămâne să ascult şi eu? L-am întrebat.

Vraciul clătină din cap.

— N-ai încredere în mine? M-am mirat eu.

— Tu ai încredere în tine? Îmi răspunse el. Pune-ţi întrebarea

asta! Pentru început, cred că va fi mai uşor de înduplecat să se arate, dacă va fi numai unul dintre noi de faţă. Oricum, e mai bine pentru tine să nu auzi ce urmează. Urgia poate citi gândurile, mai ţii minte? Ai destulă tărie să-l împiedici să le citească pe ale tale? Nu-i putem îngădui să ştie că am dat de fir, că avem un plan, că îi cunoaştem slăbiciunea. Când intră în visele tale, scociorându-ţi prin creier după indicii şi planuri, mai ai încredere în tine că n-ai să-i dezvălui nimic?

Nu eram sigur.

— Eşti un băiat curajos, cel mai curajos care a fost vreodată în ucenicie la mine. Dar eşti numai atât, un ucenic, şi nu trebuie să pierdem din vedere acest lucru. Aşadar, dă-te înapoi! Zise el, făcându-mi semn să plec.

Am făcut cum mi se spusese şi mi-am târşit picioarele, fără tragere de inimă, înapoi la capelă. Alice dormea, aşa că m-am aşezat lângă ea, pentru câteva clipe, dar nu m-am putut linişti. N-aveam stare, pentru că muream să ştiu şi eu ce avea să povestească stafia lui Naze despre el însuşi. Cât despre temerea Vraciului că Urgia îmi putea scotoci prin minte în timpul somnului, pe mine nu mă îngrijora prea tare. Aici eram la adăpost de Urgie, şi dacă Vraciul avea să afle ceea ce avea nevoie să ştie, până mâine seară totul avea să fie pierdut pentru Urgie.

Aşadar, am plecat din nou dintre ruine şi m-am furişat de-a lungul zidului cel mai apropiat de Vraci. Nu era prima oară când nesocoteam porunca magistrului meu, dar era prima oară când erau atât de multe în joc. M-am aşezat, lipindu-mă cu spatele de zid, şi am aşteptat. Dar nu foarte mult. Chiar de la distanţa aceea, am început să mă simt foarte înfrigurat şi să tremur. Cineva de pe tărâmul morţilor se apropia, dar era oare stafia lui Naze?

O slabă aură luminoasă începu să apară deasupra celui mai mic dintre cele două morminte. Nu avea o formă chiar omenească, mai mult o coloană de lumină ce abia îi ajungea Vraciului până la genunchi. Imediat l-am auzit începând să-i pună întrebări. Aerul era îngheţat şi, cu toate că Vraciul vorbea pe un ton reţinut, puteam auzi fiecare cuvinţel pe care îl spunea.

— Vorbeşte! A zis Vraciul. Vorbeşte, îţi poruncesc!

— *Lasă-mă în pace! Lasă-mă să mă odihnesc*! Veni răspunsul.

Deşi Naze murise de tânăr, în floarea tinereţii sale, glasul stafiei suna ca al cuiva foarte bătrân. Cârâia şi scrâşnea şi părea cât se poate de sătul de toate cele. Dar asta nu însemna neapărat că nu putea fi chiar stafia lui. Vraciul îmi spusese că stafiile nu vorbesc cum au făcut în viaţă. Ele comunică direct cu mintea ta şi de aceea poţi s-o înţelegi şi pe a unuia care a trăit cu mulţi ani în urmă; a unuia care a vorbit o limbă cu totul diferită de a ta.

— Numele meu este John Gregory, şi sunt al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, zise Vraciul, ridicându-şi glasul. Am venit aici să fac ceea ce ar fi trebuit să fie făcut de mult, şi anume să-i pun capăt prăpădului Urgiei şi să-ţi redau, în sfârşit, pacea. Dar sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştiu. Întâi, trebuie să-mi spui numele tău!

Se scurse o lungă tăcere şi am crezut că stafia n-avea de gând să-i mai răspundă, dar, în cele din urmă, vorbi.

— *Sunt Naze, cel de-ai şaptelea fiu al lui Heys. Ce vrei să ştii?*

— A sosit timpul să terminăm o dată pentru totdeauna cu nenorocirea aceasta, zise Vraciul. Urgia este liberă şi, curând, îşi va redobândi întreaga putere şi va ameninţa întregul pământ. Trebuie nimicit. De aceea am venit la tine, să aflu cum. Cum l-ai legat tu în catacombe? Cum poate fi ucis? Poţi să-mi spui?

— *Eşti puternic?* Scrâşni vocea lui Naze. *Poţi să-ţi închizi mintea şi să împiedici Urgia să-ţi citească gândurile?*

— Da, pot să fac asta, zise Vraciul.

— *Atunci poate că e o rază de speranţă. O să-ţi spun ce am făcut eu. Cum l-am legat eu pe Urgie. Mai întâi, am făcut un pact, dându-i să bea din sângele meu. El putea să mai bea de încă trei ori, iar, drept răsplată, de trei ori trebuia să asculte de poruncile mele. În cel mai adânc cotlon al catacombelor din Priestown este o cameră mortuară, unde se află urnele cu cenuşa strămoşilor noştri, descoperitorii şi întemeietorii poporului nostru. În camera aceea am chemat Urgia şi i-am dat să bea sângele meu. În schimb, m-am arătat un stăpân care i-a dat de îndeplinit porunci foarte aspre.*

Prima oară i-am cerut Urgiei să nu se mai întoarcă niciodată în tumulii de aici şi să stea departe de această bucată de pământ, unde sunt înmormântaţi tatăl şi fraţii mei, pentru că voiam ca ei să se odihnească în pace. Urgia a gemut îngrozită,

pentru că tumulii aceştia erau sălaşul cel mai drag inimii sale, unde putea să-şi petreacă toată ziulica strângând în braţe oasele morţilor şi sugând şi ultimele amintiri pe care le mai păstraseră în ele. Dar pactul era pact şi n-avea ce-i face, trebuia să se supună. Când l-am chemat a doua oară, l-am trimis în toate colţurile pământului să adune cunoaştere, şi a fost plecat o lună şi o zi, dându-mi astfel tot răgazul de care aveam nevoie.

Căci, între timp, mi-am pus oamenii la muncă, să făurească şi să şlefuiască Poarta de Argint. Dar nici măcar când s-a întors, Urgia n-a aflat nimic despre toate acestea, pentru că mintea mea era puternică şi îmi puteam ţine gândurile ascunse.

După ce i-am dat să bea din sângele meu pentru ultima oară, i-am adus la cunoştinţă Urgiei ceea ce îi ceream, strigându-i răspicat preţul pe care trebuia să-l plătească.

„Să fii legat de locul acesta!” i-am poruncit eu. „Să fii închis în rărunchii catacombelor, fără nicio cale de ieşire.

Dar, pentru că n-aş vrea ca vreo făptură, oricât de vătămătoare, să îndure o pedeapsă fără măcar un licăr de speranţă, uite, am pus o Poartă de Argint. Dacă vreodată va fi cineva atât de neghiob încât să deschidă acea poartă în prezenţa ta, poţi trece prin ea şi să-ţi recapeţi libertatea. În orice caz, dacă, după aceea, te mai întorci vreodată în locurile acestea, o să fii legat aici pentru vecie!”

Aşa mi-a impus blândeţea inimii mele şi de aceea legarea demonului n-a fost desăvârşită cum ar fi putut să fie. De-a lungul vieţii mele am simţit totdeauna o mare milă pentru ceilalţi. Unii consideră asta o slăbiciune şi, iată, în cazul de faţă, s-a dovedit că ei au avut dreptate. Căci n-am putut să osândesc nici măcar Urgia la temniţă pe vecie, fără să-i ofer barem o slabă şansă de a scăpa.

— Mi-ai spus destul, zise Vraciul. Acum o să termin eu lucrarea. Dacă îl vom putea ademeni înapoi acolo, va fi legat pe vecie! Ăsta este un început. Dar cum poate fi ucis? Poţi să-mi spui asta? Demonul acesta este acum atât de vătămător încât doar legatul nu mai este de ajuns. Trebuie să-l nimicesc.

— În primul rând, trebuie să se întrupeze, să fie din carne şi sânge. În al doilea rând, trebuie să se afle în mijlocul catacombelor. În al treilea rând, inima trebuie să-i fie străpunsă cu o lamă de argint. Numai dacă sunt îndeplinite

toate cele trei condiţii, Urgia va pieri definitiv. Dar este o mare primejdie pentru cei care încearcă asta. La moartea lui, Urgia va elibera atât de multă energie, încât ucigaşul său aproape sigur va muri.

Vraciul scoase un oftat adânc.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit această taină, îi zise el stafiei. O să fie greu, dar trebuie făcut, oricât ar costa. Însă misiunea ta este acum încheiată. Mergi în pace! Poţi trece pragul, spre lumea cealaltă!

Drept răspuns, stafia lui Naze gemu atât de adânc, încât mi se zburli părul de pe ceafă. Era un geamăt plin de suferinţă.

— *Nu va fi pace pentru mine,* se jelui stafia cu glas frânt. *Nu va fi pace până când Urgia nu va pieri…*

Şi, cu aceste cuvinte, micuţa coloană de lumină se stinse. Fără să pierd nicio clipă, am luat-o înapoi pe lângă zid şi m-am strecurat din nou în capela ruinată. După câteva momente, Vraciul veni înăuntru, se aşeză pe iarbă şi închise ochii.

— Trebuie să mă gândesc serios la câteva lucruri, şopti el.

Eu n-am spus nimic. Dintr-odată m-am simţit vinovat că trăsesem cu urechea la discuţia lui cu stafia lui Naze. Acum ştiam prea mult. Mi-era teamă că, dacă îi mărturisesc, o să mă trimită să înfrunt singur Urgia.

— O să-ţi explic de cum se crapă de ziuă, şopti el. Dar, deocamdată, încearcă să dormi. Nu e bine să părăsim locul acesta până ce soarele nu va fi sus pe cer!

Spre surprinderea mea, am dormit chiar bine. Cu puţin înainte de răsărit, am fost trezit de un râcâit ciudat. Era Vraciul care îşi ascuţea lama cu arc din vârful toiagului său, cu o piatră de tocilă pe care o scosese din sac. Muncea fără grabă, încercându-i din când în când tăişul cu degetul. În cele din urmă fu mulţumit, căci se auzi un declic şi lama intră repede înapoi în toiag.

M-am ridicat greoi în picioare şi mi-am întins oasele, câteva clipe, în vreme ce Vraciul se aplecase, îşi dezlegase sacul şi scotocea după ceva înăuntru.

— Acum ştiu exact ce să fac, zise el. Putem înfrânge Urgia. Este cu putinţă, dar o să fie cea mai grea misiune pe care am avut-o de îndeplinit vreodată. Dacă dau greş, n-o să ne ierte

pe niciunul.

— Ce trebuie făcut? Am întrebat eu, simţindu-mă foarte prost, pentru că ştiam deja.

El n-a răspuns, ci, trecând pe lângă mine, s-a dus la Alice, care şedea îmbrăţişându-şi genunchii.

I-a legat din nou eşarfa la ochi şi i-a vârât primul dop de ceară în ureche.

— Acum, şi celălalt, dar mai înainte, ascultă-mă bine, fato, pentru că este important, zise el. Când o să-ţi scot astea, diseară, o să-ţi vorbesc numaidecât şi tu va trebui să faci precum îţi spun eu, imediat şi fără alte întrebări. Înţelegi?

Alice dădu din cap şi el îi potrivi şi-al doilea dop. Încă o dată, Alice nu mai putea nici vedea, nici auzi. Iar Urgia nu avea să afle ce ne pregăteam să facem sau încotro aveam să mergem. Cel puţin dacă nu izbutea, cumva, să-mi citească mie gândurile. Am început să mă simt foarte neliniştit pentru ceea ce făcusem. Ştiam prea multe.

— Acuma, zise Vraciul, întorcându-se către mine, o să-ţi spun un lucru care n-o să-ţi placă. Trebuie să ne întoarcem la Priestown. Înapoi la catacombe.

Apoi s-a întors pe-un călcâi şi, apucând-o pe Alice de braţul stâng, a condus-o către locul unde băiatul fermierului cu căruţa şi calul încă ne mai aştepta.

— Trebuie să ajungem la Priestown cât poate calul să ne ducă de repede, zise Vraciul.

— De-asta nu mi-a spus nimeni nimic, zise băiatul. Tata mă aşteaptă înapoi până-n prânz. Avem multă treabă.

Vraciul îi întinse o monedă de argint.

— Uite, ia asta. Dacă ne duci acolo mai înainte de a se însera, mai primeşti una. Nu cred că tatăl tău se va supăra prea tare. Îi place să-şi numere banii.

Vraciul o ajută pe Alice să se întindă la picioarele noastre şi o acoperi din nou cu paie, ca să nu fie văzută de niciun om cu care ne-am fi întâlnit, şi-am pornit la drum. La început, am trecut pe la marginea oraşului Caster, dar apoi, în loc s-o luăm înapoi către dealuri, am cotit spre drumul principal ce ducea direct la Priestown.

— N-o să fie primejdios să ne întoarcem acolo pe lumină? Am întrebat eu, plin de îngrijorare. Drumul este foarte circulat şi o să trecem pe lângă o mulţime de căruţe şi călători. Dacă ne

recunosc oamenii Inchizitorului?
— N-o să spun acuma că nu e primejdios, zise Vraciul. Dar cei care ne caută sunt probabil ocupaţi cu aducerea mortului la poalele dealurilor. Fără îndoială că-l vor aduce la Priestown pentru înmormântare, dar asta nu va avea loc decât mâine; până atunci, se va sfârşi totul şi o să fim pe drum. Fireşte, trebuie să mai punem la socoteală şi furtuna. Oamenii cu capul pe umeri vor sta în casele lor, la adăpost de ploaie.
M-am uitat la cer. Spre miazăzi se strângeau norii, dar nu mi se păreau ameninţători. Când i-am spus părerea mea, Vraciul a zâmbit.
— Mai ai încă multe de învăţat, băiete, zise el. Asta o să fie cea mai grozavă furtună pe care ai văzut-o vreodată.
— După atâta ploaie, crezusem că am merita câteva zile de vreme bună, m-am plâns eu.
— Fără îndoială c-am merita, băiete. Dar nu are nici pe departe o cauză naturală. Dacă nu mă înşel prea tare, a fost chemată de Urgie, la fel cum a chemat şi vântul să-mi dea casa peste cap. Este încă o dovadă despre cât de puternic a devenit. Se ajută de furtună ca să-şi arate mânia şi ciuda că nu-i în stare s-o folosească pe Alice după cum vrea. Ei, dar asta e bine pentru noi: cât timp se concentrează la furtună, n-o să ne dea prea multă atenţie, mie şi ţie. Ceea ce ne va ajuta ca să intrăm în oraş fără probleme.
— De ce trebuie să mergem neapărat la catacombe ca să ucidem Urgia? Am întrebat eu, socotind că-mi va spune ceea ce deja ştiam şi că, în acest fel, nu mai trebuia să mă prefac.
— Doar pentru cazul în care dau greş, băiete. Cel puţin, odată atras înapoi acolo, cu Poarta de Argint încuiată, Urgia va fi din nou prins în capcană. De data aceasta pentru totdeauna. Asta mi-a spus stafia lui Naze. Astfel, chiar dacă nu izbutesc să-l nimicesc, barem o să aduc lucrurile la starea lor de dinainte. Şi acum gata cu întrebările. Am nevoie de puţină tihnă, ca să mă pregătesc pentru ce urmează să fac…
N-am mai vorbit până ce am ajuns în împrejurimile oraşului Priestown. Între timp, cerul se făcuse negru ca antracitul, spintecat de marile zigzaguri ale fulgerelor, în vreme ce bubuiturile de tunet explodau aproape drept deasupra creştetelor noastre. Ploaia curgea drept şi deasă ca o pânză, udându-ne până la piele, iar eu eram leoarcă şi nu mă

simţeam deloc bine. Îmi părea rău pentru Alice, fiindcă ea tot mai stătea întinsă pe fundul căruţei, în care acum băltea aproape de un deget apa. Trebuie să fi fost într-adevăr foarte neplăcut să nu poţi să vezi ori să auzi, să nu ştii încotro te duci sau când urmează să se încheie călătoria.

În ceea ce mă priveşte, călătoria avea să se sfârşească mult mai curând decât m-aş fi aşteptat. La marginea oraşului, când am ajuns la ultima răscruce, Vraciul i-a strigat băiatului fermierului să oprească.

— Aici tu te dai jos, zise el, uitându-se sever la mine.

M-am holbat la el uluit. Ploaia îi picura de pe vârful nasului şi i se scurgea prin barbă, dar nici n-a clipit, ci a continuat să mă privească ameninţător.

— Vreau să te întorci la Chipenden, zise el, arătând spre drumul îngust, plin de hârtoape, care ducea spre nord-vest. Te duci la bucătărie şi-i spui duhului ăluia al meu că eu s-ar putea să nu mă mai întorc. Spune-i că, dacă aşa o să se întâmple, va trebui să ţină casa în bună stare până o să fii tu gata. S-o păzească bine până ce-ţi vei termina tu ucenicia şi vei fi potrivit s-o preiei.

După asta, te duci la nord de Caster şi-l cauţi pe Billy Arkwright, vraciul ţinutului. E cam tipicar, dar e foarte cinstit şi o să te pregătească în următorii patru ani sau pe-aproape. La sfârşit, o să fie nevoie să te întorci la Chipenden şi să studiezi mult mai mult. Trebuie să te cufunzi cu sârguinţă în cărţile acelea, ca să compensezi faptul că nu voi fi acolo să te pregătesc chiar eu.

— De ce? Ce s-a întâmplat? De ce n-o să te mai întorci? Am întrebat eu.

Era o altă întrebare la care cunoşteam deja răspunsul.

Vraciul clătină din cap mâhnit.

— Pentru că există o singură cale sigură de a scăpa de Urgie şi s-ar putea să plătesc cu viaţa mea. Şi cu a fetei, de asemenea, dacă nu mă înşel. Este trist, băiete, dar trebuie s-o facem. Poate că, într-o zi, peste ani şi ani, o să fii pus şi tu în faţa unei astfel de îndatoriri. Eu sper să nu, dar se mai întâmplă, uneori. Magistrul meu a murit făcând ceva asemănător, iar acum este rândul meu. Istoria se repetă şi, dacă se repetă, trebuie să fim gata să ne jertfim vieţile. Este în natura îndeletnicirii noastre, aşa că mai bine te obişnuieşti

de pe acum.

Mă întrebam dacă Vraciul se gândea la blestem. Oare se aştepta să moară din pricina lui? Dacă el murea, atunci n-ar mai fi fost nimeni s-o apere pe Alice, care rămânea acolo, la cheremul Urgiei.

— Dar Alice? Am protestat eu. Lui Alice nu i-ai spus ce urmează să se întâmple! Ai înşelat-o!

— A trebuit. Fata este probabil mult prea prinsă ca să mai poată fi salvată. E spre binele ei. Cel puţin spiritul ei va fi liber. E mai bine aşa, decât să fie legată de creatura aceea oribilă.

— Te rog, lasă-mă să vin cu dumneata. Lasă-mă să fiu de ajutor.

— Cea mai bună cale în care poţi să fii de ajutor este să faci ce-ţi spun eu! Zise Vraciul nerăbdător şi, apucându-mă de mână, mă îmbrânci din căruţă.

Mi-am pierdut echilibrul şi-am căzut în genunchi. Când m-am ridicat în picioare, căruţa pornise deja şi Vraciul nu s-a mai uitat înapoi.

CAPITOLUL 20

SCRISOAREA MAMEI

Am aşteptat până când căruţa aproape că dispăruse din vedere şi am luat-o după ea, cu răsuflarea tăiată de suspinele care mi se opreau în gât. Nu ştiam ce trebuia să fac, dar nu puteam îndura gândul la ceea ce mă aştepta. Vraciul părea să se fi resemnat cu moartea lui, iar biata Alice nici nu ştia ce urma să i se întâmple.

Nu prea aveam motive să mă tem că o să fiu văzut – continua să plouă torenţial, iar norii negri de deasupra întunecaseră pământul de-ai fi zis că era miezul nopţii. Dar simţurile Vraciului erau ascuţite şi, dacă m-aş fi apropiat prea mult, ar fi ştiut-o imediat. Aşadar ba alergam, ba mergem la pas, păstrând distanţa, dar încă izbutind să mai zăresc pentru o clipă căruţa, din când în când. Străzile din Priestown erau pustii şi, în pofida ploii, chiar şi când căruţa se îndepărta binişor de mine, tot mai puteam auzi tropăitul copitelor şi hurducăielile roţilor căruţei pe caldarâm.

Curând, turla văruită începu să apară pe deasupra acoperişurilor, întărindu-mi bănuielile despre direcţia şi destinaţia Vraciului. După cum mă aşteptasem, se îndrepta către casa bântuită, cu pivniţa care se deschidea spre catacombe.

În clipa aceea am simţit ceva foarte ciudat. Nu era obişnuita senzaţie de frig, care mă amorţea şi care îmi vestea apropierea vreunei făpturi de-a Întunericului. Nu, aceasta de acum era mai mult ca un mic sloi de gheaţă intrat brusc în capul meu. Nu mai simţisem niciodată ceva asemănător, totuşi avertismentul acesta mi-a fost de ajuns. Am ghicit ce anume era şi am izbutit să-mi limpezesc mintea, cu puţin înainte ca Urgia să vorbească.

— *Te-am găsit, în sfârşit!*

Instinctiv m-am oprit şi am închis ochii. Chiar dacă mi-am dat seama că n-ar fi avut cum să vadă prin ei, eu tot i-am ţinut închişi. Vraciul îmi spusese că Urgia nu vedea lumea aşa cum o vedeam eu. Deşi ar fi putut să te găsească, întocmai ca un păianjen legat de prada sa printr-un fir de mătase, tot n-ar fi ştiut unde te afli. Prin urmare, trebuia s-o ţin tot aşa. Orice ar fi văzut ochii mei, ar fi fost cernut de gândurile mele şi, în scurtă vreme, Urgia ar fi început să cerceteze împrejurimile prin ei. Ar fi fost în stare să găsească semne după care să ştie că eram în Priestown.

— *Unde eşti, băiete? Ai putea să-mi spui. Mai devreme sau mai târziu tot o să aflu. Poţi să-mi spui de bunăvoie sau silit. Tu alegi...*

Sloiul de gheaţă creştea şi tot capul meu amorţise. Asta m-a făcut să mă gândesc din nou la fratele meu James şi la fermă. La cum mă alergase, în iarna aceea, şi îmi umpluse urechile cu zăpadă.

— Sunt pe drumul către casă, am minţit eu. Mă întorc la familia mea, să mă odihnesc.

În timp ce vorbeam, mi-am închipuit cum intru în curtea fermei, cu Dealul Spânzuraţilor abia vizibil la orizont, prin beznă. Câinii începuseră să latre şi eu mă apropiam de uşa din spate, plescăind prin noroi, cu ploaia bătându-mi în faţă.

— *Unde e Bătrânul? Spune-mi. Unde se duce cu fata?*

— Înapoi la Chipenden, am zis eu. Se duce s-o închidă pe Alice într-un puţ. Am încercat să-l conving să n-o facă, dar n-a

vrut să asculte. Aşa procedează el întotdeauna cu o vrăjitoare.

Mi-am închipuit cum mă opintesc să deschid uşa din spate şi cum intru în bucătărie. Draperiile erau trase şi lumânarea de ceară de albine era aprinsă în sfeşnicul de alamă de pe masă. Mama şedea în balansoarul ei. Când am intrat, ea şi-a ridicat ochii şi mi-a zâmbit.

Imediat Urgia a dispărut şi frigul a început să se risipească. Nu-l oprisem de a-mi citi gândurile, dar îl păcălisem. Reuşisem! Câteva clipe mai târziu, entuziasmul meu pieri. Oare o să mă mai viziteze o dată? Sau, mai rău de atât, o să facă o vizită familiei mele?

Am deschis ochii şi-am rupt-o la fugă spre casa bântuită. După câteva minute, auzeam din nou zgomotul căruţei şi am început iarăşi ba să merg la pas, ba să alerg.

În cele din urmă, căruţa se opri, dar aproape imediat porni din nou şi m-am pitit pe o alee lăturalnică, fiindcă venea huruind drept către mine. Băiatul fermierului stătea pe capră, cu capul vârât între umeri şi mâna smucind din frâie, făcând copitele zdravănului său cal de povară să ropotească zgomotos pe pietrele ude ale străzii. Se grăbea să ajungă acasă şi n-aş fi putut să-l condamn pentru asta.

Am aşteptat vreo cinci minute, ca să-i las pe Alice şi pe Vraci să între în casă, după care am alergat pe stradă şi am apăsat pe clanţa uşii care dădea în curtea din spate. După cum mă aşteptasem, Vraciul încuiase uşa din spate, dar eu încă mai aveam cheia de la Andrew şi, în clipa următoare, stăteam în bucătărie. Mi-am scos mucul de lumânare din buzunar, l-am aprins şi, după aceea, nu mi-a luat prea mult ca să cobor în catacombe.

Am auzit un ţipăt undeva înaintea mea şi am ghicit ce se întâmplase. Vraciul o trecuse pe Alice peste râu. Chiar şi legată la ochi şi cu urechile astupate, ea fusese probabil în stare să simtă apa curgătoare.

Curând traversam şi eu râul, pe la pietrele de sprijin, şi ajungeam la ţanc la Poarta de Argint. Alice şi Vraciul erau deja de partea cealaltă, iar el îngenunchease, gata s-o încuie.

Şi-a ridicat mânios capul, văzându-mă alergând spre el.

— Trebuia să-mi închipui! Strigă el, cu vocea clocotind de furie. Mama ta nu te-a învăţat deloc ce înseamnă să asculţi de alţii?

Privind înapoi, cu mintea mea de acum, recunosc că Vraciul avea dreptate, că nu voise decât să mă apere. Atunci, însă, am alergat mai departe, m-am apucat cu mâinile de poartă şi-am tras de ea s-o deschid. Vraciul s-a împotrivit un moment, dar apoi i-a dat pur şi simplu drumul şi a trecut din nou în partea unde eram eu, cu toiagul în mână.

Nu ştiam ce să spun. Nu mă gândisem prea bine. N-aveam nicio idee despre ce speram să obţin mergând cu ei. Dar deodată mi-am amintit din nou de blestem.

— Vreau să te ajut, am zis eu. Andrew mi-a spus despre blestem. Că o să mori singur, în Întuneric, fără niciun prieten alături. Alice nu este prietena dumitale, dar eu sunt. Dacă eu sunt aici, atunci n-o să se împlinească…

Îşi ridică toiagul deasupra capului, de parcă se pregătea să-mi tragă una. Mi se păru că se măreşte, că se dilată până ce mă acoperi ca o cupolă. Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios. În clipa următoare, spre surprinderea şi mâhnirea mea, a coborât toiagul, a făcut un pas spre mine şi mi-a dat o palmă. M-am împleticit câţiva paşi înapoi, nevenindu-mi să cred ce se întâmplase.

Nu fusese o palmă grea, dar lacrimile mi-au înecat ochii şi au început să-mi curgă pe obraji. Tata nu mă pălmuise niciodată aşa. Nu puteam crede că Vraciul o făcuse şi mă simţeam rănit până în adâncul sufletului. Mă durea mai mult ca orice altă rană fizică.

S-a uitat încruntat la mine vreo câteva momente, apoi a clătinat din cap, de parcă aş fi fost o mare dezamăgire pentru el. După care a trecut din nou prin poartă, închizând-o şi încuind-o în urma sa.

— Fă cum ţi-am spus! Porunci el. Te-ai născut pe lumea asta pentru un motiv. Nu strica tot pentru ceva ce nu poţi schimba. Dacă n-ai făcut-o pentru mine, atunci fă-o de dragul mamei tale. Du-te înapoi la Chipenden! Apoi du-te la Caster şi fă ce ţi-am cerut. Asta ar vrea şi ea. Fă-o să fie mândră de tine.

Cu aceste cuvinte, Vraciul mi-a întors spatele şi, călăuzind-o pe Alice de cotul stâng, a condus-o de-a lungul tunelului. I-am urmărit până au ajuns la colţ şi au dispărut din vedere.

Trebuie să fi rămas acolo vreo jumătate de oră sau pe aproape, Uitându-mă lung la poarta încuiată, cu mintea înceţoşată.

În cele din urmă, pierzându-mi orice speranţă, m-am întors şi-am luat-o înapoi pe unde venisem. Nu ştiam ce urma să fac. Probabil doar să-l ascult pe Vraci, îmi ziceam eu. Să mă duc la Chipenden şi apoi la Caster. Ce altă cale aş fi putut alege? Dar nu-mi puteam scoate din minte faptul că Vraciul mă pălmuise. Aceea fusese, probabil, ultima oară când ne mai văzuserăm şi ne despărţiserăm cu mânie şi dezamăgire.

Am traversat râul, am urmat culoarul pietruit şi am urcat în pivniţă. Odată ajuns acolo, m-am aşezat pe covorul vechi şi mucegăit, încercând să iau o hotărâre. Deodată mi-am amintit de cealaltă cale de a pătrunde în catacombe şi care m-ar fi dus mult dincolo de Poarta de Argint. Chepengul care dădea în pivniţa de vinuri, cel prin care scăpaseră prizonierii! Oare aş fi putut intra pe acolo fără să fiu văzut? Era foarte posibil, dacă toată lumea era în catedrală.

Dar şi dacă aş fi putut intra în catacombe, nu ştiam ce-aş fi putut face să ajut. Oare avea vreun rost să nesocotesc iarăşi porunca Vraciului şi totul să fie degeaba? Să-mi irosesc viaţa, când datoria mea era să mă duc la Caster şi să-mi văd de învăţătura mea ca să devin vraci? Dacă Vraciul avea dreptate? Oare mama ar fi fost de părere că acesta era cel mai bun lucru pe care-l puteam face? Gândurile mi se învălmăşeau năvalnic în cap, dar nu mă conduceau către niciun răspuns clar.

Nu mai eram sigur pe nimic, dar Vraciul întotdeauna îmi spusese să mă încred în instinctele mele, iar ele păreau să-mi spună că trebuia să încerc şi să fac ceva ca să ajut. Gândindu-mă la asta, mi-am amintit deodată de scrisoarea mamei, pentru că era exact cum îmi spusese ea.

„Deschide-o doar când eşti la mare ananghie. Încrede-te în instinctele tale.”

Tocmai eram la mare ananghie, aşadar, foarte tulburat, am scos plicul din buzunarul hainei. M-am uitat la el vreo câteva clipe, apoi i-am rupt pecetea şi am scos scrisoarea din el. Ţinând-o aproape de lumânare, am început s-o citesc.

Dragă Tom,

Te afli într-un moment de mare cumpănă. Nu m-am aşteptat să fi la o astfel de răscruce atât de curând şi acum tot ce pot să fac este să te pregătesc sufleteşte,

spunându-ți cu ce anume te confrunţi şi să-ți descriu urmările care depind de hotărârea pe care o vei lua.

Sunt multe lucruri pe care nu le pot vedea, dar unul este sigur, magistrul tău ca coborî în camera mortuara din cel mai adânc cotlon al catacombelor şi acolo se va lupta cu urgia pe viaţă şi pe moarte. La nevoie va folosi pe Alice să-l ademenească pe demon în locul acela. El nu are de ales.

Dar tu ai de ales. Poţi să coborî în camera funerară şi să încerci să ajuţi. Dar atunci, din trei care vor sta față-n faţă cu Urgia, numai doi vor mai ieşi din catacombe.

Însă, dacă întorci spatele acum, cei doi care se află jos vor muri, cu siguranţă. Şi vor muri zadarnic.

Uneori, în viaţa aceasta, este nevoie să se sacrifice unul pentru binele celorlalţi. Aş vrea să-ți ofer mai multă încredere, dar nu pot. Fii tare şi fă ce-ţi spune conştiinţa. Indiferent ce vei alege, eu voi fi întotdeauna mândră de tine.

mama

Mi-am amintit ce-mi spusese odată Vraciul, la scurtă vreme după ce mă primise la el în ucenicie. Vorbise cu atâta convingere, încât mi se întipărise în minte.

„Mai presus de toate, noi nu credem în profeţie. Noi nu credem că viitorul este deja stabilit.”

Aş fi dat oricât să cred în spusele Vraciului, pentru că, dacă mama avea dreptate, unul dintre noi – Vraciul, Alice sau eu – avea să moară acolo, în Întuneric. Dar scrisoarea din mâna mea îmi arăta, fără nicio umbră de îndoială, că profeţia era posibilă. Altminteri cum ar fi putut mama să ştie că Vraciul şi Alice vor fi acum sub pământ, în camera mortuară, gata să dea piept cu Urgia? Şi cum s-ar fi putut ca eu să citesc scrisoarea ei exact la momentul potrivit?

Intuiţie? Era oare de ajuns ca s-o explice? M-am cutremurat şi m-am simţit mai înspăimântat ca niciodată de când începusem să lucrez pentru Vraci. Mă simţeam de parcă rătăceam printr-un coşmar unde totul fusese hotărât dinainte, iar eu nu puteam interveni cu nimic şi nu puteam face nicio alegere. Cum să fie vreo alegere când, dacă îi părăseam pe Alice şi pe Vraci şi îmi vedeam de drum, rezultatul ar fi fost

moartea lor?

Şi mai era un motiv pentru care trebuia să cobor din nou în catacombe. Blestemul. De aceea oare mă pălmuise Vraciul? Se înfuriase pentru că, în taină, credea în el şi se temea? Un motiv în plus să-l ajut. Mama îmi spusese odată că el avea să fie profesorul meu şi că, în cele din urmă, vom deveni prieteni. Era greu de spus dacă timpul acela sosise sau nu, dar eu cu siguranţă eram mult mai prieten cu el decât Alice, iar Vraciul avea nevoie de mine!

Când am ieşit din curte şi-am pornit-o pe alee, încă mai ploua, dar cerul era liniştit. Am simţit că avea să urmeze o rupere de nori sau, ca să repet o vorbă de-a tatei, că „furtuna pusese ochii pe noi”. Şi atunci, în acea aparentă linişte, am auzit clopotul catedralei. Nu era dangătul funebru pe care-l auzisem din casa lui Andrew, bătând pentru preotul care se sinucisese. Era un sunet radios, plin de speranţă, care chema credincioşii la slujba de seară.

Aşa că am aşteptat pe alee, lipindu-mă cu spatele de un zid, ca să mă apăr cât de cât de ploaie. Nu ştiu de ce mă mai feream, căci eram deja ud până la piele. În sfârşit, clopotul se opri din sunat, ceea ce nădăjduiam că însemna că toată lumea era acum înăuntrul catedralei şi drumul meu era liber. Aşadar am început să mă îndrept şi eu, încet, către catedrală.

Am cotit şi am coborât spre poartă. Lumina începuse să scadă, iar norii negri încă mai erau îngrămădiţi deasupra oraşului. Atunci, deodată cerul se lumină, brăzdat de un fulger, şi m-am încredinţat dintr-o privire că porţiunea din faţa catedralei era pustie. Puteam vedea faţada întunecată a clădirii, cu masivii săi contraforţi şi înaltele sale ferestre ascuţite. Lumânările dinăuntru luminau vitraliile, iar în fereastra din stânga uşii era imaginea Sfântului Gheorghe, îmbrăcat în armură, ţinând o sabie şi un scut împodobit cu o cruce roşie. În dreapta era Sfântul Petru, stând înaintea unei bărci de pescar. Iar la mijloc, deasupra uşii, era funestul chip cioplit în piatră al Urgiei, al cărui cap-gargui se holba la mine.

Sfântul al cărui nume îl purtam eu nu era acolo. Sfântul Toma. Toma Necredinciosul. Nu ştiam dacă mama sau tata îmi alesese acel nume, dar mi-l aleseseră bine. Nu credeam în

ceea ce credea Biserica; într-o bună zi, aveam să fiu înmormântat în afara unui cimitir, nu înăuntru. Odată ce am devenit vraci, oasele mele nu se vor mai odihni niciodată în pământ sfinţit. Dar nu mă deranja câtuşi de puţin. După cum spunea Vraciul adesea, preoţii nu ştiu nimic.

Puteam auzi cântările din interiorul catedralei. Probabil era corul pe care îl ascultasem repetând, după ce îl vizitasem pe părintele Cairns în confesionalul său. Pentru o clipă, le-am invidiat religia. Erau norocoşi că aveau ceva în care puteau să creadă toţi deopotrivă. Era mai uşor să fii în catedrală, cu toţi aceşti oameni, decât să intri în catacombele jilave şi reci de unul singur.

Am străbătut curtea pavată şi am luat-o pe poteca largă, pietruită, care mergea paralel cu zidul dinspre miazănoapte al bisericii. Cât ai clipi, când tocmai mă pregăteam să cârmesc după colţ, mi-a sărit inima din piept. Era cineva stând jos, în partea opusă de chepeng, cu spatele sprijinit de perete, adăpostindu-se de ploaie. Alături de el era o ghioagă uriaşă de lemn. Era unul dintre paznicii bisericii.

Când am gemut, aproape că s-a auzit. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. După ce scăpaseră atâţia prizonieri, fireşte că erau mai grijulii cu paza – şi cu pivniţa lor plină cu vin şi bere.

Eram disperat şi gata să mă dau bătut, dar, de cum m-am întors, cu gând să mă îndepărtez în vârful picioarelor, am auzit un zgomot şi am ascultat mai atent, ca să fiu sigur. Nu mă înşelasem. Era un sforăit. Paznicul adormise! Cum naiba adormise în mijlocul tuturor tunetelor acelora?

Abia crezându-mi norocului, m-am dus către chepeng încet, foarte încet, străduindu-mă să calc astfel încât să nu scârţâie pietrişul sub ghetele mele, temându-mă că paznicul s-ar putea deştepta dintr-o clipă într-alta şi că va trebui s-o şterg în goană.

M-am simţit mult mai bine când m-am apropiat. Am văzut lângă el două sticle de vin goale. Era probabil beat şi n-avea să se trezească prea curând. Totuşi nu puteam risca. Am îngenuncheat şi am strecurat cu multă grijă cheia de la Andrew în încuietoare. În clipa următoare, am ridicat chepengul şi m-am strecurat spre butoaiele de dedesubt, lăsând apoi uşor capacul jos.

Încă mai aveam cutia cu iască şi amnar şi un muc de

lumânare dintre cele pe care întotdeauna le iau cu mine. Nu peste multă vreme, l-am aprins. Acum puteam vedea – dar tot nu ştiam cum aveam să găsesc camera mortuară.

CAPITOLUL 21

UN SACRIFICIU

Mi-am croit drum printre butoaiele şi rafturile de vin până am ajuns la uşa care ducea spre catacombe. După aprecierile mele, mai erau vreo cincisprezece minute sau poate mai puţin până la căderea nopţii, aşa că trebuia să mă grăbesc. Ştiam că de îndată ce va apune soarele, magistrul meu o va pune pe Alice să cheme Urgia pentru ultima oară.

Vraciul avea să încerce să-l înjunghie pe demon în inimă cu lama din toiagul său, dar urma să aibă doar o singură şansă, în cel mai bun caz. Dacă reuşea, energia eliberată probabil că avea să-l omoare. Era foarte curajos din partea lui că se pregătea să-şi jertfească viaţa, dar dacă dădea greş, avea să sufere şi Alice, deopotrivă. Înţelegând că a fost înşelat şi că era, de acum, închis în spatele Porţii de Argint pentru totdeauna, Urgia avea să turbeze de furie; Alice şi magistrul meu cu siguranţă urmau să plătească amândoi cu viaţa, dacă nu izbuteau să-l nimicească destul de repede. Demonul avea să le strivească trupurile de pietrele pavajului.

În capul scării m-am oprit o clipă. În care parte s-o apuc? Numaidecât întrebarea mea şi-a găsit răspuns – îmi venise în minte una dintre vorbele tatii: „întotdeauna porneşte cu piciorul pe care eşti cel mai sigur!”

Ei bine, piciorul meu cel mai sigur era stângul, aşa că, în loc să merg pe tunelul care ducea drept înainte, cel care conducea la Poarta de Argint şi la râul subteran de dincolo de ea, l-am urmat pe cel care cotea la stânga. Acesta era îngust, doar cât să treacă un om o dată, şi atâta cotea şi se adâncea în pantă abruptă, încât aveam senzaţia că, de fapt, coboram o spirală.

Cu cât mergeam mai în adânc, cu atât se făcea mai frig şi am ştiut că se adunau morţii. Zăream în treacăt diverse apariţii: spiritele Poporului Mic, forme mărunte, aproape nişte pete de lumină care se tot mişcau, ba intrând, ba ieşind din zidurile tunelului. Şi aveam o bănuială cum că erau mai numeroase în

urma mea decât în faţă – senzaţia că mă urmăreau şi că şi eu, şi ele, ne îndreptam spre aceeaşi cameră mortuară.

În cele din urmă, am văzut pâlpâirea unei flăcări de lumânare înaintea mea şi am ajuns în camera mortuară. Era mai mică decât mă aşteptasem, o încăpere rotundă, de cel mult douăzeci de paşi în diametru. De jur împrejur o poliţă înaltă, îngropată în stâncă, pe care erau aşezate marile urne de piatră cu rămăşiţele strămoşilor morţi. În mijlocul tavanului era o deschidere circulară grosolană, ca un gât de şemineu, o gaură neagră căreia lumina lumânării nu reuşea să-i lumineze capătul. Din gaura aceea atârnau mai multe lanţuri şi un cârlig.

Din piatra tavanului picura apă şi pereţii erau acoperiţi cu o mâzgă verde. Se simţea şi o miasmă grea, de putregai şi apă stătută.

O bancă de piatră se curba de-a lungul zidului; pe ea stăteau Vraciul, cu ambele mâini sprijinite pe toiag, iar, în dreapta sa, Alice, încă având ochii legaţi şi urechile astupate.

Când m-am apropiat, el a făcut ochii mari la mine, dar n-a mai părut furios, ci doar foarte trist.

— Eşti chiar mai nesăbuit decât credeam, zise el liniştit, când m-am oprit în faţa lui. Du-te înapoi acum, cât încă mai poţi. În câteva momente o să fie prea târziu.

Am clătinat din cap.

— Te rog, lasă-mă să rămân. Vreau să te ajut.

Vraciul scoase un lung suspin.

— Ai putea să înrăutăţeşti lucrurile, zise el. Dacă Urgia primeşte vreun semn cât de mic de primejdie, o să se ţină departe de locul acesta. Fata nu ştie unde se află, iar eu pot să-mi închid mintea împotriva lui. Tu poţi? Dacă îţi citeşte gândurile?

— Urgia a încercat deja să-mi citească gândurile, ceva mai devreme. Voia să ştie unde te afli dumneata. Şi, de asemenea, unde mă aflu eu. Dar am rezistat şi a dat greş.

— Cum l-ai oprit? Mă întrebă el, pe un ton asprit deodată.

— L-am minţit. M-am prefăcut că eram pe drumul spre casa mea şi i-am spus că dumneata eşti în drum spre Chipenden.

— Şi te-a crezut?

— Aşa mi s-a părut, am zis eu, simţindu-mă deodată mai puţin sigur.

— Ei bine, o să aflăm foarte curând, când o să fie chemat. Să te dai un pic mai înapoi în tunel, zise Vraciul, cu glas mai îmblânzit. O să poţi vedea şi de acolo. Dacă lucrurile ies prost, poate mai ai o fărâmă de şansă să scapi. Du-te, băiete! Nu şovăi. E aproape timpul!

Am făcut cum mi se spusese, dându-mă înapoi, la o bună distanţă în tunel. Ştiam că, la ora aceea, soarele se scufundase dincolo de orizont, iar amurgul începuse să-şi îndesească umbrele. Urgia îşi va părăsi ascunzătoarea de sub pământ. În forma sa de spirit, putea să zboare nestingherit prin văzduh şi să treacă şi prin cea mai tare stâncă. Odată chemat, va zbura drept spre Alice, mai iute ca un şoim cu aripile strânse, picând ca piatra asupra prăzii sale. Dacă planul Vraciului ţinea, demonul nu-şi va da seama unde îl aştepta Alice. Odată intrat aici, va fi prea târziu. Dar tot aici vom fi şi noi, în faţa furiei sale, când va înţelege că a fost păcălit şi prins în cursă.

L-am urmărit pe Vraci cum se ridică în picioare şi se opreşte în faţa lui Alice. Şi-a înclinat capul şi a rămas neclintit multă vreme. Cândva fusese preot şi m-am gândit că se roagă. În cele din urmă, s-a apropiat de Alice şi l-am văzut scoţându-i dopul din urechea stângă.

— Cheamă Urgia! Strigă el cu glas tare, care umplu camera şi al cărui ecou răsună de-a lungul tunelului. Fă-o acum, fato! Fără întârziere!

Alice nu vorbi. Nici măcar nu se mişcă. Nu avea nevoie, pentru că îl chema cu mintea, invitându-l să vină.

N-a fost niciun semn care să-i anunţe sosirea. O clipă a fost tăcere; în clipa următoare, o rafală îngheţată şi Urgia a apărut în cameră. De la gât în sus era aidoma garguiului de deasupra uşii catedralei: bot căscat arătându-şi colţii, limbă atârnând, uriaşe urechi de câine şi coarne drăceşti. De la gât în jos, era un nor negru uriaş, inform, clocotitor.

Dobândise puterea să-şi reia forma originală! Ce şanse mai avea Vraciul să-l învingă acum?

Pentru un scurt moment, Urgia rămase neclintit, plimbându-şi ochii de jur împrejur. Ochi cu pupile de un verde întunecat, despicate vertical. Pupile de forma celor unui ţap.

Apoi, dându-şi seama unde se află, scoase un muget de durere şi groază care bubui de-a lungul tunelului, pe care l-am

simţit vibrând chiar şi prin tălpile ghetelor mele şi apoi prelungindu-se, ca un fior, în sus prin oasele mele.

— *Legat din nou! Sunt legat! Strâns legat!* Striga el, cu glasul şuierând aspru ca viforul, amplificat de ecoul camerei, şi care mă îngheţa.

— Da, zise Vraciul. Acum eşti aici şi aici vei rămâne, legat pentru totdeauna de locul ăsta blestemat!

— *Bucură-te de ceea ce ai făcut! Trage pentru ultima oară aer în piept, Bătrâne. M-ai păcălit, nu-i aşa, dar pentru ce? Ce-o să câştigi în afară de bezna morţii? Nimic, şi nimic o să fii şi tu, pe când eu voi mai avea încă înrâurirea asupra celor de deasupra. Încă îi voi mai supune voinţei mele, da. Şi ei o să-mi trimită sânge proaspăt, aici, jos, la mine! Aşadar, totul a fost în zadar*!

Capul Urgiei crescu şi mai mare, chipul îi deveni încă mai hidos, bărbia i se lungi şi i se întoarse în sus, atingându-i nasul coroiat. Norul întunecat bolborosea dedesubt, închegându-se în carne, astfel că acum apăru un grumaz şi partea de sus a unor umeri largi, puternici, musculoşi. Dar, în loc de piele, erau acoperiţi cu solzi groşi, verzi.

Ştiam ce aştepta Vraciul. Clipa în care pieptul avea să fie bine definit, ca să-l poată străpunge drept în inimă. Sub ochii mei, norul clocotitor coborî mai departe, strângându-se în forma trupului de la umeri în jos, până la brâu.

Dar greşisem! Vraciul nu-şi folosi lama toiagului. Ca apărut de nicăieri, lanţul de argint sclipi în mâna lui stângă, iar el îşi ridică braţul pentru a-l zvârli asupra Urgiei.

Îl mai văzusem făcând asta. Îl privisem aruncându-i spre vrăjitoarea Osoasa Lizzie, astfel încât să descrie o spirală perfectă şi să pice asupra ei, legându-l braţele pe lângă corp. Ea căzuse la pământ şi nu mai putuse să facă nimic decât să zacă acolo, mârâind, cu lanţul înfăşurat strâns până şi-n jurul gurii.

Acelaşi lucru avea să se petreacă şi aici, de asta eram sigur, şi avea să fie rândul Urgiei să zacă la pământ, neajutorat. Dar chiar în clipa în care Vraciul se pregătea să zvârle lanţul de argint, Alice ţâşni în picioare şi-şi scoase legătura de la ochi.

Ştiam că nu asta voise să facă, dar cumva ajunsese între Vraci şi ţinta lui şi-i devie lovitura. În loc să coboare peste capul Urgiei, lanţul de argint îi căzu peste umăr. La atingerea

lui, bestia scoase un strigăt de agonie, dar lanţul pică la pământ.
Încă nu se terminase şi Vraciul smuci toiagul în sus. Ţinându-l ridicat, pregătindu-se să îl înfigă în inima Urgiei, se auzi un pocnet scurt şi lama dinăuntru, făcută dintr-un aliaj ce conţinea şi argint, se ivi sclipind în lumina lumânării. Lama pe care îl privisem ascuţind-o la Heysham. Îl mai văzusem folosind-o o singură dată, mai înainte, când îl înfruntase pe Colţ, fiul bătrânei vrăjitoare Mama Malkin.
Acum Vraciul îşi înfipse toiagul repede şi cu putere, drept în pieptul Urgiei, ţintindu-i inima. Urgia încercă să se ferească, răsucindu-se, dar prea lent ca să scape de a fi rănit. Lama îi străpunse umărul stâng şi scoase un geamăt agonic. Alice se dădu câţiva paşi înapoi, cu o expresie de groază întipărită pe faţă, în timp ce Vraciul îşi trase toiagul pregătindu-l pentru o a doua împunsătură, cu faţa crispată şi hotărâtă.
Dar brusc ambele lumânări se stinseră, cufundând camera mortuară şi tunelul în beznă. Înnebunit, am scos cutia de iască şi amnarul, ca să-mi aprind lumânarea, dar aceasta a pâlpâit, readusă la viaţă, ca să mi-l arate pe Vraci, singur în cameră. Urgia pur şi simplu dispăruse! La fel şi Alice!
— Unde e Alice? Am strigat eu, alergând spre Vraci, care clătină numai cu tristeţe din cap.
— Stai pe loc! Îmi porunci el. Încă nu s-a sfârşit!
Se uita în sus, acolo unde lanţurile se pierdeau în gaura neagră din tavan. Unul avea un ochi cu nod, ca un laţ, iar lângă el atârna un altul, la capătul căruia era fixat un cârlig. Era un soi de mecanism de ridicat greutăţi cu scripeţi, asemănător celor folosite de ţapinari să coboare şi să dirijeze lespedea pentru duhuri peste gura puţului.
Vraciul părea să asculte ceva.
— E pe undeva pe acolo, pe sus, şopti el.
— Ăsta e un horn? Am întrebat eu.
— Da, băiete. Cam aşa ceva. Sau cel puţin în scopul ăsta a servit cândva. Chiar şi la multă vreme după ce demonul a fost legat şi Poporul Mic s-a stins, oamenii slabi de înger şi neghiobii îi aduceau sacrificii Urgiei chiar în locul acesta. Hornul ducea fumul drept în bârlogul bestiei şi se foloseau de lanţul acesta ca să-i trimită sus ofranda friptă. Unii dintre ei erau storcoşiţi, drept răsplată pentru osteneală!

Începuse să se întâmple ceva. Am simţit un curent venind din horn şi aerul a îngheţat deodată. Mi-am ridicat privirile spre ceea ce arăta ca un fum şi care vălurea încet în jos, umplând cotloanele din partea de sus a camerei. Era de parcă toate ofrandele care fuseseră arse în locul acela s-ar fi întors!

Dar era mult mai dens decât fumul obişnuit; apărea ca o apă, ca un vârtej de apă neagră, rotindu-se deasupra capetelor noastre. În câteva secunde, se domoli, apoi rămase nemişcat, semănând cu luciul unei oglinzi întunecate. Chiar puteam să ne vedem pe noi doi reflectaţi în ea: eu stând lângă Vraci, el cu toiagul pregătit, cu lama îndreptată în sus, gata să o împlânte.

Ceea ce s-a petrecut după aceea a fost prea rapid ca să văd cum se cuvine. Faţa oglinzii de fum se umflă spre noi şi ceva îşi făcu loc trecând iute prin ea, ceva destul de greu, care-l răsturnă pe Vraci la pământ. În cădere, toiagul îi zbură din mână şi se rupse în două, cu un trosnet ascuţit.

La început am rămas pe loc, ca împietrit, abia fiind în stare să gândesc, dar incapabil să mişc vreun muşchi; în cele din urmă, tremurând din toate încheieturile, am străbătut camera să văd dacă Vraciul păţise ceva.

Zăcea pe spate, cu ochii închişi, cu un firişor de sânge scurgându-i-se din nas în gura căscată. Respira adânc şi regulat, aşa că l-am scuturat încetişor, încercând să-l trezesc. N-a răspuns. M-am dus apoi la toiagul rupt şi am cules de jos bucata mai scurtă, cea cu lama fixată în vârf, care era cam de un cot lungime şi pe care am vârât-o la cingătoare. M-am apropiat apoi de lanţul din mijlocul odăii, Uitându-mă în sus.

Cineva trebuia să încerce s-o ajute pe Alice şi să nimicească acest monstru o dată pentru totdeauna, iar eu eram singurul rămas. N-o puteam părăsi în ghearele Urgiei. Aşadar, mai întâi am încercat să-mi curăţ mintea. Dacă era goală, Urgia nu-mi mai putea citi gândurile. Vraciul probabil exersase asta zile la rând, dar eu aveam s-o fac acum pentru prima oară, cât puteam mai bine.

Mi-am vârât lumânarea în gură, ţinând-o între dinţi, apoi m-am apucat cu mâinile de lanţul simplu, cu grijă, încercând să-l ţin cât mai nemişcat cu putinţă. Apoi mi-am pus piciorul pe cârlig şi am strâns lanţul între genunchi. Eram bun la căţăratul

pe frânghie, iar un lanţ nu putea fi prea deosebit.
Am început să urc, şi încă destul de repede, pe lanţul rece, care-mi rănea mâinile. La marginea fumului gros am tras adânc aer în piept şi, ţinându-mi respiraţia, mi-am vârât capul în întunecimea aceea. Nu puteam vedea nimic şi, în ciuda faptului că nu respiram, fumul îmi intra pe nări şi în gura deschisă, lăsându-mi un gust acru şi înţepător în fundul gâtului, care-mi amintea de cârnaţii fripţi.
Deodată, am ieşit cu capul deasupra fumului şi m-am săltat în sus pe lanţ, ridicându-mi din fum şi umerii şi pieptul. Eram într-o încăpere circulară, aproape la fel cu aceea de dedesubt, mai puţin faptul că, în loc de horn deasupra, aici era o gură de aerisire aproape de podea, iar fumul umpluse jumătatea de jos a camerei.
Un tunel se deschidea în peretele opus, ducând în Întuneric. În încăpere era o altă bancă de piatră, pe care stătea Alice, cu fumul ajungându-i aproape până la genunchi. Ţinea mâna stângă întinsă către Urgie. Cumplita creatură era îngenuncheată în fum, aplecată peste mâna fetei, iar arcuirea spinării sale goale îmi amintea de o broască râioasă uriaşă. Pe când o priveam aşa, i-a luat mâna şi a dus-o la botul său imens şi am auzit-o pe Alice strigând de durere, când începu să-i sugă sângele de sub unghii. Era a treia oară când Urgia se hrănea din sângele lui Alice de când îl eliberase ea. Când va termina, Alice îi va aparţine!
Mi-era frig, îngheţasem de tot, iar mintea îmi era goală. Nu mă gândeam la absolut nimic. M-am ridicat mai departe în mâini şi am pus piciorul pe pardoseala de piatră a odăii de deasupra, desprinzându-mă de lanţ. Urgia era prea prinsă de ocupaţia sa din momentul acela, ca să-şi dea seama de prezenţa mea. Fără îndoială că, din acest punct de vedere, semăna cu spintecătorul de la Horshaw: când se hrănea, nimic altceva nu mai conta.
M-am apropiat câţiva paşi şi am scos bucata de toiag a Vraciului de la cingătoare. Am ridicat-o şi am ţinut-o o clipă deasupra capului, cu vârful îndreptat spre spinarea solzoasă. Tot ce trebuia să fac era să o reped în jos cu putere şi să-i străpung inima. Bestia avea acum un trup de carne şi sânge şi lovitura avea să-i aducă sfârşitul. Avea să moară. Dar exact când îmi încordam braţul, mi s-a făcut brusc frică.

Ştiam ce mi se va întâmpla. Avea să elibereze atâta energie, încât aveam să mor şi eu. Urma să ajung un spectru ca bietul Billy Bradley, care murise după ce un duh rău îi mâncase degetele. Şi el fusese, odinioară, fericitul ucenic al Vraciului, dar acum era îngropat imediat lângă cimitirul de la Layton. Gândul acesta era prea greu de îndurat.

Eram îngrozit – îngrozit de moarte – şi am început din nou să tremur. Tremurul mi-a început de la genunchi şi mi-a străbătut tot corpul în sus, până la mâna care ţinea lama şi care a început să-mi salte.

Urgia trebuie să fi simţit frica mea, fiindcă îşi întoarse deodată capul, cu degetele lui Alice în bot şi cu sângele şiroindu-i pe bărbia lui încârligată. Dar atunci, când aproape era prea târziu, frica mea pur şi simplu se risipi. Dintr-odată am realizat de ce mă aflam acolo, înfruntând Urgia. Mi-am amintit ce spusese mama în scrisoare:

„Uneori, în viaţa aceasta, este nevoie să se sacrifice unul pentru binele celorlalţi.”

Mă prevenise că din trei care vor sta faţă-n faţă cu Urgia, numai doi vor mai ieşi vii din catacombe. Mă gândisem că Vraciul sau Alice avea să fie cel care va muri, dar acum îmi dădeam seama că eu voi fi acela! Niciodată nu aveam să-mi mai închei ucenicia, niciodată nu aveam să fiu un vraci. Dar, sacrificându-mi viaţa acum, aş fi putut să-i salvez pe ceilalţi doi. Eram foarte calm. Acceptasem pur şi simplu ce trebuia făcut.

Eram sigur că, în acea ultimă clipă, Urgia a înţeles ce eram pe cale să fac, dar în loc să mă ucidă pe loc, strivindu-mă de podea, şi-a întors capul înapoi către Alice, care i-a dăruit un zâmbet ciudat, misterios.

Am lovit scurt, cu toată puterea mea, înfigând lama până în inimă. N-am simţit lama întâmpinând rezistenţă, dar o întunecime înfiorătoare se ridică înaintea ochilor mei; trupul îmi tremura ca varga din cap până-n picioare, de nu-mi mai puteam controla muşchii. Lumânarea mi-a căzut din gură şi m-am simţit şi eu prăbuşindu-mă. Nu-i nimerisem inima!

Pentru o clipă, am crezut că am murit. Totul era Întuneric, dar acum Urgia părea să fi dispărut. Am bâjbâit pe jos după lumânare şi am aprins-o din nou. Ciulind urechea cu atenţie, i-am făcut semn lui Alice să nu scoată vreun cuvânt, şi am auzit

un zgomot venind din tunel. Zgomotul labelor unui câine uriaş alergând.

Mi-am vârât vârful de toiag la loc în cingătoare. Am scos lanţul de argint al mamei mele din buzunarul jachetei şi l-am înfăşurat pe mâna stângă, la încheietură, gata să-l arunc. Cu cealaltă mână am ridicat lumânarea şi, fără să mai pierd vremea, am pornit după Urgie.

— Nu, Tom! Lasă-l! Strigă Alice din spatele meu. S-a terminat! Poţi să te întorci la Chipenden!

Veni în fugă spre mine, dar am împins-o hotărât înapoi. S-a clătinat, gata să cadă. Când făcu din nou un pas spre mine, mi-am ridicat mâna stângă, ca să-mi poată vedea lanţul de argint.

— Înapoi! Acum eşti a Urgiei. Păstrează distanţa sau te leg şi pe tine!

Urgia se hrănise pentru ultima oară şi acum nu mai puteai avea încredere în nimic din ceea ce spunea Alice. Bestia ar fi trebuit ucisă mai devreme, căci atunci fata ar fi fost liberă.

I-am întors spatele şi m-am îndepărtat grăbit. Puteam auzi Urgia înaintea mea; în urma mea, *ţac-ţacul* pantofilor ascuţiţi ai lui Alice, care se luase după mine, prin tunel. Deodată, fuga celui din faţa mea s-a oprit.

Oare Urgia se făcuse iarăşi nevăzut şi se dusese în altă parte a catacombelor? M-am oprit şi-am ascultat, apoi am continuat să înaintez, mişcându-mă cu grijă. Atunci am zărit ceva. Ceva zăcând pe podeaua tunelului. M-am oprit la doi paşi distanţă şi mi s-a întors stomacul pe dos. Aproape că m-am îmbolnăvit pe loc.

Fratele Peter zăcea întins pe spate. Fusese tescuit. Capul îi era încă neatins; ochii holbaţi arătau groaza pe care în mod vădit o simţise în clipa morţii. Dar de la gât până la tălpi, trupul îi fusese turtit pe pardoseală.

Priveliştea mă îngrozi. În timpul primelor mele luni ca ucenic, văzusem multe lucruri înspăimântătoare şi fusesem la un pas de moarte şi de morţi de atâtea ori încât nici nu mai ţineam minte. Dar aceasta era prima oară când vedeam mort pe cineva la care ţinusem – şi de o moarte atât de cumplită.

Am rămas aşa, puţin, răscolit de vederea fratelui Peter, iar Urgia îşi alese tocmai momentul acela ca să se repeadă, cu un salt, din Întuneric asupra mea. S-a oprit o clipă şi s-a uitat

ţintă la mine, crăpăturile verzi ale ochilor săi luminând prin beznă. Corpul lui masiv, plin de muşchi, era acoperit cu solzi groşi şi cu o blană neagră ţepoasă, iar botul larg deschis îşi arăta şirurile de colţi ascuţiţi şi galbeni. Ceva îi şiroia din limba lungă, care îi atârna afară din gură, până sub fălcile clămpănitoare. Dar nu erau bale, ci sânge!

Deodată Urgia atacă, pornind spre mine. Îmi pregătisem lanţul şi atunci am auzit-o pe Alice ţipând în spatele meu. Mi-am dat seama, la ţanc, că îşi schimbase unghiul de atac. Nu eu eram ţinta! Ci Alice!

Eram uluit. Eu eram ameninţarea pentru Urgie, nu Alice. Şi atunci de ce ea şi nu eu?

Instinctiv, mi-am potrivit aruncarea. De nouă ori din zece puteam nimeri stâlpul din grădina Vraciului, dar aici era altă poveste. Urgia se mişca repede, deja începându-şi ultimul salt. Atunci am şfichiuit prin aer cu lanţul şi l-am zvârlit spre bestie, Urmărindu-l cum se deschide ca o plasă şi cade în spirală. Toată practica mea şi-a arătat roadele: lanţul a căzut peste Urgie ca la carte şi s-a înfăşurat strâns în jurul corpului său. S-a rostogolit de colo-colo, urlând, zbătându-se să scape.

Teoretic, nu putea să se elibereze singur, nici nu putea fugi ori să-şi schimbe forma. Dar nu voiam să risc. Trebuia să-i străpung inima cât mai repede. Trebuia să-l ucid în clipa aceea. Aşadar am alergat către el, am tras lama de la cingătoare şi m-am pregătit să i-o împlânt, de sus în jos, în piept. Ochii lui se ridicară spre mine când îmi pregăteam lovitura. Erau plini de ură. Dar era şi teamă, de asemenea – groaza morţii absolute; groaza de neantul care-l aştepta – şi porni să vorbească în capul meu, rugându-mă înnebunit să-i las viaţa.

— *Milă, milă!* Striga el. *Pentru noi e nimicul, şi atât! Numai Întuneric. Asta vrei tu, băiete? O să mori şi tu!*

— Nu, Tom, nu! N-o face! Strigă Alice din spatele meu, unindu-şi rugăminţile cu ale Urgiei.

Dar n-am plecat urechea nici la unul, nici la celălalt. Indiferent cât m-ar fi costat pe mine, Urgia trebuia să moară. Se zvârcolea, cu lanţul încolăcit în jurul lui, şi a trebuit să îl înjunghii de două ori până să-i nimeresc inima.

A treia oară când am lovit, Urgia pur şi simplu dispăru, dar am auzit un ţipăt puternic. Dacă Urgia, Alice sau eu scosesem

ţipătul acela, n-am să ştiu niciodată. Poate că toţi trei.

Am simţit o explozie în piept, urmată de o ciudată senzaţie de scufundare. Totul se învălui în tăcere şi am simţit cum mă prăbuşesc în Întuneric.

Următorul lucru de care-mi aduc aminte este că stăteam la malul unei nesfârşite întinderi de apă.

În pofida vastităţii sale, era mai curând un lac decât o mare, căci, deşi o briză plăcută sufla către ţărm, apa rămânea neclintită, ca o oglindă, reflectând aidoma albastrul cerului.

Bărci mici erau împinse la apă de pe o plajă cu nisip auriu, iar dincolo de ele puteam vedea o insulă, destul de aproape de ţărm. Era înverzită, cu arbori şi pajişti vălurite, şi mi se păru mai frumoasă decât tot ce-mi fusese dat să văd vreodată până atunci. Printre copaci, în vârful unei coline, era o clădire asemănătoare cu acel castel pe care îl zărisem de pe dealurile joase, când trecuserăm pe lângă Caster. Dar, în loc să fie construită din piatră cenuşie rece, strălucea de culoare, de parcă ar fi fost făcut din fâşiile unui curcubeu, iar razele sale îmi încălzeau fruntea ca un soare mândru.

Nu respiram, dar eram liniştit şi fericit, şi-mi aduc aminte că m-am gândit că, dacă murisem, atunci era plăcut să fii mort şi că trebuia să ajung neapărat la castelul acela, aşa că am alergat către cea mai apropiată barcă, dornic să mă urc în ea. Când m-am apropiat, oamenii s-au oprit şi n-au mai împins barca spre apă, ci s-au întors toţi cu faţa la mine. În clipa aceea am ştiut cine erau. Erau scunzi, foarte scunzi, şi aveau părul negru şi ochii căprui. Poporul Mic! *Segantii*!

Mi-au zâmbit de întâmpinare, s-au repezit la mine şi au început să mă împingă către barcă. Nu mă mai simţisem în viaţa mea atât de fericit, atât de bine primit, atât de dorit, atât de acceptat. Dar tocmai când să urc la bord, am simţit o mână rece apucându-mă de braţul stâng.

Când m-am întors, nu era nimeni, dar strânsoarea de pe braţul meu crescu până când începu să mă doară. Puteam simţi unghiile cum îmi intră în carne. Am încercat să mă smulg şi să mă urc în barcă, iar cei din Poporul Mic au încercat să mă ajute, dar încleştarea de pe braţul meu era acum o durere ascuţită. Am strigat şi am tras aerul pe gură, inspirând adânc şi chinuit, iar răsuflarea mi se opri în gât şi îmi dădu înţepături în tot corpul, care-mi deveni din ce în ce mai fierbinte, şi mai

fierbinte, de parcă luasem foc pe dinăuntru.

Zăceam întins pe spate, în beznă. Ploua foarte tare şi putem simţi stropii de ploaie răpăindu-mi pe pleoape şi pe frunte, şi căzându-mi în gura larg căscată. Eram prea slăbit să-mi deschid ochii, dar i-am auzit vocea Vraciului, venind din depărtare.

— Lasă-l, acuma! Zicea el. Lasă-l în pace, fato! Asta e tot ce putem face pentru el, deocamdată.

Mi-am deschis ochii şi am văzut-o pe Alice aplecată asupra mea. În spatele ei puteam zări zidul negru al catedralei. Ea îmi strângea braţul stâng, cu unghiile adânc înfipte în carnea mea. Se aplecă şi mai mult şi-mi şopti la ureche:

— Nu pleci tu de-aici aşa de uşor, Tom. Acum te-ai întors înapoi. Înapoi unde ţi-e locul!

Am tras adânc aer în piept şi atunci se apropie Vraciul, cu ochii rotunzi de mirare. Când îngenunche lângă mine, Alice se ridică şi se dădu la o parte.

— Cum te simţi, băiete? Mă întrebă el blând, ajutându-mă să mă ridic în capul oaselor. Am crezut că ai murit. Când te-am scos afară din catacombe, pot să jur că nu aveai nici urmă de suflu în tine!

— Urgia? Am întrebat eu. E mort?

— Da, mort, băiete. L-ai ucis şi aproape că şi el te-a omorât pe tine, când şi-a dat duhul. Dar poţi să mergi? Trebuie să plecăm de aici.

În spatele Vraciului, l-am putut vedea pe paznicul cu sticlele de vin goale alături. Încă mai era cufundat în somnul beţiei sale, dar se putea trezi în orice clipă.

Cu sprijinul Vraciului, am izbutit să mă ridic în picioare şi toţi trei am părăsit curtea catedralei şi ne-am văzut de drum pe străzile pustii.

La început eram neputincios şi nesigur, dar când am urcat dealul, părăsind şirul de case înghesuite şi lăsând în urmă oraşul, am început să mă simt mai înviorat. După o vreme, m-am întors şi m-am uitat înapoi, la Priestown, care se răsfira la picioarele noastre. Norii se ridicaseră şi ieşise luna. Turla catedralei părea să strălucească.

— Arată deja mai bine, am zis eu, oprindu-mă s-o admir.

Vraciul se opri lângă mine şi-mi urmări direcţia privirii.
— Multe lucruri arată mai bine de la distanţă, zise el. De altfel, şi mulţi oameni.
Părea să fie o glumă, aşa că am zâmbit.
— Ei, oftă el, ar trebui să fie un loc cu mult mai bun de acum încolo. Dar, cu toate acestea, n-o să ne grăbim să ne întoarcem pe aici.
După vreo oră sau două, am găsit pe drum un hambar vechi şi dărăpănat, ca să ne adăpostim în el. Era ciuruit ca sita, dar cel puţin era uscat, şi acolo am primit şi o bucăţică de brânză galbenă, de mestecat. Alice a căzut numaidecât într-un somn adânc, dar eu am stat treaz multă vreme, gândindu-mă la ce cele întâmplate. Vraciul nu părea nici el foarte obosit, dar şedea tăcut, îmbrăţişându-şi genunchii. Într-un târziu, vorbi:
— De unde ai ştiut cum să ucizi Urgia? Mă întrebă el.
— Te-am urmărit, am răspuns eu. Te-am văzut ţintindu-i inima…
Dar deodată am fost copleşit de ruşine din pricina minciunii mele şi am lăsat capul în jos.
— Nu, îmi pare rău, am zis. Nu e adevărat. M-am furişat înapoi, când ai vorbit dumneata cu stafia lui Naze. Am auzit tot ce-ai spus.
— Atunci chiar să-ţi pară rău, băiete. Ai riscat foarte mult. Dacă Urgia ar fi izbutit să-ţi citească gândurile…
— Îmi pare sincer rău.
— Şi nu mi-ai spus că aveai şi tu un lanţ de argint, zise el.
— Mi l-a dat mama, i-am răspuns.
— Mda, a fost foarte bine că ţi l-a dat. Oricum, este în sacul meu, la loc sigur, deocamdată. Până ce-o să ai din nou nevoie de el… adăugă el pe un ton ce nu prevestea nimic bun.
A urmat o altă pauză lungă, de parcă Vraciul se adâncise în gânduri.
— Când te-am scos afară din catacombe, păreai mort de-a binelea, zise el, într-un târziu. Am văzut morţi de prea multe ori ca să fiu sigur că nu mă înşel. Apoi, fata te-a înşfăcat de braţ şi ai reînviat. Nu ştiu ce-a fost la mijloc.
— Am fost cu oamenii din Poporul Mic, am zis eu.
Vraciul dădu din cap.
— Da, zise el, şi-au găsit cu toţii liniştea, acum, că Urgia a murit. Şi Naze la fel. Dar cu tine cum a fost, băiete? Cum

arăta? Ţi-a fost frică?

Am clătinat energic din cap.

— Am fost mai speriat după ce am citit scrisoarea de la mama, i-am spus eu. A ştiut ce urmează să se întâmple. Am simţit că nu aveam de ales. Că totul era dinainte stabilit. Dar, mă întreb eu, dacă totul a fost deja stabilit, atunci ce rost mai are să trăieşti?

Vraciul se încruntă şi întinse mâna.

— Dă-mi scrisoarea, ceru el.

Am scos-o din buzunar şi i-am dat-o. A stat mult timp citind-o, dar, în cele din urmă, mi-a întins-o înapoi. O vreme n-a scos un cuvânt.

— Mama ta este o femeie deşteaptă şi foarte ageră, zise Vraciul, în cele din urmă. Asta, judecând după multe dintre cele scrise acolo. A ghicit exact ce urma să fac eu. De bună seamă că are mai mult decât destulă învăţătură ca să facă asta. Nu este niciun fel de profeţie. Viaţa este şi-aşa destul de rea, fără să mai credem şi-n asta. Tu ai ales să cobori în catacombe. Dar ai avut şi o altă variantă. Puteai să pleci şi atunci totul ar fi ieşit altfel.

— Dar odată ce am ales, a avut dreptate. Dintre noi trei care am fost faţă-n faţă cu Urgia, numai doi au rămas în viaţă. Eu am fost mort. Ştii bine, pentru că dumneata m-ai scos la suprafaţă. Ei, cum putem explica asta?

Vraciul n-a răspuns, iar tăcerea dintre noi s-a prelungit. După un timp, am căzut într-un somn fără vise. Nu i-am pomenit de blestem. Ştiam că era un subiect despre care n-ar fi vrut să vorbească.

CAPITOLUL 22

UN TÂRG E UN TÂRG

Era aproape miezul nopţii şi cornul lunii se ridicase deasupra copacilor. În loc s-o ia spre casă pe cel mai scurt drum, Vraciul a ocolit, apropiindu-se apoi de ea pe la est. M-am gândit la grădina de la răsărit dinaintea noastră şi la puţul care o aştepta acolo pe Alice. Puţul pe care eu îl săpasem.

Că doar nu vrea s-o mai închidă în puţ acuma? După tot ce făcuse ea ca să ne ajute, el tot mai voia să o pedepsească? Alice îi îngăduise s-o lege la ochi şi să-i astupe urechile cu

ceară. Şi apoi stătuse ore în şir în tăcere şi beznă, fără să se plângă nici măcar o dată.
Dar apoi am văzut izvorul şi m-am simţit plin de speranţă. Era îngust, dar iute, apa scânteind argintiu în lumina lunii, şi nu avea decât o singură piatră de pus piciorul, în mijloc.
Vraciul avea de gând s-o pună la încercare pe Alice.
— Da, fato, zise el, cu chipul ca de piatră. Condu-ne tu! După tine!
Când m-am uitat la faţa lui Alice, mi s-a strâns inima. Părea îngrozită şi mi-am amintit cum a trebuit s-o trec în braţe peste râul de lângă Poarta de Argint. Urgia nu mai era, vraja lui asupra lui Alice se rupsese, dar oare răul deja făcut era chiar fără nicio speranţă de îndreptare? Se apropiase Alice prea tare de Întuneric? Nu va mai putea niciodată să fie liberă? Nu va mai fi în stare niciodată să treacă peste o apă curgătoare? Devenise pe de-a întregul o vrăjitoare periculoasă?
Alice şovăia la marginea apei şi începuse să tremure. De două ori ridică piciorul să facă pasul simplu până la piatra lată din mijlocul izvorului. De două ori îl puse înapoi. Broboane de sudoare îi acoperiseră fruntea şi începuseră să se rostogolească în jos, peste nasul şi ochii ei.
— Hai, Alice, poţi s-o faci! I-am zis eu, încercând să-i dau curaj.
Pentru amestecul meu, am primit din partea Vraciului o privire care m-a făcut să pălesc.
Cu un efort brusc, impresionant, Alice păşi pe piatră şi îşi avântă imediat piciorul stâng înainte, trecând pe malul celălalt. Odată ajunsă acolo, se aşeză grăbită jos şi îşi îngropă faţa în palme.
Vraciul plescăi o dată din gură, trecu izvorul şi o apucă iute pe deal în sus, către copacii de la marginea grădinii. Am aşteptat în spatele lui Alice până şi-a revenit şi s-a ridicat în picioare, apoi am urcat împreună până în locul unde Vraciul ne aştepta, cu braţele încrucişate.
Când am ajuns la el, Vraciul făcu deodată un pas înainte şi o înhăţă pe Alice. Apucând-o de picioare, o azvârli peste umăr. Ea începu să se jeluiască şi să se zbată, dar, fără niciun cuvânt, el o strânse şi mai tare, apoi se întoarse şi intră cu paşi hotărâţi în grădină.
L-am urmat, disperat. El înaintă până în adâncul grădinii de la

răsărit, îndreptându-se direct către mormintele în care erau închise vrăjitoarele, către puţul gol. Nu mi se părea drept! Alice doar trecuse testul, nu-i aşa?

— Ajută-mă, Tom! Ajută-mă, te rog! Strigă Alice.

— Nu-i mai putem da încă o şansă? M-am milogit eu. Numai una? A trecut apa. Nu este o vrăjitoare.

— Ba dimpotrivă, l-a trecut ca să scape, de data asta, mârâi Vraciul peste umăr. Dar răul este înăuntrul ei, pândind momentul să acţioneze.

— Cum poţi să spui asta? După tot ce-a făcut…

— Aceasta este cea mai sigură metodă. Este cel mai bun lucru pentru toată lumea!

Am socotit că venise timpul pentru ceea ce numea tata „câteva adevăruri usturătoare”. Trebuia să-i spun ce ştiam despre Meg, chiar dacă m-ar fi putut un pentru asta şi nu m-ar mai fi vrut ucenicul său. Probabil că o reamintire a trecutului său l-ar fi putut face să-şi schimbe intenţia. Gândul că Alice va fi închisă în puţ era de nesuportat, iar faptul că fusesem pus să-l sap chiar eu, mi-l făcea de sute de ori mai neplăcut.

Vraciul ajunse la puţ şi se opri la marginea lui. Când dădu s-o coboare pe Alice în Întuneric, i-am strigat:

— Lui Meg nu i-ai făcut asta!

Se întoarse către mine cu o expresie de stupoare pe faţă.

— N-ai închis-o pe Meg într-un puţ, nu-i aşa? Am continuat eu să-i strig. Şi ea era o vrăjitoare! Dar n-ai făcut-o, pentru că ţineai prea mult la ea! Deci, te rog, nu i-o face nici lui Alice! Nu e drept!

Expresia de stupoare de pe faţa Vraciului se schimbă într-una de furie şi el rămase acolo, pe buza puţului, clătinându-se; pentru o clipă n-am fost sigur dacă avea s-o arunce pe Alice jos ori avea să cadă el însuşi în puţ. A stat aşa o vreme care mi s-a părut nesfârşită, dar apoi, spre marea mea uşurare, furia sa păru să-i facă loc altui sentiment, şi se întoarse şi plecă, ducând-o mai departe pe Alice pe un umăr.

Se îndepărtă de puţul nou, gol, trecu pe lângă cel în care era întemniţată Osoasa Lizzie, trecu printre mormintele în care erau îngropate cele două vrăjitoare moarte şi o luă pe cărarea cu pietriş alb care ducea către casă.

În ciuda recentei sale boli, a tuturor celor prin care trecuse şi a greutăţii lui Alice de pe umărul său, Vraciul păşea atât de

repede încât făceam eforturi să mă ţin de el. Scoase cheia din buzunarul stâng al pantalonilor, descuie uşa din spate a casei şi fu înăuntru mai înainte ca eu să pun piciorul pe prima treaptă.

Se duse direct în bucătărie şi se opri lângă cămin, unde flăcările scoteau scântei până sus, pe horn. Bucătăria era încălzită, lumânările aprinse, cu tacâmurile şi farfuriile aşezate pe masă pentru două persoane.

Încet, Vraciul îi dădu drumul din strânsoare şi o lăsă pe Alice jos. În clipa în care pantoful ei ascuţit atinse dalele de piatră, focul se stinse, lumânarea pâlpâi şi aproape-şi dădu duhul, iar aerul deveni vădit îngheţat.

În clipa următoare, izbucni un mârâit mânios care făcu să zăngăne văsăraia şi vibră chiar şi prin pardoseală. Era duhul domestic al Vraciului. Dacă Alice ar fi mers prin grădină, chiar şi cu Vraciul alături, ar fi fost sfâşiată mărunt. Dar pentru că Vraciul o dusese pe umăr, abia când piciorul ei atinsese pământul duhul îşi dăduse seama de prezenţa ei. Şi nu se arăta deloc mulţumit.

Vraciul îşi aşeză mâna stângă pe creştetul capului lui Alice. Apoi, bătu de trei ori tare în pardoseală, cu piciorul stâng.

Aerul încremeni şi Vraciul spuse, ridicându-şi glasul:

— Ascultă la mine! Bagă bine la cap ce-o să-ţi spun!

Nu se auzi niciun răspuns, dar focul se mai însufleţi niţeluş, iar aerul parcă nu mai era aşa de îngheţat.

— Câtă vreme copila asta se află în casa mea, să nu te atingi de nici măcar un fir de păr din capul ei! Porunci Vraciul. Dar n-o scăpa din ochi şi asigură-te că ea îmi îndeplineşte întocmai poruncile.

Cu acestea, mai bătu de trei ori cu piciorul în pardoseală. Drept răspuns, focul se înălţă vioi în vatră, iar bucătăria deodată păru încălzită şi primitoare.

— Acum pregăteşte de mâncare pentru trei! Porunci Vraciul.

Apoi ne făcu semn din cap şi îl urmarăm afară din bucătărie şi pe scări în sus. Se opri în faţa uşii încuiate a bibliotecii sale.

— Câtă vreme stai aici, fato, o să munceşti în schimbul găzduirii, mormăi Vraciul. În biblioteca asta sunt unele cărţi de neînlocuit. N-o să ai voie să intri niciodată aici, dar o să-ţi dau câte o carte şi tu o să-i faci o copie. S-a înţeles?

Alice dădu din cap.

— A doua ta îndatorire va fi să-i spui băiatului meu tot ce te-a învăţat pe tine Osoasa Lizzie. Şi când spun tot, spun tot. El o să aştearnă totul pe hârtie. O mare parte or să fie prostii, bineînţeles, dar nu contează, pentru că şi astea se adaugă la arhiva cunoaşterii noastre. Eşti gata s-o faci?

Alice dădu din cap, cu o expresie foarte serioasă.

— Bun, aşadar ne-am înţeles, zise Vraciul. O să dormi în odaia de deasupra odăii lui Tom, cea din vârful casei. Şi acum, ţine bine minte ce îţi spun. Duhul acela de jos, din bucătărie, ştie cine eşti şi ce aproape c-ai devenit. Aşadar, nu călca nicio clipă strâmb, pentru că el o să te urmărească şi-o să ştie tot ce faci. Şi nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să…

Vraciul oftă lung şi zgomotos.

— Nici nu pot să mă gândesc la asta, zise el. Aşadar, nu-i da ocazia. O să faci precum îţi cer, fato? Se poate avea încredere în tine?

Alice dădu din cap, iar buzele i se lungiră într-un zâmbet.

* * *

La masă, Vraciul a fost neobişnuit de tăcut. Era precum calmul de dinaintea furtunii. Nimeni n-a vorbit prea mult, dar ochii lui Alice săgetau pretutindeni şi se întorceau, mereu şi mereu, spre imensul buştean arzând în vatră, care umplea încăperea de căldură.

În cele din urmă, Vraciul îşi împinse farfuria în lături şi oftă.

— Gata, fato, zise el, la culcare cu tine! Am câteva lucruri pe care trebuie să i le spun băiatului.

După ce Alice plecă, Vraciul se ridică de la masă şi se îndreptă spre cămin. Se aplecă şi îşi încălzi mâinile la foc, apoi se întoarse să mă privească în faţă.

— Ei bine, băiete, tună el, spune tot! De unde ai aflat despre Meg?

— Am citit într-unul dintre jurnalele dumitale, am răspuns eu cu supuşenie, plecându-mi capul.

— M-am gândit eu! Nu te-am avertizat despre treaba asta? Iar nu m-ai ascultat! Sunt unele lucruri în biblioteca mea pe care n-ai încă voie să le citeşti, zise Vraciul aspru. Lucruri pentru care nu eşti chiar pregătit să le afli. Eu voi hotărî ce e potrivit pentru tine să citeşti. S-a înţeles?

— Da, domnule, am zis eu, adresându-mă lui cu titlul acesta

pentru prima oară după atâtea luni. Dar aş fi aflat oricum despre Meg. Părintele Cairns mi-a pomenit despre ea şi mi-a povestit şi despre Emily Burns, de asemenea, şi cum ai luat-o dumneata de la fratele dumitale, învrăjbind astfel familia.

— Nu pot să ţin ascuns de tine mai nimic, nu-i aşa, băiete?

Am ridicat din umeri, simţindu-mă uşurat că dădusem pe faţă toate tainele care-mi împovărau cugetul.

— Ei bine, zise el, venind înapoi la masă, am trăit până la o vârstă înaintată şi nu sunt mândru de tot ce am făcut, dar fiecare poveste are mai mult de o faţetă. Niciunul dintre noi nu e perfect, băiete, şi într-o bună zi o să afli tot ce trebuie să ştii şi atunci o să poţi să-ţi faci o părere a ta despre mine. E mai puţin important să scormoneşti în cenuşa trecutului acum, dar, în ceea ce o priveşte pe Meg, ai s-o cunoşti când o să ne ducem la Anglezarke. Şi asta o să fie mai curând decât crezi, pentru că, în funcţie de vreme, o să plecăm la casa mea de iarnă peste vreo lună sau două. Ce altceva ţi-a mai îndrugat părintele Cairns?

— Că ţi-ai vândut sufletul diavolului…

Vraciul zâmbi.

— Ce ştiu preoţii? Nu, băiete, sufletul meu îmi aparţine încă. M-am luptat mulţi, mulţi ani să mi-l păstrez şi, în pofida tuturor greutăţilor, este încă al meu. Cât despre diavol, ei bine, obişnuiam să cred că răul e mai degrabă înăuntrul fiecăruia dintre noi, ca un praf de iască aşteptând scânteia ca să se aprindă. Dar, în ultima vreme, am început să mă întreb dacă, totuşi, nu există ceva în spatele tuturor celor cu care ne confruntăm, ceva ascuns în inima Întunericului. Ceva care creşte cu atât mai repede cu cât Întunericul devine mai puternic. Ceva pe care un preot l-ar putea numi diavol…

Vraciul se uită la mine încruntat, cu ochii lui verzi sfredelind într-ai mei.

— Şi dacă ar exista o astfel de creatură ca diavolul, băiete? Ce-ar trebui să facem împotriva lui?

M-am gândit câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Ar fi nevoie să săpăm un puţ foarte mare, am zis eu. Un puţ mai mare decât a săpat oricare alt vraci vreodată. Apoi ar fi nevoie de saci peste saci cu sare şi cu pilitură de fier şi de o lespede cu adevărat uriaşă.

Vraciul zâmbi.

— Dacă aşa am face, băiete, le-am da de lucru la jumătate din zidarii, ţapinarii şi ajutoarele de ţapinari din Comitat! Una peste alta, acum te duci imediat la culcare. Mâine te întorci la lecţiile tale, aşa că o să ai nevoie de un somn bun în noaptea asta!

Când am deschis uşa odăii, Alice ieşi din umbră, pe scară.

— Chiar îmi place aici, Tom, zise ea, zâmbindu-mi larg. E-o casă frumoasă, mare, primitoare. Un bun adăpost în care să te afli acum, când se apropie iarna.

I-am zâmbit şi eu. Aş fi putut să-i spun că vom pleca la Anglezarke, peste puţină vreme, la casa de iarnă a Vraciului, dar era fericită şi n-am vrut să-i stric prima ei noapte la noi.

— Într-o bună zi, casa asta va fi a noastră, Tom. Nu simţi şi tu? Mă întrebă ea.

Am ridicat din umeri.

— Nimeni nu ştie ce-o să se întâmple în viitor, am zis eu, încercând să nu mă mai gândesc la scrisoarea mamei.

— Moşul Gregory ţi-a spus asta, nu-i aşa? Ei bine, sunt multe lucruri pe care el nu le ştie. Tu o să fii un vraci mai bun decât a fost el vreodată. Nu există nimic mai sigur ca asta!

Alice se întoarse şi urcă scările unduindu-şi şoldurile. Deodată îşi întoarse capul.

— Urgia era înnebunită după sângele meu, zise ea. Aşa că am încheiat târgul chiar mai înainte de a bea. Am vrut doar să fac totul să fie bine din nou, aşa că i-am cerut ca tu şi Moşul Gregory să puteţi pleca. Urgia a fost de acord. Un târg e un târg, aşa că de aceea n-a putut să-l omoare pe Moşul Gregory şi n-a putut să-ţi facă nici ţie rău. Tu ai omorât Urgia, dar eu am făcut să fie cu putinţă. De aceea m-a atacat pe mine, la sfârşit. De tine nu se putea atinge. Totuşi nu-i spune Moşului Gregory. N-ar înţelege.

Alice mă lăsă pe scări, în vreme ce tot ceea ce făcuse ea deveni limpede, încetul cu încetul, în mintea mea. Într-un fel, se sacrificase pe sine. Urgia ar fi ucis-o, la fel cum îl ucisese şi pe Naze. Dar ea ne salvase, pe mine şi pe Vraci. Ne salvase vieţile. Iar eu nu aveam s-o uit niciodată.

Uluit de spusele sale, am intrat în odaia mea şi am închis uşa. Mi-a luat mult până să adorm.

Din nou am scris cea mai mare parte a acestei relatări din

memorie, folosindu-mă, la nevoie, şi de însemnările din carneţelul meu.

Alice s-a dovedit pricepută, iar Vraciul este chiar încântat de modul în care îşi îndeplineşte ea datoria. Scrie foarte repede, totuşi scrisul ei rămâne citeţ şi îngrijit. De asemenea, după cum a făgăduit, îmi povesteşte lucrurile pe care Osoasa Lizzie a învăţat-o, astfel încât eu să le pot aşterne pe hârtie.

Bineînţeles, cu toate că Alice n-o ştie încă, n-o să rămână cu noi prea multă vreme. Vraciul mi-a spus că ea va începe să-mi sucească minţile şi că eu n-o să mai fiu în stare să mă concentrez asupra învăţăturii. Nu-i deloc încântat să aibă o fată cu pantofii ascuţiţi care să locuiască în aceeaşi casă cu el, mai ales una care a fost atât de aproape de Întuneric.

Acum este sfârşitul lui octombrie şi, curând, ne vom muta la casa de iarnă a Vraciului, din Mlaştina Anglezarke. În apropiere există o fermă condusă de nişte oameni în care Vraciul are încredere. El crede că oamenii aceştia or s-o lase pe Alice să stea la ei. Bineînţeles, m-a pus să-i promit că n-o să-i spun încă nimic lui Alice. În orice caz, o să fiu trist când o s-o văd plecând.

Şi bineînţeles că o s-o cunosc pe Meg, vrăjitoarea lamia. Poate că o s-o cunosc şi pe cealaltă femeie din viaţa Vraciului. Blackrod este aproape de mlaştină şi acolo se zice că încă ar mai locui Emily Burns. Am sentimentul că există încă multe alte lucruri în trecutul Vraciului despre care n-am aflat încă.

Eu aş prefera să rămân aici, în Chipenden, dar el este Vraciul, iar eu sunt doar ucenicul. Şi am ajuns să-mi dau seama că există un motiv foarte întemeiat pentru tot ce face el.

Thomas J. Ward